ELOISE COHEN DE TIMARY

„Un splendid roman de dragoste.”
LE HÔNDE DES LIVHE

s

ÉLOÏSE COHEN
DE TIMARY

ÉLOISE COHEN
DE TIMARY

„Un splendid roman de dragoste”

_lf *MONDE DES* 11

iUBiRI
METEORI

CE

CONNE£T!ON

COLECŢIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculesc

uÉlo'íse Cohén de Timary

Iubiri meteorice

Traducere din limba franceză de Diana-Alina Ene

A

TRC

IEditori:

Silviu Dragomir Vasile Dem.

Zamfirescu

Director editorial: Magdalena

Mărculescu

Redactare: Domnica Drumea

Design copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie: Cristian Claudiu

Coban

Dtp:
Eugenia Ursu
Corectură
:Irina Muşătoiu Oana Apostolescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul,

reproducerea integrală sau parţială,
multiplicarea, închirierea, punerea la
dispoziţia publică, inclusiv prin
internet sau prin reţele de
calculatoare, stocarea permanentă sau
temporară pe dispozitive sau sisteme
cu posibilitatea recuperării

informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.
Copyright © 2020 by Editions Jean-Claude Lattès

Titlul original: Les amants météores

Autor: Éloïse Cohen de Timary
Copyright © Editura Trei, 2021,
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P.
0490, Bucureşti Tel.:
+4 021 300 60 90 ;
Fax: +4 0372 25 20 2

0e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro
ISBN (print): 978-606-40-0926-5 ISBN

(epub): 978-606-40-1510-

5Prolog

Ca un sportiv înainte de concurs, îşi repetă în gând mişcările. Sigur că ar fi preferat s-o facă la spital — ascultând

bipul aparatelor şi zdrăngănitul meselor mobile pe culoar când se împarte mâncarea, simţind mirosul dezinfectanţilor medicali şi cel atât de familiar al anestezicelor —, dar soarta a făcut ca ea să se afle undeva în Bretania, în casa veche cu pereţi

umezi şi gresie ciobită de trecerea timpului. Se luminează de ziuă, iar afară e un frig năprasnic. Chiciura a acoperit ferestrele cu o pojghiţă alburie, iar temperatura în interior nu depăşeşte zece grade.

Scotoceşte o vreme în dulapul mare
din lemn de cireş din hol, căutând o
pătură sau un pled, dar nu găseşte
decât haine de ploaie şi cizme de toate
mărimile, găleţi, lopeţi colorate, o
rachetă de tenis cu corzile uzate —
miros de vacanţă şi de apă sărată —,

aşa că se duce să mai pună câteva
lemne în şemineu. în minte îi vin
imediat ţipete vesele de copii ce se
întorc alergând de la plajă, cu părul
plin de sare, costumele de baie şiroind
în cadă... şi îşi imaginează totodată şi
agitaţia perpetuă din casa aceasta

mare, adulţi ce izbucnesc în râs ori se
ceartă, petreceri, cârnaţi pe grătar,
salatiere pline ochi, sticle golite unele
după altele, mese prelungite la infinit,
ultimul pahar băut cu ochii la stele şi,
brusc, toate aceste amintiri care nu
sunt ale ei o deprimă. Scutură din cap

ca să-şi alunge gândurile negre, apoi merge din nou la bucătărie şi dă drumul cafetierei. Marianne n-ar trebui să întârzie.
La etaj, Marianne e trează de multă vreme. De fapt, nici n-a prea dormit. Dar vrea să mai rămână un moment

singură. Se apropie de fereastră, şterge aburul cu dosul mânecii şi se uită la prunul bătrân din fundul grădinii, căruia i-au căzut toate frunzele. Crengile lui plăpânde şi răsucite se profilează pe fundalul cerului ca nişte umbre chinezeşti.

Singură cu zorile care se ivesc uşor,
Marianne tremură. Suflă de două-trei
ori în pumni ca să se încălzească,
apoi îşi ascunde mâinile la subsuori. în
jur, ceaţa dimineţii s-a aşternut peste
toată regiunea ca o pudră fină.
Hornurile caselor vecine fumegă

liniştite. Timpul trece cu încetinitorul.
Nu se aude nici cel mai mic zgomot,
nicio mişcare. Doar una sau două
păsări ce ţopăie până la căsuţa cu
hrană din grădină pentru a ciuguli
câteva seminţe de floarea-soarelui —

şi la ferma vecină, un viţel ce se pregăteşte să vină pe lume.
Puţin mai târziu, Marianne stă pe canapeaua din camera de zi. Sub pledul care o acoperă până la gambe e goală. închide ochii şi strânge atât de tare din pleoape, încât motivele

psihedelice încep să strălucească. Ar fi vrut să recite un poem, sau chiar o rugăciune, dar nu-i vine nimic în minte. Doar chipul lui Virgile şi acele câteva imagini fugare pe care i-ar plăcea să le păstreze intacte pentru totdeauna — seara primei lor întâlniri

şi momentul în care i-a luat din mână
ţigara pe care se pregătea s-o fumeze
doar pentru a-i atinge buzele în mod
indirect; prima oară când au văzut
marea împreună, nu departe de aici;
prima dată când şi-au pus hainele în
acelaşi dulap şi şi-au amestecat

lenjeria în maşina de spălat; prima
dată când s-au imaginat îmbătrânind
împreună şi mirosul pe care l-ar fi
avut pielea lor atunci.
Inspiră profund şi deschide ochii larg.
îl simte pe Virgile acolo, foarte
aproape de ea. îi simte respiraţia

caldă, râsul solar, mirosul de pară proaspătă din adâncitura dintre clavicule. Invocă toţi druizii şi toate vrăjitoarele de pe pământ — ajutaţi-mă să meargă, murmură ea. Ajutaţi-mă, vă rog!

Femeia de lângă ea spune câteva cuvinte, o să fie bine, nu te teme, în timp ce îi pune o mână liniştitoare pe pântec. Apoi introduce delicat cateterul şi, cu un gest sigur şi precis, injectează conţinutul micului tub — care, în clipa asta, e centrul lumii.

Redactorul-şef era acolo, în spatele biroului său, cu o cămaşă deschisă ce lăsa să i se vadă părul cârlionţat de pe piept; avea o ţigară între dinţi şi frunzărea nervos printr-un teanc de documente.

— E o adevărată nebunie, zise el, punând ţigara aprinsă pe marginea biroului. Mai scotoci câteva clipe

printre hârtii, înainte de a găsi ce căuta.

— A, uite-o: e o pagină întreagă despre Paul Wiazowski. A apărut săptămâna trecută în State.

Marianne înşfăcă revista şi redactorul-şef îşi luă ţigara înapoi. Trase un fum adânc, cufundându-se în scaun, apoi îşi trecu mâna peste barba de trei zile.
— Oricum e ciudat, adăugă el. Tipul ăsta nu dă niciodată interviuri. Iar tu, ţac-pac, faci rost de o întâlnire

pocnind din degete. Şi unde anume va avea loc?
Femeia îi răspunse cu un glas mormăit şi dădu paginile cu vârful arătătorului, până când găsi articolul cu pricina („Paul Wiazowski sau renaşterea french literature”). Apoi puse revista

pe genunchi şi începu să citească. Articolul era o adunătură de clişee, un portret al lui „Salinger din Ardeni” — era originar din Charleville-Mezieres, data naşterii necunoscută —, cu temele sale predilecte, metoda de

lucru, chestii care se spuseseră deja de sute de ori.
— Mulţumesc, Vincent, spuse ea, punând revista pe birou. Dar cred că va merge. Trebuie să plec.
Trecuse atâta vreme de când voia să-i ia un interviu lui Paul Wiazowski. Avea

chiar impresia că îl cunoaşte deja, atât de mult o emoţiona ce scria el, vibra cu toată fiinţa la vorbele lui aşternute pe hârtie. Rareori mai citise ceva care să descrie sufletul omenesc cu atâta precizie şi acuitate, iar talentul lui părea inepuizabil. Wiazowski observa

ca nimeni altul detaliile cele mai
mărunte ale cotidianului şi ştia să
descrie emoţiile cele mai intime,
pătrunzându-ţi în suflet cu delicateţe,
dar putea şi să-ţi strivească
măruntaiele cu pagini de o violenţă şi
de o furie aproape de nesuportat.

Oricum, nu ieşeai întreg după lectura
cărţilor lui. Doar zdruncinat,
emoţionat, tulburat. în plus,
descopereai întotdeauna câte o frază
ce-ţi oferea un adevăr existenţial,
asemenea unei perdele pe care o
întredeschizi în întuneric şi care lasă

dintr- odată să pătrundă lumina pură, arzătoare, orbitoare.
Marianne ştia prea bine că Wiazowski nu dădea interviuri, cu toate astea, trimisese o rugăminte editurii care-l publica. Nu se aventurase în formulări pretenţioase, nu, avusese doar grijă să

descrie efectul pe care îl aveau asupra ei cărţile lui — o fetiţă aruncată într-un vagon scăpat de sub control, alunecând într-un montagnes russes cu viteza vântului — şi aşteptase. Trecuseră mai multe luni, îşi pierduse aproape orice speranţă, când într-o zi,

ca prin miracol parcă, primise o scrisoare prin care i se propunea o întâlnire cu Paul Wiazowski.

*

Fu nevoită să caute un moment până să găsească locul, deoarece editura nu-i furnizase decât nişte indicaţii vagi. Rugă câţiva trecători să o

îndrume, se întoarse de unde plecase, ca în final să se trezească în acea fundătură îngustă ce nu figura pe nicio hartă. Pereţii erau plini de inscripţii, mirosea puternic a urină, se vedeau mucuri de ţigară peste tot, prezervative folosite şi o pisică vai de

capul ei care i se împletici printre
picioare — ce clişeu, Dumnezeule,
începe bine, gândi ea, imaginându-şi
totodată cum putea folosi toate astea
pentru viitorul articol.
Restul n-a mai fost o surpriză, o curte
din spate sordidă, o clădire

dărăpănată, cu ferestrele deschise
prin care ajungeau până la ea
clinchete de veselă, voci şi sunetul
spart al unui televizor. Cu siguranţă că
greşise adresa. Tocmai se pregătea să
plece, când observă în stânga o uşă
mică, ce părea ferecată. Intră fără să

bată şi fu imediat întâmpinată de un miros de tutun, usturoi şi condimente şi de vesela dezordine ce domnea înăuntru. Era un bar minuscul, nu avea mai mult de zece metri pătraţi, cu cinci sau şase scaune aşezate în jurul tejghelei şi sticle de băutură

aliniate pe o etajeră în spate. Pe pereţi, poze vechi alb-negru din Tanger, Rabat sau Essaouira, o mulţime de oglinzi de mărimi şi forme diferite, planşe botanice cumpărate de la târgul de vechituri, măşti africane sculptate în

scoarţă de arbore de cauciuc, fluturi prinşi cu ace în rame, câteva coleoptere, mai multe gravuri din secolul XIX — femei în posturi lascive, cu sâni grei şi şolduri generoase — şi, la picioarele tejghelei, un vraf de cărţi aşezate direct pe podea.

Barul, ţinut de Kamel şi Olive, era întotdeauna plin de lume. Rareori găseai un scaun liber, iar seara aceea nu făcea excepţie. Lângă tejghea, doi băieţi vorbeau tare şi râdeau. Primul purta pantaloni galben-muştar, o cămaşă în carouri şi papion asortat şi

avea o mustaţă foarte fină, ca trasată
cu tuş; celălalt, îmbrăcat într-un tricou
marinăresc larg, avea chipul mat şi
colţuros, ochi frumoşi, cenuşii şi
mirosea tare a parfum, un amestec de
vetiver, fulgi de săpun şi paciuli.
Lângă ei, un bărbos picotea liniştit,

pierdut în gânduri, în timp ce un tânăr cu chip de serafim, bucle blonde şi ten diafan, era cufundat în lectura unei cărţi. Se întrerupea uneori, când primea un mesaj pe mobil; se uita atunci la ecran cu un aer distrat, scria răspunsul, apoi continua să citească.

Ceva mai încolo era Paul Wiazowski. Cap ras, ochelari negri, tatuaj pe lobul urechii. Avea o halbă de bere în faţă şi se pregătea să ciugulească nişte melci â la marocaine dintr-un bol mic de ceramică.

— Ia gustă, zise el, întinzându-i bolul lui Marianne, fără s-o lase măcar să se prezinte. Coajă de portocală, anason, piper şi puţin absint: nu mai cunosc pe nimeni care să prepare melci cum o face Kamel.

în spatele barului, Kamel, care tocmai termina de şters un pahar de vin, roşi violent.
— Bunica mea, zise el cu un aer încurcat. Ea m-a învăţat totul.
— Hei, hei, făcu Olive, oprind brusc shakerul pentru cocktailuri. Dragule, acceptă complimentul şi tacă-ţi gura!

îşi însoţi cuvintele cu un uşor ghiont din şold, la care Kamel se prefăcu că se vaită, apoi puse paharul la loc şi lăsă distrat cârpa pe marginea chiuvetei. Murmură ceva despre bunica lui, pe un ton încărcat de emoţie. Olive zâmbi. Vărsă conţinutul

shakerului în două pahare cu
marginea glasată cu zahăr colorat şi le
împinse pe tejghea, unul pentru
pantaloni muştar şi celălalt pentru
bluză marinărească parfumată, apoi
se întoarse spre Kamel, zburlindu- i
părul. îşi umezi în gură degetul mare

ca să-i şteargă urma de ruj de pe obraz.
— Cât mi-aş fi dorit s-o cunosc pe bunica ta, spuse ea. Sunt convinsă că neam fi plăcut foarte mult una pe cealaltă.

Râse uşor, da, cu siguranţă că am fi
făcut tot felul de nebunii împreună şi,
pe neaşteptate, privirea i se umezi.
Luă cârpa pe care o abandonase
Kamel şi o trecu rapid peste tejgheaua
deja lună, aranjând încă o dată sticlele
cu un gest automat. Era adevărat că

şi-ar fi dorit să o cunoască. I-ar fi
plăcut s-o viziteze, să ia ceaiul
împreună stând la palavre ore întregi,
să-i pieptene părul rărit, să ronţăie
prăjiturele uscate, ascultând la
nesfârşit aceleaşi poveşti plicticoase
— Kamel n-avea idee cât de mult.

Pentru că din momentul în care renunţase să mai fie Luis, ca să devină Olive, nu-şi mai revăzuse niciodată propria bunică. Nici mama. Nici vreun alt membru al familiei.

Marianne îşi scoase carneţelul şi puse reportofonul pe tejghea.

— Ce bei? întrebă Wiazowski. Pentru că eu mai iau una.

îşi şterse nervos fruntea cu un

şerveţel de pe bar şi dădu berea pe

gât.
— Locul meu e la masa de lucru.
Printre stilouri, teancuri de foi şi post-

it-uri. Să inspir mirosul de cerneală ce se usucă. Să meşteresc la fiecare frază, refăcând-o, cizelând-o. Nimic altceva.
Trase bolul de ceramică spre el, făcând cochiliile melcilor să se ciocnească şi, după o scurtă ezitare,

scoase din buzunar scrisoarea lui Marianne, o despături cu grijă şi îşi aşează palma peste ea. Dar acum suntem aici, tu şi cu mine, păru el să spună. Se întoarse spre ea şi o fixă o vreme prin ochelarii negri.
— De fapt, ce anume vrei să ştii?

Marianne se întrebase multă vreme cum să abordeze acest interviu, cu ce să înceapă şi hotărâse să intre direct în subiect, punându-i întrebări despre felul în care scrie. Dădu drumul reportofonului, îl împinse uşor spre el şi-şi drese vocea.

— îmi imaginez că fiecare carte reprezintă pentru un scriitor un început de drum, spuse ea. Pe parcurs, dă piept cu tot felul de provocări, de încercări, se înşală, o ia de la capăt, ca să sfârşească prin a depăşi toate obstacolele. Ce anume aţi

învăţat dumneavoastră, scriind acest
al unsprezecelea roman?
îl văzu pe Wiazowski cum se încruntă
pe sub ochelarii negri şi-i face semn
lui Kamel să-i mai aducă o bere. Luă o
înghiţitură zdravănă şi puse paharul
pe colţul scrisorii. Apoi, fără să mai

stea pe gânduri, începu să
povestească, cu ochii aţintiţi asupra
tejghelei.
— Totul a pornit de la o femeie pe care
am văzut-o la spălătoria de la parterul
clădirii în care locuiesc, o femeie
foarte slabă şi foarte singură, care se

uita nemişcată la maşina de spălat, în timp ce-i dădea să sugă bebeluşului ei. Stătea pe scaunul de plastic, cu copilul lipit de sânul stafidit şi fixa hainele ce se învârteau încet, într-o parte şi-n alta, în cuvă. Avea umerii lăsaţi şi privirea pierdută. Părul

încâlcit, lipsit de strălucire, îi cădea
peste umeri, iar buza de jos îi atârna.
Ţinea copilul strâns în braţe, dar
acesta se zvârcolea şi urla ca din gură
de şarpe, puteai să vezi căpşorul
minuscul lovindu-se de sânul sterp, ca
şi cum ar fi vrut să scape, în timp ce

pumnişorii aceia strânşi împingeau femeia din toate puterile.
Bărbatul mai luă o gură de bere şi îşi aprinse o altă ţigară din care trase o vreme în tăcere.
— Când am văzut acea scenă, am rămas încremenit. Mă mişca adânc.

Eram sigur că găsisem ceva. Dar
femeia trebuie că-mi simţise prezenţa,
pentru că s- a întors spre mine, iar
când privirile ni s-au încrucişat, am
înţeles. Totul. Aşa că am urcat la mine,
cu gura uscată şi sufletul zdrobit şi am
început să scriu povestea acelei femei

pierdute care fură un nou-născut
dintr-o piaţă publică. Sigur nu e al ei,
îmi spuneam. Eu, care nu am copii,
ştiam totuşi că asemenea accese de
nebunie sunt posibile, când se lasă
seara şi suntem copleşiţi de
singurătate şi de un sentiment de gol

interior. Am scris mai multe versiuni, dintr-o singură suflare, dar de fiecare dată era ceva care nu se potrivea. Personajul îmi scăpa printre degete, nu reuşeam să-l fac viu. Ceva în fundal, ca o umbră, mă împiedica. Uneori, noaptea, femeia venea să mă

bântuie chiar şi în vis: era acolo, în faţa mea, cu bebeluşul devenit un tip mare, înspăimântător şi musculos, pregătit să-mi spargă faţa o dată pentru totdeauna. De unde ştiam, până la urmă, că nu era copilul ei? Nu ştiam nimic despre ea. Au urmat luni

şi luni de îndoieli, am abandonat totul
de câteva ori şi, în final, cu puţin
noroc, am găsit o cale.

îşi muşcă buza inferioară, dând din

cap, ca şi cum ar fi comis o gafă.

— Nu ştiu cum să păcălesc lumea în legătură cu ocupaţia mea, asta e clar. împinse reportofonul cu palma.

— De-aia refuz să dau interviuri. De-aia fac lansările doar în biserici. Ca să nu fiu obligat să vorbesc.
E adevărat, Marianne văzuse deja cu ochii ei lumea făcând coadă în biserică pentru un autograf de la Paul Wiazowski, care-şi pusese o măsuţă

chiar lângă confesional. îşi semna cărţile una după alta, dând din cap la complimente, strângând mâini, dar fără să pronunţe vreun cuvânt. Totuşi, avea numeroase cititoare care-i mărturiseau în ce măsură cărţile lui le salvaseră viaţa — da, chiar aşa —

ajutându-le să se cunoască pe ele
însele cu adevărat, să-şi lărgească
perspectiva, să scape câteva ore de
rutină, să se simtă mai libere, mai
puternice, dar şi mai importante.
Toate voiau să stea de vorbă cu el
despre asta, să înţeleagă de unde ştia

el atâtea despre ele, cum proceda, care era secretul său, unele îi propuneau chiar să iasă la un pahar după lansare, altele să înceapă să corespondeze. Existau şi câţiva bărbaţi care treceau peste pudoare, îndrăznind să-şi dezvăluie în faţa lui

latura sensibilă — de când vă citesc, văd lucrurile altfel, îi spusese unul dintre ei. Am reuşit, în sfârşit, să renunţ la slujba ce mă copleşea şi să-mi părăsesc nevasta care mă înşela, îi mărturisise altul. Şi toate astea, graţie dumneavoastră, cărţilor pe care le

scrieţi. Vă daţi seama? Paul Wiazowski asculta, semna ce avea de semnat, uneori zâmbea vag, dar nu răspundea niciodată, orice s-ar fi întâmplat. Nicio vorbă, nimic, nada. Ce tip ciudat. Marianne încercă să-l încurajeze, ba da, ba da, e interesant, continuaţi, dar

în loc de răspuns, Wiazowski dădea doar din cap, devenind din ce în ce mai nervos. Câteva picături de transpiraţie îi apăruseră deasupra buzei superioare. Marianne trecu la altă întrebare, încercând să-l ducă pe alt teren, mai sigur,

mai puţin intim. Dar nu mai era cazul. El se ridicase în picioare, punând o bancnotă pe tejghea.
Marianne îşi reciti însemnările, perplexă. Trei fraze nenorocite ca prinse din zbor cu o plasă de fluturi. Evident, cu materialul ăsta nu putea

să scrie niciun articol. îl şi vedea pe redactorul-şef dând ochii peste cap în timp ce-şi înghiţea gura de cafea, apoi lăsând să-i scape cu o urmă de dispreţ: mda, chiar mă miram, Paul Wiazowski, ăsta nu vorbeşte niciodată cu ziariştii. Nici măcar cu americanii,

i-a refuzat pe toţi. Nu tu emisiuni la radio sau la televizor. Nimic.
Kamel puse un pahar în faţa ei şi desfăcu o sticlă.
— Nu trebuie să vă simţiţi prost, îi zise el servind-o cu un vin alb, foarte rece. Aşa e Wiazowski. Complet imprevizibil.

Marianne fixă o vreme paharul, învârtindu-l între degetul mare şi arătător. Condensul curgea pe pereţii paharului ca nişte lacrimi. Poate că o apucase pe un drum care nu i se potrivea, Facultatea de Litere, şcoala de jurnalism, oare era făcută pentru

toate astea, cum ar putea şti, până unde să insiste şi când să renunţe; din ce în ce mai des se trezea visând la o profesie manuală, cum ar fi să lucreze cu lemnul, să lucreze pământul, la ţară, sau să frământe pâine într-o brutărie. Să facă ceva cu mâinile, să

fie în contact direct cu materia, cu
realitatea. Ceva cu utilitate practică.
în loc de asta, se pricopsise cu articole
ocazionale prost plătite, interviuri
stupide şi multă singurătate.
îşi bău vinul dintr-o înghiţitură, puse
paharul la loc pe tejghea, apoi încercă

să-i zâmbească lui Kamel pentru a păstra aparenţele, chiar dacă îi venea să plângă, apoi comandă altceva. O mărgărită, poftim!
— Mărgărită, very good idea! exclamă bărbatul care intra în bar chiar în clipa aceea. Vreau şi eu una. O să-mi

aducă aminte de copilărie, adăugă el râzând.
Olive îi făcu ştrengăreşte cu ochiul, bună, dragule, ce faci, în timp ce Kamel scotea două pahare de cocktail şi desfăcea sticla de tequila.

— Hei, ce-i cu faţa asta lungă? izbucni bărbatul, adresându-se lui Marianne. Nu vi s-a spus că aici e interzis?
— încetează, i-o tăie Kamel. E vorba de Wiazowski. Fata avea întâlnire cu el şi a lăsat-o cu ochii-n soare.

Tipul ridică mâinile în aer şi le lăsă să cadă cu zgomot.

— Nemernicul, exclamă apoi exagerat de teatral. Făcu o pauză semnificativă.

— N-am înţeles niciodată ce vedeţi voi la tipul ăsta. Ai citit vreuna dintre fiţuicile lui?
Kamel dădu din cap că nu.
— Sunt departe de a fi atât de grozave pe cât se spune, te asigur.
Se duse apoi să-i salute pe Benoît (tânărul cu tricou marinăresc) şi pe

William (cel cu pantaloni muştar), pupându-i zgomotos pe fiecare. După care înşfăcă cele două mărgărită pe care i le întinse Kamel şi veni să se aşeze lângă Marianne.
— Deci, pentru ce închinăm? o întrebă, strecurându-i paharul în

mână, iar în acel moment degetele lor se atinseră. Pentru adevărata literatură?
Ea fu atât de surprinsă, că nu răspunse nimic, nefiind în stare decât să se zgâiască la el, la ochii foarte albaştri, la zâmbetul care lăsa să se

vadă un incisiv puţin strâmb şi la felul
în care ridică paharul ca să închine,
încremenind dintr-odată când
recunoscu melodia de la radio.
— O, ascultă asta, spuse el cu
arătătorul ridicat şi ochii larg deschişi.
îi făcu semn lui Kamel să dea mai tare
şi începu să se fâţâie pe scaun,

legănându-se de la stânga la dreapta
în ritmul cântecului şi repetând
primele versuri: Felicita/ E tenersi per
mano/ andare lontano/ la felicita... II
tuo sguardo innocente/ in mezzo alia
gente/ la felicita... E restare vicini/
come bambini/ la felicita... Felicita...

Marianne îi urmărea buzele mişcându-
se, privirea luminoasă, unghiile
îngrijite; cunoştea versurile pe
dinafară, făcând pe diva când era
rândul femeii şi dându-şi aere de
macho languros la partea cântată de
Albano, trecând de la un rol la altul cu

o veselie copilărească. Marianne îşi
dădu voie să izbucnească în râs, vinul
începând să-şi facă efectul.
înainte de finalul cântecului, bărbatul
se opri să-şi ia băutura şi se întoarse
spre ea.

— Când l-au cântat la Festivalul de la Sanremo în '82, Al Bano şi Romina Power erau împreună şi în viaţa reală, „fericirea înseamnă să ajungem departe, ţinându-ne de mână”. Nu se poate spune mai bine, nu? făcu el

apropiindu-şi paharul de al lui Marianne.
Privirile li se întâlniră, strălucind uşor. Ciocniră aproape fără zgomot, apoi el sparse gheaţa:
— Eu sunt Virgile. Tu?

Virgile Lifar vorbea repede, aşa că Marianne reuşi foarte curând să adune toate detaliile pentru o schiţă de portret a personajului.
— Unchiul meu mi-a transmis morbul, explică el. Grădina, anotimpurile, momentul ideal pentru recoltat: el m-a

învăţat totul când eram copil. Un bărbat şi un botanist nemaipomenit. Cultivă soiuri de trandafiri recunoscute la competiţii internaţionale şi locuieşte în Normandia, chiar lângă Varengeville-sur-Mer, ştii unde e?

Marianne dădu din cap că nu.
— N-are importanţă, continuă el,
fluturând din mână. De la el am
învăţat să plivesc, să sap, să plantez,
să tund vegetaţia, tot el mi-a arătat
cum să citesc în stele, să ascult vântul,
să interpretez mersul norilor. El mi-a

trezit apetitul. Totul începe de acolo, nu?
După ce-şi încheiase studiile, Virgile lucrase o vreme pentru o firmă de peisagişti cunoscuţi, dar locul acela nu se potrivise nici cu felul lui de a gândi, nici cu aptitudinile sale, aşa că în

scurt timp începuse să muncească pe
cont propriu. Şi cum îi veneau o sută
de idei pe secundă şi era obişnuit să
pună osul la treabă, lucrurile nu
întârziaseră să se pună în mişcare.
începuse cu grădina unui prieten de-al
unchiului, lumea îi admirase talentul,

creativitatea, apoi se dusese vorba despre cât era de priceput. Avusese diferite proiecte în zonă, apoi mai departe şi încet-încet numele lui începuse să circule în mediul peisagiştilor.

— Ca să creez o grădină, prima dată mă interesez cine sunt oamenii din faţa mea, îi explică el lui Marianne. Modul lor de a vorbi, de a-şi decora casele. Felurile de mâncare preferate, mirosurile care le plac, culorile pe care le preferă.

Pe Virgile îl interesau oamenii, e drept, dar şi absolut orice era nou. Putea vorbi cu aceeaşi încântare despre ultima specie de orhidee descoperită în Mexic, despre al doilea sezon din serialul său preferat, ori de reţeta de pui cu ghimbir pe care o

încercase în ajun. Pe măsură ce-l asculta, Marianne era din ce în ce mai desprinsă de lumea care-i înconjura. Virgile aspira tot — moleculele, particulele de lumină, până şi bătăile inimii ei — şi, în timp ce ea savura gustul acidulat şi sec al mărgăritei,

zgomotele se estompau, pereţii
începeau să se îndepărteze, aerul
devenea fluid. Rămânea o singură
întrebare: de ce trebuia să fie mereu,
dar absolut mereu, atrasă de lucrurile
complicate?
După ce termină a doua mărgărită,
Virgile pronunţă numele lui Andy.

— Un fotograf supertalentat, spuse el, agitând ce mai rămăsese pe fundul paharului. Un fel de amestec între Nan Goldin, Darcy Padilla şi Antoine d'Agata. Marginalii, întunericul, târfele, cei ce trec neobservaţi, genul ăsta de chestii. Trash şi poetic în

acelaşi timp. Sunt sigur că în câţiva ani toată lumea va vorbi despre el.
îi rosti încă o dată numele: Andy.
— Un tip remarcabil, adăugă, înghiţind ultimele picături.
Remarcabil, dar complet imposibil.
îi făcu semn lui Olive să mai aducă două mărgărită.

— Şi tu, eşti scriitor, nu? Ori ar trebui să spun scriitoare?
Marianne se prefăcu încurcată, nu, nu, nici gând şi ca să-i distragă atenţia bău o gură din cocktailul ei, linse sarea ce i se lipise de buze şi lăsă paharul jos.

— Dar e adevărat că scriu uneori, aşa, pentru mine. De unde ştii?
— Nu ştiu, răspunse Virgile. Doar că Wiazowski nu vorbeşte niciodată cu ziariştii, doar cu amicii. Literari.
— Ah.

— Şi chestiile alea pe care le scrii uneori pot fi citite undeva? continuă el.
— Nu, nu, în afară de articolele din presă, n-am publicat niciodată nimic. Nici nu sunt sigură dacă voi mai continua să...

— Ce ciudat, i-o tăie el, mi-am spus mereu că grădinarii au chestia asta în comun cu scriitorii.
Miji ochii şi o privi ca şi când ar fi avut o revelaţie.
— Plantează, lasă vlăstarii să crească pe îndelete şi apoi taie ceea ce e în

plus, ca să le dea o formă. Şi aşa mai departe. Nu crezi?
Marianne clătină din cap, deloc convinsă.
— Ba da, te asigur! exclamă el brusc exaltat. Totul ţine de muncă, de răbdare şi iar de muncă.

îşi aşează mâna peste a ei şi o fixă cu ochii aceia atât de albaştri.
— Scrie ca şi cum ai avea o singură şansă s-o faci. Sunt sigur că dacă îţi pui tot sufletul, toată energia şi ai răbdarea necesară, într-un final vei reuşi.

Mâna rămase la locul ei. Virgile strânse uşor.
— Ştii, dacă nişte fraieri precum Wiazowski pot...
în acel moment, Benoît tricou marinăresc trecu prin spatele lor, bătându-l pe umăr pe Virgile.

— Mergem la Tango, darling. Vii cu noi sau ne întâlnim acolo?
Benoît avea nişte gene magnifice, păreau date cu rimei, iar parfumul acela de vetiver-paciuli îi înţepă nările lui Marianne şi o făcu să strănute.

— Vin imediat, răspunse Virgile. Dar nu stau mult. Mâine am o zi infernală. Sunt prins până peste cap.
Continuă apoi să vorbească, dar Marianne nu-l mai asculta; vedea doar o gură articulând cuvintele, salutând pe toată lumea, mersi pentru seara

asta, băieţi, a fost super, o gură din
care în acel moment ieşeau flori de
cireş în buchete, sute de flori ce se
învârteau în aer precum nişte confetti,
iar atunci când Virgile închise uşa
barului în urma lui, petalele roz-pal
continuará să se învârtească un

moment, obosite şi ezitante, înainte de
a ateriza în paharele lor goale.
N-avea nici măcar numărul lui de
telefon. înainte să plece, bărbatul doar
o sărutase uşor pe fiecare obraz, a fost
o plăcere să vorbesc cu tine, sper să
ne mai vedem, apoi ea rămăsese cu

privirea aţintită spre fotografiile vechi agăţate în faţa sa pe perete, complet ameţită. Meterezele din Essaouira, medina din Rabat, înălţimile Tangerului; se opri o vreme la imaginile din Tanger, gândindu-se la William Burroughs care ajunsese într-

o bună zi acolo, îl văzu trudind la
manuscrisul care sfârşise prin a
deveni Prânzul dezgolit, mii de pagini
împrăştiate pe jos, mirosul acru de
droguri şi de sudoare, excrementele
de maimuţă risipite prin toată camera.
Şi apoi, doar noapte fără stele, ţipete

halucinante de pescăruşi în depărtare şi traficanţi dubioşi peste tot în jur. Comandă un pahar de apă rece. Şi-l lipi de frunte. îi era atât de cald pe dinăuntru.
Puţin mai târziu, Olive îl servi cu o tortilla fierbinte pe serafimul cu bucle

blonde. Mirosea a cartofi aurii şi a ceapă prăjită. Băiatul lăsă cartea deoparte şi începu să înfulece ca un apucat, la turaţie maximă, cu nasul în farfurie; nu răspunse nici măcar la mobilul care vibră de mai multe ori. Olive îl privea fericită, cu faţa

împurpurată şi ochii strălucind de satisfacţie.
— Sper că mi-ai păstrat şi mie puţină tortilla, draga mea? zise Virgile intrând din nou pe uşă.
Olive îşi agită arătătorul, visezi, drăguţule, de ce ai plecat, dar Virgile

îi trimise un sărut de la distanţă,
mersi, dragă, eşti perfectă, apoi veni
să se aşeze din nou lângă Marianne.
Se aplecă spre ea, umerii lor aproape
atingându-se.
— Nu puteam să te las aşa, nu?
Cartierul, noaptea întunecată şi tot —

arătă cu bărbia spre Kamel şi Olive —
tot anturajul ăsta dubios. Nu, chiar nu
puteam, adăugă el, luând o gură de
tortilla.
înţepă cu furculiţa altă bucată şi i-o
întinse lui Marianne. Ea simţi cartoful
arzându-i gâtul şi coborând direct în

stomacul gol. înjur, pereţii se legănau încântător.
Când părăsiră barul, puţin mai târziu, întregul oraş părea adormit. Nu se auzeau decât vuietul maşinilor în depărtare, râsetele unei găşti de studenţi la spartul petrecerii şi

bălmăjelile unui beţiv solitar. Marianne şi Virgile traversară în tăcere pasajul îngust plin de mâzgălituri şi mirosind a urină. Paşii le răsunau pe trotuar, traiectorii nesigure, umerii lovindu-li-se uşor. Noaptea era blândă. Virgile îşi lăsă

mâna să atârne pe lângă corp de
câteva ori şi tot de atâtea ori aceasta
se atinse de a lui Marianne, doar
pentru o clipă, amândoi îndepărtându-
se aproape instantaneu.
El făcu semn spre două sau trei
taxiuri, dar niciunul nu opri. Mormăi

nemulţumit, apoi dădu câteva bobârnace în pachetul de ţigări. Scoase una cu dinţii, rupse două beţe de chibrit înainte să reuşească s-o aprindă şi suflă fumul spre cer.
— Ai mai văzut vreun oraş în care să fie aşa de greu să găseşti un taxi?

Marianne zâmbi. Ei îi convenea. Să nu apară niciun taxi, nimeni care să-i oblige să încheie seara. De fapt, noaptea aceea putea dura cât voia, la nesfârşit chiar, împiedicând venirea zilei următoare, n-o interesa, chiar şi-o

dorea, aşa că în loc să răspundă, arătă cu degetul spre ţigară.
— Pot?
— Sigur, zise Virgile, nu credeam că fumezi. Chestia cu fumatul a devenit atât de has been, adăugă el râzând.

Marianne trase un fum scurt, cel mai scurt posibil, pentru că ea nu fuma, nu — voia doar să-i atingă buzele indirect.
Urcă în acelaşi taxi cu Virgile, fără frică şi fără reţinere. De ce s-ar fi putut teme, în fond? Virgile tocmai se

despărţise de Andy. Virgile iubea florile şi muzica anilor '80. Altminteri, Virgile era un tip neobişnuit. Se simţi puţin ruşinată că îl descrisese în mintea ei folosind toate acele clişee, doar puţin însă, pentru că în străfundul sufletului nu simţea decât o

stare de graţie, de nebunie şi desăvârşire, ce urca spre suprafaţă în forţă: trebuie spus că activitatea la nivelul cortexului ei insular era maximă, insula, în latină, acel loc din creier unde se nasc şi mor emoţiile, o insulă secretă, bătută de vânturi, care

întâmpină suferinţele şi bucuriile
sufletului omenesc — iar Virgile,
vedeţi voi, era insula însăşi.
Dormiră ca doi naufragiaţi sub un cer
încărcat de stele. îmbrăcaţi, fiecare
întins pe câte o parte a patului. Virgile
locuia în cartierul Halelor, într-un

apartament mic de trei camere de pe strada Saint-Denis, ale cărui ferestre dădeau spre zona pietonală, cu efluviile ei de kebap, magazinele de chilipiruri şi mulţimea eteroclită. La căderea nopţii, neoanele sex-shopurilor se reflectau pe pereţii

apartamentului, roz-aprins sau mov
trist, după împrejurări.
Când Marianne se trezi, Virgile încă
dormea. Pe spate, liniştit, cu mâinile
pe piept. Nu sforăia. Se apropie uşor,
aproape ţinându-şi respiraţia, dorindu-
şi să-i poată atinge pleoapele, buzele,

obrajii netezi. în ciuda alcoolului şi a ţigărilor din ajun, pielea lui păstrase un miros plăcut şi proaspăt de apă de toaletă, cu o urmă de pară şi floare de portocal. Marianne se miră de faptul că nu se simţea deloc jenată să se afle acolo, în acel loc străin, cu acel bărbat

adormit pe care nu-l cunoştea decât de câteva ore.
Se îndreptă spre bucătărie. Era minusculă, dar foarte ordonată. Pe etajere se înşirau recipiente cu mirodenii de tot felul, borcane cu orez, paste, linte şi o impresionantă

colecţie de ceaiuri. Marianne deschise mai multe cutii, inspiră diverse arome, alegând într-un final un Darjeeling Himalaya. Apoi, în timp ce aştepta să i se răcească ceaiul, frunzări caietul de schiţe aflat lângă frigider. Erau schiţe de grădini în creion şi acuarelă,

câteva fotografii — garduri vii văzute de sus, peisaje mediteraneene — şi apoi, risipite pe ici, pe colo, zeci de citate; un amestec de Françoise Sagan, Emmanuel Carrère, Raymond Carver, Carson McCullers, Virginie Despentes. Erau şi scene din filme

minuţios descrise, impresii despre o expoziţie de pictură ori un serial TV, pe scurt, tot ce reprezenta pentru el o sursă de inspiraţie. Marianne închise caietul şi-l puse exact în locul în care îl găsise, perfect conştientă de valoarea pe care o reprezenta.

în momentul în care Virgile îşi făcu
apariţia, Marianne îşi sorbea ceaiul
fierbinte cu înghiţituri mici, sprijinită
de chiuvetă, cu palmele strânse în
jurul ceştii ca şi cum ar fi ţinut un pui
de pasăre căzut din cuib. El o salută,
bună, Marianne, cu o mică pauză între

salut şi nume. Ea nu răspunse, mulţumindu- se să sufle în ceai, zâmbitoare. Virgile era în chiloţi, peste care îşi trăsese un tricou roz-pal, cu un desen reprezentând un palmier. îşi pusese şi ochelarii de soare, ceea ce o amuză.
— Mergi la plajă, Virgile?

— Nu râde, zise el un pic jignit. Sunt hipersensibil la lumină atunci când mă trezesc.
Marianne îl privi uimită, aşa că Virgile adăugă:
— Nu glumesc, crede-mă, sunt fotofob. Dar numai dimineaţa. în fine, chiar sunt nevoit să port ăştia,

conchise el, ciocănind cu degetul în lentilele ochelarilor.
Ea nu-şi putu înăbuşi râsul, aşa că Virgile ridică din umeri, nu înţeleg ce poate fi atât de amuzant, apoi luă una dintre cutiile de ceai şi o scutură uşor

la ureche, făcând să foşnească
frunzele din interior.
— Ador sunetul ăsta, tu nu?
Virgile prăji pâine, stoarse portocale,
scoase dulceaţă şi unt din frigider,
apoi puse totul pe un frumos platou
japonez din lemn lăcuit.

— Nu stai jos? întrebă el, făcând semn cu bărbia spre masă.
— Ba da, ba da, răspunse Marianne şi trase scaunul care scârţâi pe podea. Din spatele ochelarilor de soare, el o observa cum îşi unge felia cu unt; zăbovi asupra pistruilor de pe pomeţi şi nas, îi privi buzele ca zmeura,

şuviţele de păr ce i se învârtejeau în jurul feţei.

— Ce e? ridică ea ochii dintr-odată,

ţinând cuţitul suspendat în aer.

— Nimic, răspunse Virgile, surprins că fusese descoperit.

Luă o felie de pâine, o unse cu un strat generos de dulceaţă şi muşcă din ea.

— Cu ochelarii de soare pe nas, lumea

are mereu un aer serios, chiar dacă în realitate nu e aşa. Ai remarcat chestia asta?
Bău o gură de ceai, arzându-şi limba.
Se gândi apoi la Andy, care avea dinţii

drepţi şi albi ca de porţelan. La acel Andy cu care îşi împărţise viaţa doar cu o lună în urmă. Şi care dintr-odată i se părea atât de departe.
Marianne ajunse la întâlnirea de la redacţie cu mai mult de o oră întârziere. în hol se inter sectă cu

prietena ei, Lucie, pe care o salută în fugă, înainte de a traversa rapid spaţiul deschis. Bătu la uşa redactorului-şef de două ori scurt şi intră fără să mai aştepte răspunsul.
— Era şi timpul, zise el, fără să-şi ia ochii de la ecranul computerului şi

apăsând întruna pe mouse (delete
delete delete delete). Termin aici şi
sunt al tău, adăugă, dând clicuri în
continuare. Deci, povesteşte-mi, ce s-a
întâmplat aseară cu Paul Wiazowski?
Aseară. Paul Wiazowski. Deci despre
el era vorba. Şi nu des... îi trebuiră

câteva secunde să-şi vină în fire, apoi încercă să-i ofere o explicaţie, chiar dacă nu era mare lucru de povestit. în afară de local — genial, pe cuvântul meu, ar trebui să-l vezi. Păstrându-şi zâmbetul, redactorul-şef îşi luă

privirea de la ecran şi o fixă un moment, stupefiat.
— Alo, Marianne, eşti acolo? Nu ştiu dacă eşti la curent, dar peste două zile trebuie să trimitem materialele la tipografie şi nu sunt sigur că ai vreo

propunere pentru a înlocui interviul tău ratat.
îşi trecu nervos mâna peste barba de trei zile şi luă o ţigară din pachetul din faţa lui. O aprinse şi suflă fumul cu zgomot.

— Ba da, chiar am pe cineva, răspunse Marianne. Vreau să spun, am pe cineva pentru interviu. E un peisagist foarte bun, un tip creativ şi original, cu o viziune autentică despre natură, despre viitorul peisajelor care ne

înconjoară şi despre amprenta ecologică a omului...
Se opri, dându-şi seama că nici măcar nu-i ştia numele de familie. Când Virgile o condusese jos, îi strecurase o bucată de hârtie cu numărul lui de telefon, iar ea o aruncase în grabă în

fundul genţii, fără să facă niciun comentariu, doar un semn cu mâna înainte de a se pierde în fluxul de pietoni.
— Nu-i chiar rău, zise redactorul-şef. Oricum nu prea avem de ales. Trebuie doar să scrii pe placul cititorilor noştri

ţintă. Să vorbeşti pe limba gagicilor, ştii tu.
Gagicilor. Ce tembel.
— Bun, dar măcar de data asta e sigur? mai spuse el, strivind ţigara în scrumieră cu un gest precis. Şi-a dat

acordul pentru interviu peisagistul
ăsta al tău?

— Da, da, minţi ea, în timp ce

telefonul începu să-i vibreze în geantă.

Un mesaj. Virgile. Diseară. Dacă eşti

liberă.

Marianne simţi cum roşeşte, aşa că se ridică, salută şi părăsi rapid biroul ce

mirosea a tutun şi a hârtie veche de ziar.
— Te ţin la curent, Vincent. Pe mai târziu, mai zise ea trântind uşa.
Când o întâmpină în prag în aceeaşi seară, Virgile purta un şorţ de bucătărie, avea părul vâlvoi şi un pahar în mână. O sărută o singură

dată pe obrazul stâng — pe partea inimii, gândi ea — agitând cuburile de gheaţă din pahar:
— Votca soda, te tentează?
O ajută să-şi scoată haina şi-i luă geanta.

— Am făcut ere veţi, o anunţă,
întorcându-se în bucătărie. Cu mazăre
proaspătă şi cartofi copţi.
Luă o râşniţă mare de piper, o ţinu
deasupra plitei şi învârti de câteva ori,
scuturând ultimele resturi. Se uită

apoi la Marianne, ridicând din sprâncene:
— Cred că o să ne ospătăm regeşte.
în loc de răspuns, Marianne îi întinse sticla de vin pe care o adusese, iar el o ridică în lumină, citind eticheta:

Vosne-Romanee, 2015. îi aruncă o privire surprinsă.
— Am înţeles că preferi Bourgogne în locul unui Bordeaux, zise ea. Iar vânzătorul mi l-a sugerat pe ăsta, în opinia lui, „merge cu orice”.
Virgile o sărută apăsat pe celălalt obraz, apoi scoase tirbuşonul.

— Da, cu orice. Ne răsfeţi.
O servi cu o votca soda cu multă gheaţă şi, în momentul în care ciocniră, între ei se instală un fel de tensiune plăcută.

— Lipseşte muzica, nu crezi? spuse el îndreptându-se spre combina Hcci-fi din camera de zi.
Căută pe o listă de pe un vechi iPod şi pocni din degete când găsi ce voia.
— A, uite. Hung up. Madonna. îţi place?

Dădu volumul mai
tare şi vocea
Madonnei umplu
camera. începu să ţină

ritmul cu mişcări
scurte din cap, cu firul
sintetizatorului
înfăşurat în jurul

încheieturii de la
mână şi a gleznelor,
iar când reveni în
bucătărie se legăna în

ritmul muzicii, făcând
playback: I'm hung up
on you/ Waiting for
your call/ Baby night

and day/ I'm fed up/
I'm tired of waiting on
you. Vru s-o antreneze
şi pe Marianne, dar ea

dădu din cap că nu,
ridicând paharul cu
votcă, am mâinile
ocupate, nu pot, aşa

că el insistă. îi luă
uşor paharul şi-l puse
undeva în spate. Apoi
o conduse spre

camera de zi.
Mişcările lor, la
început prost
sincronizate, se

armonizară puţin câte
puţin, purtate pe
sunetele muzicii;
dansară fără să se

atingă, dar privindu-
se ţintă, ca atraşi de
un magnet gigantic,
învăluiţi de ritm,

plutind literalmente
prin cameră, neon roz,
neon mov, suflete
suspendate, timp

.Marianne locuia într-o mică garsonieră de la ultimul etaj al unui imobil modern de pe strada Linné, la doi paşi de Jardin des Plantes. Nu era mare, fiind de fapt vorba despre două camere de mansardă unite, dar ea se mutase acolo încă din al doilea an de

facultate şi se simţea bine. îi plăcea
mult farmecul desuet al Cartierului
Latin, cinematografele cu filme vechi,
Marea Moschee unde mergea uneori
să bea un ceai de mentă şi mai ales
liniştea locului — fără vecini gălăgioşi,

apartamentul de dedesubt fiind locuit
de o bătrână doamnă singuratică.
Când ajunse acasă în acea zi, după
două nopţi petrecute la Virgile, avu
aceeaşi senzaţie ca atunci când te
întorci după o călătorie îndelungată.
Acea impresie de stranietate în faţa

spaţiului nemişcat, în comparaţie cu tine, care te-ai mişcat atât de mult. Cercetă încăperea cu privirea, constată că fiecare obiect era exact în locul în care-l lăsase — cartea deschisă la aceeaşi pagină, ceaşca din chiuvetă, puloverul aruncat pe

canapea, frunzele ficusului decolorate
de stratul de praf.
Deschise fereastra şi-şi lăsă privirea
să hoinărească departe —
acoperişurile Parisului, norii cumulus
de deasupra, cerul albastru. Totul era
acolo, şi totuşi cât de diferit. Ca să-şi

alunge tulburarea, deschise computerul şi începu să scrie, câteva fraze aruncate la întâmplare pentru a încerca să descrie întâlnirea, aerul vibrând, inima bătând cu putere, pielea cu aromă de vanilie. Dar când le reciti, îşi dădu seama că fiecare

detaliu, fiecare moment era pur şi simplu golit de magie. Cum putea exista o asemenea distanţă între ceea ce trăise şi ceea ce era capabilă să pună în cuvinte? După mai multe încercări, selectă tot textul şi îl şterse, în afară de două fraze lăsate pentru

mai târziu — imposibil să descrii
nucleul sentimentului de iubire. N-o să
scriu niciodată un roman de dragoste.
Virgile şi Marianne nu se atinseseră
de cina arsă. Pudici, se dezbrăcaseră
fiecare pe partea lui, cu spatele,
lăsând hainele să le cadă la picioare,

şi odată goi, se grăbiseră să se strecoare în pat. Cu un gest amplu, Virgile trăsese cearşaful peste capetele lor, ca pe un umbrar, iar trupurile înfierbântate se regăsiseră pe salteaua încă rece, faţă în faţă, cu respiraţiile amestecându-li-se.

— Ai mai sărutat vreodată o fată? întrebase el.
— Nu, răspunsese Marianne. Tu?
Virgile mângâiase pandantivul pe care-l purta ea, apoi îşi apăsase buzele pe ale ei, da, normal, am mai sărutat o grămadă de fete. Dar niciuna nu m-a sărutat ca tine.

Virgile le cunoscuse pe Anais, Marion, Sarah şi apoi Francesca — trăise cu ea aproape doi ani.
— Voiam să avem şi copii împreună, i-am fi numit Chiara şi Matteo, apoi ea s-a îndrăgostit de altcineva. M-a anunţat într-o seară, după ce

mâncaserăm nişte carbonara prea grase. S-a ridicat de la masă, şi-a luat valizele şi a plecat — aşa, un-doi. Virgile continuase să se lase sedus şi să seducă fete, dar de atunci o făcuse la fel de bine şi cu bărbaţi. Era în acelaşi timp mai simplu, dar şi mai

complicat. Alt limbaj, alte probleme. Cu bărbaţii, asta era sigur, existau mai puţine întrebări, acea spontaneitate a relaţiei şi a satisfacerii dorinţei, dar de ce să n- o spunem, erau şi privirile celorlalţi, acele priviri anume destinate celor ce încalcă regulile.

Chiar şi el, care părea atât de detaşat de prejudecăţile oamenilor şi prea puţin preocupat să se încadreze în norme, nu putea trece zâmbind de o remarcă deplasată ori de un gest ostil. Cu Marianne îi fusese teamă că nu va şti ce să facă. Că uitase între timp

cum era cu o fată. Dar îşi amintise de ceea ce-i spusese într-o zi unchiul lui, Jean- Paul — nu uita că în iubire, celălalt se teme şi mai tare decât tine — şi lucrurile se desfăşuraseră surprinzător de uşor. Ei doi se găsiseră imediat în noaptea aceea,

prima lor noapte, reuşiseră
instantaneu să-şi armonizeze pielea;
mâna ce alunecă de la umăr spre sân,
coboară pe şolduri, se strecoară între
coapse; trupurile ce se topesc unul
într-altul, pierderea reperelor spaţio-
temporale, busole în derivă, minţi ce

plonjează în lanuri de grâu galben-
aprins, în poieni de un verde-marin ori
în mări tropicale cu peşti scânteietori;
corpuri atât de uşoare şi de grele în
acelaşi timp, cu fiecare organ pulsând
de sevă, forţă animalică,
extraordinară, îmbrăţişarea finală,

convulsivă. Se ridicaseră sus, foarte
sus, survolând ţinuturi uluitoare, apoi
reveniseră pe pământ, cu
încetinitorul, şi el o acoperise cu
sărutări — ea, întinsă pe spate,
cu ochii închişi, simţise cum lacrimile i
se scurg pe tâmple.
*

Făcuseră interviul la primele ore ale dimineţii, aşezaţi pe pat, unul în faţa celuilalt. Marianne purta tricoul roz cu palmier, prea mare, ajungându-i până la jumătatea coapselor. Virgile îşi înfăşurase cearşaful în jurul taliei, rămânând gol pe dedesubt. Adusese

două cești de cafea și apoi începuseră,
întrebările și răspunsurile ieșiseră la
foc automat, din prima, Marianne
aproape reușind să-și scrie articolul
pe loc. îl mai citise totuși o dată și
încă o dată, apoi închisese laptopul cu

un gest hotărât şi declarase sărutându-1:
— Mulţumesc din suflet, domnule Lifar, a fost perfect. Nu mai trebuie decât să trimit articolul redactorului-şef şi asta e.

Cunoscură apoi mai multe săptămâni
de euforie amoroasă. Singuri pe lume.
Fără nimic altceva în afară de prezent
— prezentul lor. Pe cât posibil,
încercară să nu se vadă în fiecare zi.
Ca să păstreze gustul absenţei,
savurându-l ca pe o bomboană ce se

topeşte prea repede. Serile se întâlneau la Virgile, în strada Saint-Denis, unde el gătea de fiecare dată ceva bun, paste de cele mai multe ori — cu jambon şi sparanghel, cu tomate basilic ori cu dovlecei şi gorgonzola —, dar şi salate de toate felurile.

Preferata lui Marianne era salata César de-a lui, cu câteva bucăţele de pui crocant, roşii cherry, un pumn de crutoane cu unt şi sos delicios de coriandru. După cină, ascultau puţină muzică, le plăcea acelaşi gen de voci,

nostalgice, adânci. Joan Baez, Nico, Marianne Faithfull.
— De aceea port acest nume, îi spusese ea într-o seară. Mama mea era o adevărată fană Marianne Faithfull.

îi încânta şi să danseze pe hituri disco,
îmbrăţişându-se pe Barbara sau Brel,
dezlănţuindu-se pe Dalida, Rihanna ori
Beyoncé, iar când nu mai puteau,
mergeau în baie, se spălau pe dinţi
înlănţuiţi, scuipau în acelaşi timp în

chiuvetă şi se amuzau ca nişte puşti,
strâmbându-se în oglindă.
în weekenduri se plimbau de mână
prin Paris. Erau în stare să meargă
kilometri întregi, străbătând cartier
după cartier, pierzându-se în
contemplare, admirând faţade,

descoperind străduțe și pasaje,
câteodată vreun bar simpatic, într-o
zi, se opriră într-un parc ca să ia o
gustare — o caserolă cu sushi. Locul
era plin de copii cărora nu le tăcea
gura, săreau peste niște chestii de
lemn, alunecau pe tobogane, se certau

pe lopăţele şi trotinete; erau şi adolescenţi care pierdeau vremea pe acolo, în hanorace cu glugă şi cu rucsacuri în spate
— băieţii şi în blugi slim şi cu genţi de pânză, fetele. Unii se prosteau, făcând pe grozavii, alţii se deplasau de la un

grup la altul, în timp ce alţii făceau schimb de gumă de mestecat ori de ţigări. Unul dintre băieţi vorbea mai tare decât ceilalţi, un adevărat orator, înconjurat de fete drăguţe. La un moment dat, una dintre ele părăsi grupul şi merse să se aşeze pe o

bancă, mai departe. Cocoţată pe spătar, cu picioarele sub era, scria mesaje. Apoi, după o scurtă privire în direcţia grupului, puse telefonul deoparte şi se aşeză normal. Se uită la basche ţii cu care era încălţată, nişte converşi roşu-aprins, noi-nouţi, şi cu

vârful pantofului începu să se joace cu stârvul unei vrăbii ce zăcea lângă ea.
— îţi dai seama că trei sferturi dintre vrăbiile din Paris au dispărut deja? zise Virgile. Şi asta, în mai puţin de cincisprezece ani. Un adevărat

dezastru, adăugă el, mestecând un rulou de sushi perfect rotund.

— Aşadar, copiii noştri nu vor mai vedea niciodată una, asta vrei să spui? replică Marianne gânditoare.

Virgile se întoarse spre ea, mijind uşor ochii.

— încă nu m-am săturat, tu? Poate încercăm şi un kebap?
Lui Marianne nu-i prea plăcea kebapul, de fapt, nu-i plăcea deloc, dar el părea să fie atât de dornic să mănânce unul, încât acceptă.
— Când eram student şi ieşeam din cămin sâmbătă seara, începu Virgile

să povestească, ne era atât de foame, că întotdeauna mergeam să ne cumpărăm kebap. Când se întâmpla asta? Acum douăzeci de ani? Pe atunci nu ne-am fi închipuit niciodată că o să îmbătrânim. Şi cu atât mai puţin că vrăbiile o să

dispară.
Traversară bulevardul, mai merseră puţin şi descoperiră o tarabă unde vindeau pizza kebap clătite panini hamburger de pui — şi totul de calitate, preciză vânzătorul, pentru a îmblânzi expresia perplexă a lui

Marianne, apoi îşi puse o mănuşă subţire de plastic şi se înarmă cu un cuţit impresionant. Se apropie de conul de carne maronie care se învârtea pe verticală, decupă câteva lamele şi le aşează cu grijă pe lipie. Repetă operaţiunea până când cele

două lipii fură destul de pline, iar la
final adăugă nişte roşii tăiate
cubuleţe, dându-le drumul de la
înălţime, cu gestul acela pe care îl fac
maeştri bucătari la televizor. Ai fi zis
că prepara cine ştie ce reţetă
sofisticată de pui. întinzându-i lui

Marianne kebapul ei, bărbatul se aplecă peste tejghea şi-i şopti câteva cuvinte în turcă, pe care le traduse imediat în franceză.
— O să-ţi spun secretul meu. Adevărata reţetă de kebap e cea a lui Suleiman Magnificul.

Se lansă apoi într-o tiradă surprinzătoare despre epoca de aur a Imperiului Otoman, despre războaiele cu sefevizii din Iran, cucerirea Bagdadului şi Azerbaidjanului; omul avea apetenţă pentru intrigile de harem, aşa că le povesti despre

iubirea nebună a sultanului pentru Roxelana, fosta sclavă devenită favorită, le vorbi despre poduri, palate, despre moscheile din Adrianopole, despre vechiul Constantinopol. Şi termină în aceeaşi manieră abruptă în care începuse.

— Iar acum, să-ţi spun secretul: trebuie să ţii carnea o noapte întreagă la marinat în mirodenii şi lapte. Şi când e prăjită cum trebuie, adaugi roşii proaspete tăiate cubuleţe. Nimic altceva.

Televizorul agăţat pe perete difuza
imagini ale unui oraş din Orientul
Apropiat, cu sonorul oprit. Era vorba
despre o mulţime de bărbaţi apţi de
luptă ca vârstă, cu priviri sumbre şi
sprâncene încruntate sever, răcnind
din toţi rărunchii, cu pumnii ridicaţi,

toţi având pe buze doar acel uriaş
strigăt mut. Erau îmbrăcaţi din cap
până-n picioare în negru — barbă,
tricouri, şepci — cu kalaşnicovurile în
bandulieră. Pregătiţi pentru toate
războaiele din lume. Şi totuşi, în jur,
viaţa îşi urma cursul. Maşini rablagite

ce claxonau, negustori ambulanţi,
oameni certându-se pentru un sac de
linte sau de orez şi păsări pe cer; mai
era şi un grup de bătrâni care jucau
zaruri, tineri care se
ţineau de mână şi un cuplu ce
împărţea o prună acră.

Ajunşi în stradă, Virgile muşcă din kebapul lui şi oftă mulţumit. Se simţi invadat de un gust de usturoi şi de tinereţe. Mai muşcă de câteva ori, cu poftă, lăsând grăsimea să-i curgă pe bărbie. Se întoarse apoi spre

Marianne şi, ştergându-se cu dosul palmei, îi spuse:
— Ştiai de la început că urma să avem un copil?

*

întrebarea aceea îi tulburase în aşa măsură, încât îşi continuară drumul în tăcere, fiecare adâncit în propriile

gânduri. Marianne vru să se ducă direct acasă, dar Virgile insistă să mai meargă la un ultim pahar, la barul lui Olive şi Kamel. Nu fuseseră niciodată acolo de când erau împreună şi el dorea să-şi revadă prietenii.

— Le-am vorbit mult despre tine, adăugă pentru a o convinge. Crede-mă, sunt nerăbdători să te cunoască. Ajungând la bar în seara aceea, Marianne simţi ceva ce nu mai simţise atunci când era singură cu Virgile. Acel sentiment că e intrusul care s-a

strecurat într-un grup închis, ca un fel de animal ciudat. Nimeni nu pronunţă vreun cuvânt deplasat ori vreo jignire, nu, dimpotrivă, erau toţi foarte amabili. Dar se comportau în acelaşi timp ca şi cum ea n-ar fi fost pentru

Virgile decât o paranteză în viaţa unui gay, o excentricitate.
— Deci, cu ce te servesc în seara asta, frumosule? întrebă Olive. Un Detox special, ca de obicei? (în traducere: rom, curaçao triplu sec, lămâie verde,

ghimbir, plus un cub grosier de
gheaţă, cocktailul fetiş al lui Olive.)
Virgile încuviinţă, te iubesc, scumpo,
apoi i se adresă lui Kamel:
— Perfectă, nu?
Kamel zâmbi, împingând spre ei un
bol de melci â la marocaine şi un altul

în care erau cubuleţe de brânză cu chimen.
— Pentru tine, tot Detox? o întrebă el pe Marianne. Sau preferi altceva?
— Acelaşi lucru, răspunse ea şi chiar atunci intră în bar un tânăr travestit, foarte frumos şi foarte machiat.

— Oh, my, dar pe cine văd? exclamă Olive.
Virgile se ridică dintr-un salt, Tom, nu te-am văzut de-o veşnicie; îl strânse o clipă în braţe cu afecţiune, apoi îl sărută chiar pe colţul gurii. Marianne întoarse capul, jenată, geloasă chiar.

Se grăbi să ia cocktailul pe care
tocmai îl primise.
Tom purta ciorapi de plasă şi tocuri
înalte care îi puneau în evidenţă
gambele musculoase. Avea faţa dată
cu un strat gros de pudră şi o aluniţă
pictată pe obraz. Se aşeză la bar lângă

Virgile, îşi scoase cu ciudă peruca şi sânii falşi şi îi puse în geantă. Comandă un Detox, apoi se răzgândi:

— Mai bine o Pina colada. Sunt în hipoglicemie totală.

— Ce-ai păţit? întrebă Virgile. Dureri de inimă, ori inimă îndurerată? Tom dădu din cap că nu, apoi că da, puţin.

— în fine, e complicat, ca întotdeauna.

Ştii prea bine. Virgile îi puse o mână

pe umăr şi-l trase spre el.

— Hai să te demachiez. Ca să-ţi

vedem puţin faţa aia frumoasă.
Tom scoase din geantă nişte dischete şi lapte demachiant, i le întinse şi se lăsă în grija lui, cu ochii închişi şi capul dat pe spate. Virgile aplică

demachiantul pe pleoape, pe obraji, apoi pe bărbie, frunte şi gât; insistă pe buze, masând de mai multe ori. în mod evident nu era prima dată când o făcea şi în mod evident lui Tom îi plăcea foarte mult. Pe măsură ce machiajul era îndepărtat, cei doi

făceau glume intime şi-şi spuneau ultimele noutăţi. Marianne nu înţelegea chiar tot. De altfel, nu înţelegea absolut nimic. Pentru că în privirea lui Virgile vedea o strălucire, o expresie pe care nu i-o cunoştea şi pe care n-o avea niciodată

în prezenţa ei, ceva de atmosferă de
budoar cu perdele de catifea roşie,
tablouri baroce şi amfore pline de flori
uriaşe, hortensii, bujori, trandafiri
gigantici; un loc cu bărbaţi goi, lungiţi
pe canapele, cu copurile strălucind de
uleiuri preţioase, un loc unde ard

beţişoare parfumate, unde se servesc
găleţi de şampanie şi votcă, platouri
pline de sendvişuri cu caviar ori cu
macarons cu cremă de lămâie.
Tom ridică bărbia şi-şi trecu palma
peste faţa curată. Bău câteva guri de

Pina colada, apoi zâmbi, cu nespus de multă graţie.
— Oricum, mă bucur mult să te văd, zise el, strângându-i genunchiul lui Virgile. Doamne, ce nefericit am fost.

Apoi, ca un copil ce
caută atenţie şi
consolare, îşi puse

capul pe umărul acestuia

.înainte să-l cunoască pe Virgile, Marianne nu dădea deloc atenţie păsărilor. Pentru ea nu existau decât porumbei, vrăbii, eventual câteva ciori

şi atât. Acum, când deschidea
fereastra garsonierei, vedea piţigoi
albaştri, mierle mici şi curioase,
coţofene cu pene lucioase şi gâturi
lungi. Nu mai pierdea nici momentul
în care înfloreau copacii, nici cel când
frunzele începeau să cadă. Acum era

atentă la lumea care o înconjura, la tot ce vedea şi ignorase multă vreme. Oare de ce nu-i mai trimisese niciun mesaj din ajun? Se vor vedea sau nu? Nu mai ştia nimic precis, era deja şase seara. El fusese cel care făcuse mai mult sau mai puţin jocurile încă de la

început, trebuia s-o recunoască, dar dintr-odată, asta o neliniştea. în acel moment erau prea multe păsări în jurul ei. Prea multe culori. Şi oamenii, dacă se uita la ei, nu erau nici frumoşi, nici urâţi, nu, era ca şi cum n-ar fi existat deloc.

în loc să termine articolul la care scria, incapabilă să se concentreze, luă din bibliotecă un volum de povestiri de Raymond Carver, Catedrala — unul dintre preferatele lui Virgile. Alese una la întâmplare şi începu să citească: „Eu aveam

serviciu, iar Pati nu. Lucram câteva ore, noaptea, la spital. O slujbă lipsită de importanţă". Virgile o ajutase să-l descopere pe acest scriitor — perfecţiunea întruchipată, spunea el. Pe scurt, omul îţi prezintă atmosfera şi personajele şi într-o fracţiune de

secundă înţelegi totul, singurătatea,
nevrozele şi plictiseala ce le macină;
poţi citi şi reciti poveştile astea şi nici
nu-ţi dai seama când se termină şi cât
de bine ţi-au făcut.
Seara, înainte de a adormi, Marianne
şi Virgile citeau adesea pasaje cu voce

tare. Virgile rostea cuvintele cu grijă, ca şi cum ar fi fost vorba despre mici obiecte preţioase. Debitul său verbal era mai lent ca de obicei, vocea mai gravă. Marianne adora să-l asculte, i se părea că are acces la un loc foarte intim din fiinţa lui, pe care nu-l arăta

niciodată celorlalţi. Ceva doar pentru ea.
Era pe punctul să-i trimtă un mesaj — pe diseară? —, dar rezistă şi, în loc de asta, derulă lista de contacte, se întrebă dacă s-o sune pe amica ei,

Lucie, ca să iasă să bea ceva, iar în cele din urmă se răzgândi.
— Alice? spuse ea. Sunt eu. Putem lua cina împreună?
— Când? în seara asta? răspunse Alice. Ai nimerit foarte bine, Sam tocmai a adunat ceapa din grădină şi

eu am cumpărat ouă bio. Facem o omletă de te
lingi pe degete.
Alice şi Samuel, părinţii lui Marianne, locuiau în cartierul Butte-aux-Cailles, într-o casă cu un petic de grădină în faţă. Chiar şi aşa, reuşiseră să cultive

nişte chestii comestibile — roşii, căpşuni, plante aromatice —, dar şi garoafe, nu-mă-uita, micşunele şi o muşcată-trandafir roşie, splendidă. Cel care se ocupa de grădină era mai ales Samuel, era locul lui special. De

când ieşise la pensie tăia, planta şi plivea ziua întreagă.
Când Marianne ajunse la ei, Alice stătea turceşte în capătul celor trei trepte ce duceau în casă, fumând o ţigară cu aromă de eucalipt; îl urmărea pe Samuel, aplecat în

grădină şi plantând bulbi de lalele ce urmau să înflorească primăvara devreme.
— A, iată-te, zise ea şi se ridică să-şi sărute fiica. Eşti bine? Pari în formă!
Marianne intră şi fu imediat întâmpinată de mirosul de lemn lăcuit şi de aluat de prăjituri, aroma casei

părinţilor ei, a copilăriei — care o făcea să se simtă din nou o fetiţă. Alice scoase farfuriile, o faţă de masă şi aranjă totul împreună cu Marianne, aceeaşi veselă veche de treizeci de ani, desperecheată şi dorită rustică. Aşa se manifesta latura ei hippie, sau

ce mai rămăsese din ea — genul
burghez nu e pentru mine.
— La serviciu e bine? Eşti mulţumită?
o întrebă ea pe Marianne, dar o
întrerupse cu un gest al mâinii.
Aşteaptă. Dacă nu, vei fi nevoită să

povesteşti totul din nou pentru tatăl tău.
Puse o salatieră pe masă şi apoi se întoarse spre uşa deschisă.
— Sam! Vii? Ne aşezăm la masă!
îi zâmbi fiicei sale şi-i întinse o gustare, un amestec de nuci caju şi migdale prăjite.

— Tatăl tău e incorigibil, nu-l scoţi
uşor din grădină.
Şi ea era neschimbată. Aceleaşi
picioare lungi şi fine, acelaşi look
hippie şic, rochie scurtă colorată,
curea vintage, cizmuliţe din piele de
căprioară; acelaşi păr ridicat la spate
într-un coc lejer, cu câteva şuviţe
rebele, pistrui, ochi verde-lagună, puşi

în evidenţă cu puţin fard de pleoape asortat. Semănau mult ele două. Samuel veni din grădină şi bău un pahar cu apă dintr-o sorbitură. Se spălă bine pe mâini şi le clăti deasupra chiuvetei. Apoi se aşeză la masă şi le servi pe fete cu câte un pahar de vin, lăsându-l pe al său gol.

Alice aduse omleta ca şi cum ar fi fost vorba despre mâncarea secolului — trebuie spus că era aproape tot ce putea oferi mai sofisticat în materie de gătit, fiindcă în majoritatea timpului mânca orez brun şi burgeri de tofu. În schimb, îi ieşeau la perfecţie biscuiţii

şi prăjiturile cu banane, din care ciugulea toată ziua fără să pună un gram pe ea.
Samuel tăie o bucată de omletă cu furculiţa, iar Alice puse din nou întrebarea.
— Deci cu serviciul, eşti mulţumită?

Marianne dădu din cap că da, cu ziarul e în regulă şi după o gură de vin o întrebă pe mama ei:

— Ştii cine e Paul Wiazowski?

Alice îşi puse în farfurie puţină salată de roşii şi-şi tăie nişte pâine de porumb.

— Bineînţeles că ştiu cine e, îl ador.

Marianne le povesti despre tentativa
ei de a-i lua un interviu lui Wiazowski,
starul care nu vorbea niciodată cu
presa, despre locul neobișnuit în care
se întâlniseră, despre felul în care
scriitorul se retrăsese după trei fraze

şi aşa mai departe. Apoi coborî privirea, roşind uşor.
— Ei, ai întâlnit pe cineva? exclamă mama ei, care era disperată ştiind-o singură.
Voia atât de mult ca fata ei să fie fericită cu cineva şi să-şi facă un rost,

cum se spune. Îşi dorea şi să devină bunică, ai totuşi treizeci şi trei de ani, iar fertilitatea scade al naibii începând cu vârsta asta, doar ai auzit.
Marianne strivea omleta cu vârful furculiţei.
— Pe cineva, da.

— Şi e neînsurat? Nu are pe altcineva, nu? o iscodi Alice, scoţând pieptul în faţă ca pentru a inspira încredere.

Marianne lăsă să-i scape un chicotit.

— Nu, nu, tocmai s-au despărţit.

Mama ei oftă uşurată şi-i zâmbi lui

Samuel.

— Tocmai s-a despărţit de prietenul lui, adăugă Marianne luând o gură de vin.

De ce pronunţase acea propoziţie, de ce trebuise să dea acel detaliu, n-avea idee. Dar pentru o clipă nu se mai auzi decât clinchetul furculiţelor şi nimeni nu îndrăzni să spună nimic. Stânjenită de acea tăcere, Alice sfârşi prin a se

întoarce spre soţul ei, cu o urmă de enervare în voce.
— Sam, nu spui nimic?
Ai fi zis că acum îl descoperea pe omul cu care trăia de mai bine de treizeci şi cinci de ani. Doar îl cunoştea pe dinafară. Sentimente, stări sufleteşti,

emoţii — n-avea niciodată nimic de spus despre ele.
Marianne plecă de la părinţii săi la scurt timp după cină. îl salută pe tatăl ei, noapte bună, Sam, o sărută pe Alice şi pe drumul de întoarcere începu să regrete că le vorbise despre

Virgile. Pe moment, îi dăduse un sentiment de uşurare — îi era atât de dor de el, încât simpla pronunţare a numelui său îi făcuse un bine enorm —, dar mai ştia şi câtă îngrijorare le va provoca părinţilor săi. De fapt, după plecarea ei, Alice rămase

aşezată la masă, întorcând chestiunea pe toate feţele.
— Fata asta a noastră, ştim deja că nu e făcută pentru a fi fericită, spuse ea ştergând cu vârful degetelor firimiturile de pâine. Pentru că lucrurile sunt clare: ce poveste mai e

şi asta? Reţeta sigură pentru dezastru, n-am dreptate?

Samuel termină de strâns, se oferi să facă un ceai de sal vie şi

şterse masa cu
buretele. Puse o
pastilă în maşina de
spălat vase şi-i dădu

drumul în modul Eco.
Bineînţeles că avea
dreptate. Amândoi
erau foarte deschişi la

minte, simpatizanţi ai
stângii, descendenţi
direcţi ai grevelor din
'68, căsătorie pentru

toţi, adopţii şi aşa mai
departe. Dar totuşi.
Fata mea — cu un
homo

?înainte să iasă din casă, Virgile
aruncă o privire în mica oglindă
agăţată la intrare. Avea cearcăne. Nu
prea dormise în ultimele nopţi, prea
multe excese. Tom venise să-l vadă
mai multe seri la rând, apărând pe
neaşteptate, îmbrăcat cu un pulover

Abercrombie prea mare pentru el, cu marfă de calitate în buzunar şi doze de Red Bull în dotare.
— Salut, Virg', spunea intrând şi pupându-l zgomotos pe gură. Vii cu mine la Dépôt în seara asta?

Virgile refuza invitaţia, nu mai e de mine, dragule, atunci Tom ofta şi se ducea să se trântească pe canapea. Scotea iarba, îşi răsucea un joint dolofan şi-l aprindea ridicând ochii spre cer.
— Ai devenit de-a dreptul plictisitor, omule.

Virgile nu-i răspundea şi mergea să se aşeze lângă el, îşi strecura o mână pe sub puloverul prea larg şi-i mângâia puţin torsul plat şi musculos; uneori se amuza gâdilându-l şi atunci Tom începea să râdă, lăsând-şi la vedere gingiile prea negre din cauza

fumatului în exces. Când era perfect relaxat, Tom golea o doză de Red Bull, apoi îşi punea la maximum melodia preferată de la Lady Gaga, Bad Romance, şi dansa la bustul gol prin salon. Nu era atât de frumos ca atunci când se deghiza, dar oricum, Virgile îl

găsea sexy, cu părul lui tăiat foarte scurt, cicatricea de pe arcadă şi tuşul de pe pleoape. Un caid cu ochi de căprioară. Râdeau şi se simţeau bine împreună. Lui Virgile îi plăcea să se pună pentru câteva ore în pielea unui puşti iresponsabil, chiar dacă după

aceea rămânea cu creierul vraişte şi
terminat fizic, dezgustat de el însuşi,
nereuşind nici măcar să se gândească
la Marianne, de teamă să nu-i
pângărească imaginea.
Oftă din nou văzând ce faţă obosită
avea. îşi trecu rapid o mână peste

obraji şi bărbie, ar fi trebuit să se întoarcă să se bărbierească, dar în loc de asta, trânti uşa şi coborî scările câte patru odată. în faţa imobilului, se întâlni cu un cuplu care ieşea de la Club 88. Femeia purta nişte pantaloni din imitaţie de piele foarte mulaţi şi

tocuri atât de înalte şi de subţiri, încât îi tremurau picioarele când mergea; avea o coamă ca de leoaică, cercei aurii mari, rotunzi şi un mic top de dantelă, ce-i lăsa abdomenul la vedere. El era genul de camionagiu vânjos, cu braţe scurte şi gât gros,

pungi sub ochi, burtă şi brăţară
groasă de argint la încheietură. Cei
doi se ţineau de mână, mai bine zis
doar de degetul mic. Păreau euforici.
Virgile se instală într-una dintre
cafenelele de pe strada Montorgueil şi
comandă un croasant şi un suc de

piersici. Croasantul era cald. îi desfăcu straturile de foitaj unul după celălalt, lăsându-le să i se topească pe limbă, apoi scoase caietul de schiţe şi începu să deseneze distrat ce-i cădea sub ochi. Bătrâna doamnă care îşi bea cafeaua pe terasă cu căţelul pe

genunchi. Beţivul adormit de peste
drum. Curierul care îşi descărca
pachetele.
Apoi schiţă un peisaj, marea şi stânci
alunecoase, scoici roz, bucăţi de lemn
împrăştiate pe plajă, adăugând câţiva
pescăruşi sălbatici, veniţi să facă

gălăgie. Sub creionul lui începu să
apară şi umbra unui chip, întâi un
ochi, apoi o şuviţă de păr, obraji, buze,
nişte pistrui, fiecare detaliu conturând
puţin câte puţin pe hârtie portretul lui
Marianne. Trecuse mai mult de o
săptămână de când n-o mai văzuse.

Apăruse Tom, e adevărat, şi îi amuzase să se regăsească şi să se sărute puţin, dar relaţia lor era istorie, nu poţi juca la infinit aceeaşi piesă. De altfel, Tom făcuse mişto de el când îi povestise despre Marianne — o să vezi c-o să-ţi treacă, într-o bună zi te vei

întoarce la vatră; oricum, nimic nu se poate compara cu un cocoşel — şi Virgile îl considerase un adevărat nemernic. De fapt, se gândea la Marianne tot timpul. De fiecare dată când descoperea ceva interesant, simţea nevoia să împărtăşească cu ea.

Ar fi vrut să-i ofere micul colier din vitrina de acolo, să încerce cu ea acel restaurant care tocmai se deschisese, să se dea cu parfumul care ei îi plăcea aşa de mult, pe scurt, totul se învârtea în jurul ei. Ea. O femeie. Care îl făcuse

să-şi piardă capul în felul ăsta. Ce-i cu mine, doctore?
După ce-şi termină croasantul, adună firimiturile cu degetul arătător, lipindu-l în mod repetat de masă, apoi îşi puse căştile şi le apăsă cu palmele ca să mărească volumul — Strâng în

braţele nopţii mele/ noaptea ta,
singular abis/ Risc totul pe-o carte
eternă/ tango interzis. în ultima vreme
asculta melodia asta încontinuu. îi
plăcea la nebunie vocea înaltă şi
penetrantă care ştia să redea şoapte şi
vibraţii discrete şi felul în care

pronunţa cuvântul festin, făcând să răsune uşor „n”-ul de la final. Ce festin/ Ce eşec/ imposibil tête-à- tête. Virgile parcurse cartierul Halelor cu căştile pe urechi, apoi traversă Sena şi se îndreptă spre Institutul Lumii

Arabe. Urcă apoi până pe strada Linné şi se
opri o clipă în faţa casei lui Marianne.
Cari von Linné, pentru numele lui
Dumnezeu. Botanistul suedez care în
secolul al XIII-lea elaborase
clasificarea plantelor şi a speciilor de

animale, valabilă şi în zilele noastre — Virgilé văzu în asta un semn, evident, şi profită de apariţia unei femei în vârstă complet cocoşate, ca să intre în clădire. Sigur pe el. îşi aminti ce spusese într-o zi prietenul său, Pascal Cribier, celebrul peisagist, „adevăraţii

grădinari sunt fiinţe meteorice, capabile să ia decizii instantanee, în funcţie de emoţiile acumulate în anotimpurile precedente” şi niciodată fraza nu i se păruse atât de potrivită. Pascal Cribier. îl cunoscuse cu ani în urmă, în grădina lui din Varengeville-

sur-Mer. Virgilé nu era pe atunci decât un adolescent şi în acea zi, ca de altfel în multe alte ocazii, Pascal era cocoţat într-un copac. Un ulm maiestuos pe care îl toaleta cu fierăstrăul lui de mână pe care-l căra peste tot — pentru ca lumina să ajungă şi la

crengile de jos, zicea el. Lui Pascal îi
plăcea să se urce în copaci, tăindu-i
fără încetare pentru a le da forma pe
care o visa; adora netezimea crengilor
sub picioare, senzaţia de vertij,
rafalele de vânt care-l surprindeau
uneori şi lumea văzută de sus.

Virgilé urcă cele şase etaje în fugă şi, ajuns sus, sună o dată scurt, fără să insiste. în spatele uşii auzi o ceaşcă aşezată pe masă şi un scaun tras. Apoi tălpile goale ale lui Marianne pe parchet. Ascultând scârţâitul scândurilor pe măsură ce ea se

apropia de uşă, Virgilé simţi o plăcere neobişnuită.

*

Când Marianne deschise, nu-i lăsă timp să reacţioneze, îi depuse un sărut rapid pe buze şi intră. Făcu apoi câţiva paşi în camera de zi, părând să caute

ceva şi luă cartea lui Carver rămasă pe măsuţa joasă, agitând-o în aer.
— A, ai recitit-o? Tipul ăsta e absolut genial, nu crezi?
Răsfoi cartea puţin, apoi o puse la loc. Se îndreptă spre fereastră, foarte relaxat.

— Ce privelişte ai aici, acoperişuri, cer, păsări. Nu lipseşte decât marea, nu?
Rămase un moment la fereastră. Marianne nu spunea nimic. îl observa din spate, un spate care dintr-odată i se păru enorm şi apoi acea naturaleţe pe care o afişa el, dezinvoltura lui,

nepotrivită. Ca şi cum s-ar fi văzut în ajun şi n- aveau nicio problemă. De ce nu dăduse niciun semn de viaţă mai bine de o săptămână? Marianne puse cartea lui Carver la loc în bibliotecă cu un gest brusc şi nu se mai putu abţine:

— Aseară am trecut prin faţa casei tale şi, cum luminile erau aprinse, l-am văzut.
— Pe cine? întrebă Virgile, întorcându-se spre ea.
— Pe Tom. Tipul de la bar. E iubitul tău, nu-i aşa? zise Marianne cu voce tremur ândă.

Şi totuşi, îşi jurase să nu complice lucrurile, să se arate tot atât de deschisă ca el. De altfel, să fie cu ea, cu o femeie, era ceva absolut nou şi pentru el. Dar Marianne testa acum limitele. Limitele ei. Virgile se enervă pe loc.

— La naiba, Marianne. Tom nu e nimic. E un fost, atâta tot.
— Mda, un fost cu care te culci. în afară de asta, totul merge de minune.
Virgile se lăsă să cadă greoi pe canapea şi scoase o ţigară, lovind filtrul de genunchi.

— Ştii, să te culci cu cineva e ca şi cum ai împărţi o masă bună, zise el, aprinzându-şi ţigara. Nu e cazul să faci o dramă din asta, pe bune.

în acel moment, Marianne deveni

conştientă de
prăpastia care îi
separa. Era o
prăpastie de netrecut.

Dar în acelaşi timp
simţi şi dorinţa
absolut nebunească
de a se afla în braţele

lui, de a-l atinge, buze
lipite, corpuri
împletite şi mai mult
de atât. Viaţa cu el,

doar cu el. Văzându-l
acolo, pe canapeaua
ei, ştiu cu certitudine
că nu va mai fi nimeni

niciodată în afară de
el. Că nu mai voia pe
nimeni altcineva.
Puteau trăi în Paris,

Lisabona, Buenos
Aires, nu conta,
oriunde ar fi strălucit
stele deasupra lor —

ce-o apucase,
Doamne, nimeni n- ar
fi putut spune, dar
nebunia asta îşi făcea

loc încet-încet
înăuntrul ei,
întinzându-şi
rădăcinile peste tot, în

cele mai adânci
cotloane ale cărnii şi
ale viselor ei

.Florence nu prevăzuse nimic, nici nu
putuse face nimic şi totuşi ei îi

revenea misiunea de a o anunţa pe Tatiana, prietena ei cea mai bună — Yves-Claude a sărit pe fereastră, e mort.
Se aşeză un moment pe braţul canapelei, şocată de ceea ce se întâmplase. în jur, totul era nemişcat,

într-o tăcere deplină. Doar o briză
uşoară intra pe fereastra încă
deschisă. Câteva claxoane din stradă,
murmurul maşinilor, zarva copiilor
ieşind de la şcoală. Florence fixă cu
privirea baschetul uriaş ce trona în
mijlocul salonului, trebuia să fie

măsura 44 sau chiar 45, nereuşind
încă să stabilească legătura între el şi
picioarele fiului său, Nils. Privirea i se
mută spre măsuţa joasă, unde se
găsea o întreagă colecţie de oje roşu-
corai, zmeuriu, mov-parma, rubiniu,
verde-anason, fistic sau ceai de mentă,

zeci de nuanţe de gri, de albastru, de sclipici. Fiica ei, Elena, voia să devină stilistă şi în ultima vreme acorda o atenţie deosebită îngrijirii unghiilor. Luă una dintre sticluţe, îşi vopsi unghia degetului mare de la picior (un roşu-cărămiziu discret), apoi puse jos

pensula şi-şi prinse capul în mâini —
la naiba, murmură ea. Cum o să-i spun
eu Tatianei aşa ceva? Cum va
reacţiona, ea care-şi iubeşte câinele
mai mult decât amanţii?
Florence însăşi îi propusese să-l ţină
pe Yves-Claude cât timp prietena ei

mergea să se relaxeze în staţiunea Quiberon. Tatiana chiar avea nevoie de o pauză. Acele ultime săptămâni fuseseră extrem de dificile, gărzi peste gărzi la spital, certuri cu şeful de secţie, faptul că renunţase dintr-odată la cele două pachete de ţigări pe zi,

fără să mai pună la socoteală noii
internişti, pe care îi considera
pretenţioşi şi absolut incompetenţi şi
cu care avusese atâta bătaie de cap. Şi
atunci Florence insistase — te asigur
că nu mă deranjează, în plus, copiii îl
adoră. După un moment de ezitare,

Tatiana sfârşise prin a accepta să i-l lase pe Yves-Claude, numit aşa în amintirea celor doi foşti iubiţi preferaţi.
Câinele era urât ca noaptea, cu aerul lui tâmp şi tumora masivă la bot — o tumoră maro şi flască ce atârna ca o

pungă de cumpărături, bălăngănindu-
se în dreapta şi-n stânga atunci când
animalul se deplasa —, dar nu deranja
deloc. Se aşeza într-un colţ, moţăind
în majoritatea timpului şi nu lătra
niciodată. în ziua aceea, Florence nu
observase nimic ieşit din comun la el,

doar că atunci când deschisese larg ferestrele, Yves-Claude începuse să latre fără vlagă, apoi să patruleze prin cameră, din ce în ce mai agitat. După aceea, totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă: fără ca Florence să aibă timp să reacţioneze, câinele se

repezise spre fereastră şi sărise, iar
când ea se aplecase peste balustradă,
Yves-Claude nu mai era decât o masă
inertă pe trotuar, trei etaje mai jos. îşi
pusese mâna la gură ca să-şi reţină un
ţipăt şi apoi bâiguise acele cuvinte
stupide — Yves-Claude, ce-ai făcut? Ca

şi cum ar fi auzit-o, câinele se ridicase
şi făcuse câţiva paşi şovăitori —
pentru o secundă, Florence sperase
într-un miracol, hai, dragule, o să
trăieşti —, dar în clipa următoare,
câinele căzuse în canalul urât

mirositor. De data asta, fără să se mai ridice.
Florence îi îndepărtase cu un gest pe trecătorii strânşi în jurul animalului, lăsaţi-mă să trec, pardon, îi luase pulsul ca şi cum ar fi fost vorba despre un pacient de-al ei şi nu putuse decât

să constate decesul. La naiba, Yves-Claude, nu-i posibil aşa ceva, îşi spusese, apoi către curioşii care se ofereau s- o ajute — e în regulă, mulţumesc, n-am nevoie de nimic. Săltase cadavrul câinelui pe umăr, urcase cu greu cele trei etaje şi

instinctiv, se îndreptase spre baie. Acolo pusese câinele în cadă şi îl acoperise cu un prosop de plajă roz-fucsia. în mod reflex se reculese o clipă cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, apoi plecase de acolo, închizând cu grijă uşa în urma ei. E

posibil ca un câine să se sinucidă, se întrebase ea şi în acelaşi moment îi venise să vomite, zărind fereastra larg deschisă. Din ce-şi amintea ea, animalele nu dispuneau de suficiente capacităţi cognitive ca să-şi ia viaţa în mod conştient, dar oricum dăduse o

căutare pe net şi descoperise un video
cu un pod din Overtoun, Scoţia, care
se părea că era celebru pentru
cazurile de suicid canin.
Cadru romantic, Scoţia în toată
splendoarea ei — case gri din piatră,
cer zbuciumat, încărcat de fulgere,

câmpie umedă, pictată în verde, auriu
şi ruginiu. Primarul localităţii
povestea cum, începând din anii '60,
în jur de cincizeci de câini săriseră de
pe acel pod fără niciun motiv aparent
— dintre cei ce supravieţuiseră
căderii, majoritatea săriseră din nou,

adăugase el. Reportajul prezenta şi mărturiile localnicilor, fiecare cu istorioarele lui şi se termina cu declaraţia unei specialiste în comportamentul animalelor: după ani de cercetări, aceasta reuşise să excludă varianta sinuciderii şi să

avanseze următoarea explicaţie — câinii care săriseră de pe pod, spunea ea, nu avuseseră de gând să-şi pună capăt vieţii. în opinia noastră, au sărit atraşi fiind probabil de mirosul nurcilor ce trăiau pe celălalt mal. Florence ieşise de pe pagină şi îşi închisese telefonul. Oare remarcase

camioneta oprită la semafor atunci
când sărise Yves-Claude? O banală
camionetă de livrări, albă şi prăfuită
de la atâtea drumuri — dar plină de
biscuiţi pentru câini şi bio, pe
deasupra.

Florence luă un pahar din sticlă groasă şi-şi puse un gin, pe care îl dădu peste cap. Trebuie s-o sun pe Tatiana. Trebuie să afle, în momentul ăsta. Pentru a-şi face curaj, îşi mai turnă puţin, învârti lichidul pe fundul paharului şi-l înghiţi din nou dintr-o

sorbitură, dându-şi capul pe spate. Se gândi în treacăt la reacţia soţului şi a celor doi copii ai săi în momentul în care aveau să vadă cadavrul câinelui în baie. Cum intrase în rahatul ăsta, provocându-i o asemenea durere celei mai bune prietene a ei? Şi de ce

trebuia întotdeauna să se ofere ea să facă servicii altora?
Căută în agenda telefonului şi se opri brusc la „Tatiana personal”, murmurând cu voce pierită:
— Nu răspunde... Nu răspunde... Dă, Doamne, să intre mesageria vocală.

Nu voia să asiste în direct la deflagraţie, acel moment când loveşte nenorocirea şi timpul îngheaţă ca urmare a unei simple propoziţii. Ca la pacienţii ei. Nu se obişnuise niciodată cu obligaţia de a le anunţa moartea cuiva drag.

După câteva apeluri, Tatiana răspunse. Perfect relaxată după o şedinţă de împachetare cu alge.
— Da, Fio, tocmai voiam să te sun. Spa-ul ăsta face minuni, aveai dreptate. Mai puţin faptul că-ţi petreci toată ziua alături de lume în halat care

bea ceai şi suc de grepfrut, adăugă ea râzând.
Florence se simţi neputincioasă. Fraza pe care se pregătea s-o rostească se volatilizase pur şi simplu în momentul în care auzise vocea Tatianei.
— Deci eşti mulţumită? Te simţi bine? repetă ea.

— Tocmai ţi-am zis, sunt foarte relaxată. Ca şi cum mi-ar fi pus cineva o

perfuzie cu ketamină, răspunse

prietena ei, râzând din nou.

Urmă un moment de ezitare, de tăcere de ambele părţi, apoi Tatiana adăugă:

— Pot să te sun diseară, Fio? O să întârzii la şedinţa de hidromasaj.

— Nu, aşteaptă. Trebuie să-ţi spun ceva.

Şi cuvintele se aliniară unele lângă altele, ţepene ca nişte stâlpi: Yves-

Claude, fereastra, prosopul de plajă roz-fucsia.
Tatiana îşi înăbuşi un ţipăt în mâneca halatului, în timp ce în jurul ei şlapii plescăiau în continuare, ducându-şi proprietarii disciplinaţi la şedinţa de hidroterapie de după-amiază. Florence

îi descrise scena pe larg — lătrăturile lui Yves-Claude, turele din apartament, nervozitatea şi apoi saltul în gol, corpul strivit pe trotuar, lumea strânsă în jur. Ştia că Tatiana voia să ştie totul de-a fir a păr, o cunoştea foarte bine pe prietena ei. Totuşi — să

fi fost şocul ori poate masajele cu uleiuri esenţiale —, dar aceasta îi ceru să nu mai continue, opreşte-te, Florence, nu vreau să ştiu. Nu-mi doresc imagini mentale despre toate astea. Mai adăugă ceva de genul, ştiam eu că n-ar fi trebuit să-l

părăsesc, apoi vomită tot sucul de
grepfrut pe şlapi şi închise.
Când o sună pe Florence din nou,
puţin mai târziu, vorbea pe un ton
aproape normal, abordând doar
chestiuni organizatorice, întârziind

astfel momentul când durerea urma s-o lovească cu adevărat.
— Deci rămâi în Quiberon, se impacientă Florence, eşti sigură?
— Da, crede-mă, o să fiu bine. Fă doar ce te-am rugat.
Tatiana voia să-şi termine săptămâna de spa, rezervată în avans, iar

Florence urma să se ocupe de incinerare.
— Eu oricum n-aş fi în stare, mai spuse Tatiana. Mă înţelegi. Mă înţelegi, nu?
După ce încheie convorbirea, Florence se repezi să închidă fereastra camerei

de zi. Era o căldură infernală. Cu atât mai rău. Nu mai suporta să o vadă deschisă. Se învârti prin încăpere, incapabilă să gândească ori să reacţioneze. Din când în când, i se părea chiar că începe să perceapă mirosul cadavrului în descompunere şi

atunci îşi lovea fruntea cu palma, nţ-
nţ, e doar în capul tău, n-are cum să
se simtă deja, n-a murit de mai mult
de-o oră. Dar şocul îi slăbise percepţia
asupra timpului şi avea impresia că
trecuse o eternitate.

Puse în apă o pastilă de aspirină efervescentă şi-şi aplecă nasul deasupra paharului, simţind micile bule cu aromă de portocale gâdilându-i pielea. Era posibil ca după toate astea Tatiana să nu mai vorbească cu ea niciodată. Cum ar fi putut să se

revanşeze, să o facă să o ierte?
Dăruindu-i alt câine, poate? Verifică
dacă nu are vreun mesaj de la ea, un
semn, ceva, dar nu avea nimic, începu
să se teamă de acea tăcere şi-şi muşcă
buzele — până la sânge.
*

Baptiste va şti să găsească cuvintele potrivite, cu siguranţă. întotdeauna o făcuse, în faţa morţii. Chiar şi atunci când încă erau studenţi la medicină, soţul ei reuşise deja să se detaşeze, nici prea mult, dar nici prea puţin — doar cât să se protejeze, ferindu-se de

impactul nefericirii, dar în acelaşi timp rămânând îndeajuns de aproape încât să nu considere niciodată pacientul un simplu obiect de studiu medical. Apropierea necesară pentru a nu-şi pierde umanitatea.

Totuşi, din momentul în care auzi vocea soţului ei la telefon, lui Florence îi fu absolut imposibil să-i spună adevărul. în loc de asta, îl întrebă ce ar vrea să mănânce la cină.
— Nu te stresa, Fio, draga mea, putem comanda sushi dacă vrei, răspunse el.

Ea îşi acoperi nasul doar la gândul acela. Ce oroare. Numai carne crudă nu-i trebuia în acel moment.
— Nu, nu, poate legume. Ţi-ar plăcea nişte legume la tigaie?
— Da, o idee foarte bună. Iar eu o să iau o sticlă de vin în drum spre casă.

Copiii urmau să apară şi ei în curând. Nils avea douăzeci şi unu de ani, iar Elena douăzeci, dar Florence îi vedea tot ca pe nişte copii; erau încă atât de fragili şi imaturi în corpurile acelea mari de adulţi. Probabil că în scurt timp aveau să plece de acasă, undeva

în necunoscut şi ea îşi imagina camerele lor goale, austere precum o chilie de călugăr — pe birou, ordine desăvârşită, scaunul de lângă el în poziţie corectă şi patul făcut impecabil, niciodată răscolit. Mirosul lor o să persiste o vreme, apoi o să

dispară şi el. N-o să mai fie râsete, certuri sau uşi trântite, treziri cu faţa la cearşaf, pantofi aruncaţi în camera de zi ori discuţii relaxate după cină. Şi liniştea asta, la naiba — te făcea să o iei razna. Florence încerca să nu se gândească prea mult la toate astea,

dar oricum se pregătea sufletește. Să nu fie luată prin surprindere. Să păstreze controlul. Era felul în care acţiona de obicei, evitând să scape lucrurile din mână.
Pentru a-şi ocupa mintea, frunzări cartea de reţete culinare a lui Yotam

Ottolenghi pe care tocmai o cumpărase. în poze, legumele străluceau ca nişte bijuterii lăcuite, greu de crezut că aveau să arate aşa şi-n realitate. Se opri la una dintre reţete şi trecu în revistă lista cu ingrediente. Nu avea chiar totul în

casă, dar asta e, va improviza. Curăţă morcovii, tăie conopida în bucăţi mici, stropi totul cu ulei de măsline şi porni cuptorul. Se lovi cu arătătorul peste bărbie, gândindu-se dacă n-a uitat ceva, a, da, bineînţeles, şi scoase din frigider rucola şi coriandru proaspete.

Nils îşi lăsă rucsacul la intrare, salve, mam', ce-ai făcut azi şi veni s-o sărute. Ea îl mângâie uşor pe obraz. Mirosea a ţigări. Avea buze roşii şi frumos desenate, pometi înalţi şi nas acvilin. Aducea cu Xavier Dolan când jucase în Am omorât-o pe mama. Florence se

uită la gura băiatului ei şi şi-l imagină sărutând o fată. Unde avea să se afle în câţiva ani? Va fi fericit pe drumul pe care şi-l va alege în viaţă? Se străduise să-şi educe copiii cât mai bine posibil, să se simtă bine în pielea lor şi împliniţi, să facă alegeri

înţelepte, care să-i mulţumească, dar trebuia să admită faptul că, din momentul în care ei aveau să plece din casa părintească, ducându-şi vieţile departe, ea va trăi mereu cu frica-n sân. De ce trebuia ca perioada aceasta să se sfârşească? Şi de ce nu

mai făcuse măcar un copil? Acum regreta.
Elena îşi făcu şi ea apariţia, salut la toată lumea, eu sunt, şi merse să se aşeze direct pe canapea, scoţându-şi baschetul drept cu călcâiul stâng. Se

uită la ceva pe telefon, oftă, apoi veni să stea puţin de vorbă cu mama ei. Cum Yves-Claude îşi petrecea majoritatea timpului moţăind într-un colţ, nimeni nu-i observă absenţa în seara aceea. Toţi patru, părinţi şi copii, cinară aşezaţi în jurul barului de

la bucătărie, puţin aplecaţi din cauza scaunelor înalte; atmosfera era veselă, fiecare povestea ce făcuse peste zi, cu excepţia lui Florence, care nu scotea niciun cuvânt. Baptiste o lăudă pentru legume, delicioase de-a dreptul, ce verdeţuri ai pus în sos, iar Nils întrebă

dacă poate să bea nişte vin. Ea schiţă un zâmbet spre soţul ei şi-l servi pe băiat cu un pahar de vin. Apoi se uită fix în farfurie o vreme, luă o bucăţică de conopidă şi o înmuie în sosul de coriandru.

— Câinele Tatianei a sărit pe fereastră, spuse în cele din urmă. Am pus cadavrul în cadă.
— Ce? făcu Baptiste. Ce spui acolo?
Şi, fără să aştepte răspunsul, se întoarse spre perniţa unde obişnuia să moţăie Yves-Claude. Dar câinele nu

mai era acolo, în locul lui rămăsese
doar o adâncitură abia vizibilă.
Florence le explică amănunţit ce se
întâmplase, fereastra, câinele care
începuse să latre şi să se învârtă de
colo colo dezorientat, iar apoi... Nimic.
Secunda de dinainte şi secunda de

după. Ce a fost nu va mai fi. îşi puse
un pahar de vin şi întâlni privirea
Elenei, una de regret, compasiunea
fiicei pentru mama sa şi simţi că-i dau
lacrimile.

— Cum am putut să-i fac aşa ceva Tatianei? spuse ea, încercând să şi le ascundă.
Baptiste se ridică şi veni s-o îmbrăţişeze.
— Nu e vina ta, Fio. în cazuri de-astea nu poţi face nimic, ştii prea bine.

Florence se uită spre fereastră. Simți că-i fuge pământul de sub picioare. Masa răsturnându-se. Bucheţelele de conopidă dansând pe tavan.

O să fie bine, şopti Baptiste, cu nasul în

părul ei. O să fie bine, draga mea Fio

.RER-ul se deplasa în direcţia Saint-Quentin-en-Yvelines. Staţiile se perindau una după alta, Champ-de-Mars, Javel, Hopital-Georges-

Pompidou, apoi nişte nume care
pentru ea păreau să vestească ţinuturi
înverzite, Meudon-Val- Fleury,
Chaville, Viroflay; oamenii se urcau
fără să-i lase pe ceilalţi să coboare, îşi
făceau loc cu coatele, pufneau, iar
Florence era chiar acolo, în mulţimea

de călători, în picioare, cu valiza ei mare, albastră. Se lăsă purtată de val până la ultima staţie. Apoi luă un autobuz, merse cu el câteva minute şi ajunse în sfârşit la destinaţie: o stradă din Guyancourt, de-a lungul căreia se înşirau depozite şi spaţii comerciale,

chiar în centrul zonei industriale —
unde se găsea crematoriul pentru
animale. Nici nu ştiuse că există aşa
ceva. Fu întâmpinată de un bărbat
care afişa o eleganţă desuetă —
costum în trei piese, păr dat cu gel,
fizic â la Cary Grant — şi vorbea cu o

amabilitate exagerată, zâmbet formal şi care-şi puncta frazele cu „vedeţi dumneavoastră”, excesiv de manierat. îi dădu un teanc de documente de semnat şi o întrebă când doreşte să se efectueze incinerarea.
— Chiar acum, răspunse ea.

Bărbatul păru surprins, aşa că Florence insistă, acum, dacă e posibil, arătând spre valiza mare din piele albastră de la picioarele ei. O valiză pe care o cumpărase în urmă cu 22 de ani pentru luna de miere cu Baptiste şi pe care atunci o umpluse cu rochii

de vară, sandale drăguţe, cărţi în ediţie de buzunar şi cremă solară. O valiză care, în ziua aceea, conţinea doar cadavrul lui Yves- Claude, câinele celei mai bune prietene a ei.
Aşteptă într-o mică încăpere cu pereţi de culoarea lavandei. Gazdele

puseseră la dispoziţia clienţilor o cutie de şerveţele Kleenex, câteva pliante despre crematoriu şi pliculeţe de Lipton lângă un fierbător ce părea din altă epocă. Mai era şi o etajeră mare pe care erau expuse diferite tipuri de urne funerare — amfore din jad sau

alabastru, piramide din granit sau chiar urne în formă de câine ori de pisică. Tatiana nu-i spusese nimic în sensul ăsta, aşa că alesese o amforă de alabastru de mărime medie. Când reapăru ca să-i înmâneze cenuşa câinelui, Cary Grant profită de ocazie

ca să stea puțin de vorbă cu ea, știți, e atâta liniște acum, începu el. Și, fără ca
Florence să i-o fi cerut, îi spuse toată povestea vieții lui, explicându-i cum intrase în branșa asta după câțiva ani în care fusese comediant și scenograf

— ambele meserii foarte utile pentru a anima ceremoniile funerare, preciză el.
Florence ținea urna cu vârful degetelor, mutându-se de pe un picior pe altul. Nu voia decât să plece de acolo. Bărbatul nu pricepu, fiind prea

concentrat pe monologul său, aşa că Florence fu nevoită să-i spună că întârzia la serviciu.
— O, dar bineînţeles, îmi cer scuze, întotdeauna vorbesc prea mult.
îi întinse o mână umedă şi moale şi îi ură o zi excelentă pe un ton sforăitor.
Ce imbecil.

Odată ajunsă afară, Florence se uită la ceas. îi mai rămâneau trei ore bune înainte de a începe garda la spital. Abandonă valiza în parcarea crematoriului, se mai uită o dată la ea cu o vagă părere de rău, apoi făcu drumul în sens invers.

Coborî la staţia Place de Clichy, merse puţin pe jos, ca să ia aer şi se opri într- o librărie aproape de Pigalle. Mergea adesea acolo. îi plăcea mult locul. Se uită la noutăţile din literatura străină, răsfoi vreo două-trei chestii, apoi se opri visătoare în faţa

standului cu ghiduri de călătorie. Columbia, Scandinavia, Patagonia, Laos, Islanda, Japonia. Ca de obicei, depărtările o atrăgeau. Dar Baptiste nu suporta călătoriile lungi şi nici ideea de a rămâne blocat ore întregi într-un scaun fără să se poată mişca,

aşa că se mulţumeau cu excursii mai scurte. Luă de pe raft ghidul despre Coasta de Opal şi îl răsfoi; ar fi putut s-o ajute cu nişte adrese pentru weekendul programat cu copiii în Hardelot. Cumpără şi două cărţi care urmau să-i completeze teancul de pe

noptieră — ultimul roman de Louise Erdrich, pe care o adora, şi un altul care i se păru că se potriveşte cu preocupările ei de moment, Fărâme de viaţă, de Zeruya Shalev.
Urcă apoi spre Abbesses — cu urna lui Yves-Claude bălăngănindu-se în

sacoşa cu cărţi — şi se aşează pe terasa cafenelei unde obişnuia să meargă cu Tatiana. Comandă un suc de roşii cu sos tabasco.
Ea şi Tatiana se cunoscuseră în anul întâi la medicină, chiar din prima zi. Florence o văzuse venind de departe,

o brunetă înaltă, cu ochi negri şi strălucitori, foarte frumoasă, şi fusese surprinsă că fata venise să se aşeze lângă ea în amfiteatru.
— Se poate? E liber?
Florence trăsese spre ea geanta şi teancul de caiete şi rechizite

Clairefontaine, da, sigur că se poate, şi cursul începuse. Tatiana se aplecase imediat asupra caietului şi începuse să ia conştiincioasă notiţe, foarte concentrată, fără să scape niciun cuvânt de-al profesorului. Scria la fel

de repede pe cât vorbea tipul, Florence nu mai văzuse aşa ceva.
— Cum te cheamă? o întrebase ea la sfârşitul cursului. Eu sunt Tatiana.
Tatiana voia să devină medic de când se ştia. Bunicul ei era doctor, tatăl ei la fel, iar ea voia, cum de altfel era firesc, să ducă mai departe tradiţia.

— întotdeauna am visat să îngrijesc oamenii, să salvez vieţi. Nu văd ce mi-aş mai putea dori, nu?
O întrebase pe Florence ce voia să facă după. Dar Florence nu se prea gândise la asta până atunci, aşa că răspunsul venise foarte simplu — să ia

concursul de rezidenţiat. La acele cuvinte, Tatiana izbucnise în râs, un râs puternic, ce răsunase în tot amfiteatrul, ai dreptate, cu siguranţă, deocamdată trebuie să trecem primul obstacol, şi continuaseră să discute o

vreme pe hol. Tatiana voia să se specializeze în chirurgie cardiacă.
— Pentru că cel mai important domeniu al medicinei e chirurgia. Iar chestia cea mai tare din chirurgie e cardiologia. N-ai remarcat, Florence? Sunt doar tipi la specialitatea asta.

Clanul zeilor. Care repară inimi şi salvează vieţi. Asta e treaba lor. Tatiana îi cunoştea bine pe chirurgii cardiologi, întâlnise destui în preajma tatălui ei; aceştia ştiau că se află în vârful ierarhiei şi într-adevăr, se credeau adesea nişte zei printre

muritori. Dar asta n-o descuraja deloc pe Tatiana — era suficient de inteligentă să rămână modestă — pentru că exact în acel loc, cel mai de sus, plănuia să ajungă.
Florence o admira pe fata care făcea deja parte din acea lume şi pentru

care concursul de rezidenţiat nu părea decât o simplă formalitate. Se întâlneau ca să înveţe la biblioteca Sainte-Geneviève, iar Tatiana propusese să facă schimb de notiţele de la cursuri. în plus, găsea timp, un timp preţios în acel prim an, ca să-i

explice şi diferite noţiuni şi în fiecare zi o bombarda cu întrebări, care sunt ramurile colaterale ale arterei carotide externe, ce funcţie are articulaţia temporo-mandibulară, de ce nerv e traversată glanda parotidă? etc. etc., până când le reţinea şi nu le

mai uita niciodată. învăţaseră împreună pentru parţialele din primul semestru şi se regăsiseră în capul listei, aşa că o ţinuseră tot aşa, iar ca să treacă la viteza superioară continuaseră să înveţe cu un mic grup de împătimiţi — Task Force, cum se

botezaseră ei. Grupul era format din Baptiste, François, Jean-Noël şi Jean-Philippe. Doar băieţi. Nişte brute în materie de fizică-chimie şi anatomie. Se ajutau reciproc şi învăţau non-stop, serile şi weekendurile inclusiv. Doar o sâmbătă seara din două era singurul

lor moment de relaxare. Tatiana instituise regula, fiind de părere că era indispensabilă pentru a reuşi, aşa că se întâlneau la începutul serii şi mergeau să bea câteva pahare în barurile din Cartierul Latin, iar primul care aducea vorba despre învăţat,

chiar şi cea mai mică aluzie, plătea consumaţia.
Veniseră şi ultimele parţiale ale anului şi rezultatele se afişaseră câteva săptămâni mai târziu: toţi şase reuşiseră la concurs. Câştigaseră

pariul, îşi văzuseră visul cu ochii —
urmau să devină medici.
în cursul anului următor, Tatiana şi
Baptiste începuseră să flirteze uşor, în
timp ce Florence prefera singurătatea
apartamentului său. îi plăcea la
nebunie să înveţe, ştia şi că are nevoie

de mai multă muncă şi probabil de mai mult timp decât ceilalţi ca să reuşească. în plus, îi plăcea să viseze cu ochii deschişi, să asculte discurile lui Françoise Hardy şi Marie Laforêt, să citească romane ruseşti şi americane, lăsându-se purtată

departe, foarte departe — spaţiile
largi, de altundeva, pasiunile
interzise, Iubirea cu i mare, motelurile
ieftine, drumurile bătute de vagabonzi
celeşti, toate acele lucruri despre care
putea citi în loc să le trăiască. De

altfel, cu cărţile ei, nu era niciodată
singură; îi ţineau loc de familie.
Chiar dacă Baptiste o frecventa pe
Tatiana şi se distrau împreună, nu se
îndrăgostise niciodată de ea. Pe de
altă parte, simţise destul de repede o
atracţie pentru Florence, cu zâmbetul

ei timid şi latura aceea aparte, de artistă.
Interesul ei pentru literatură, pentru muzică era atât de rar printre studenţii la medicină. Ştia să şi povestească despre ele, cu atâta pasiune, încât atunci când vorbea

despre o carte, erai obligat să dai fuga
s-o cumperi pe loc, atât de convinsă şi
de convingătoare putea fi. Simţeai şi
că ea nu repeta ceva ce auzise la alţii,
că-şi formase deja propriile gusturi în
materie de cultură. Astfel, pe măsură
ce trecuse timpul, inima lui Baptiste

începuse să bată pentru ea şi stăruise s-o invite din ce în ce mai des la o cafea după cursuri.
Evident că Tatianei nu-i trebuise mult timp pentru a observa triunghiul amoros şi, ca un chirurg profesionist, tăiase în carne vie şi o rupsese cu

Baptiste la ieşirea de la o sesiune de filme la cinema. Tatiana se dovedise a fi surprinzător de perspicace — trebuie spus că la momentul acela începuse să pună ochii pe Xavier Tavernier, şeful ei de secţie — şi îl împinsese ea însăşi pe Baptiste să-i

facă declaraţia de dragoste lui
Florence, care putea fi femeia vieţii
lui, mama copiilor săi — cine ştie?
în seara aceea, Florence îşi amintea
încă, ploua cu găleata şi când Baptiste
bătuse la uşa ei, era făcut ciuciulete,
cu apa şiroindu-i pe faţă, şuviţele de

păr atârnând ca nişte alge şi cămaşa lipită de corp. îl lăsase să intre. Mirosea bine, a ploaie şi a săpun. îşi frecase părul ca un puşti care vine de pe plajă, apoi îşi scosese cămaşa udă şi o întinsese cu grijă pe spătarul scaunului. Florence nu crezuse

niciodată că pe el l-ar interesa o fată
ca ea, atât de timidă pe vremea aceea.
Nu remarcase nici cât era de frumos.
Cu mâinile lui lungi şi albe, gura
frumos conturată, pieptul fără păr şi
mai ales cu privirea aceea atât de
blândă şi plină de tandreţe, genul care

nu-ţi va face rău niciodată. Crezi că ai putea să-mi dai un tricou? întrebase el şi Florence se grăbise să scotocească prin dulap. Se gândise atunci la mama ei, de acolo de sus, care în ultima scrisoare înainte de a muri îi urase să-şi găsească un bărbat care s-o

iubească precum un tată, o mamă şi
un amant la un loc. (Ia descurcă-te tu
cu aşa ceva!)
Cei doi dăduseră noroc cu suc de roşii.
Vorbiseră despre Tatiana, care era o
studentă sclipitoare şi o adevărată
panteră în viaţa de zi cu zi. Apoi

tăcuseră minute în şir, urmărind
lumea care dansa în clădirea de vizavi.
Cei de la şase dădeau o petrecere de
pomină. Se dansa peste tot, se râdea,
se spărgeau pahare. Se fumau jointuri
şi plante halucinogene. La un moment
dat, muzica se oprise şi cineva

adusese un tort plin de lumânări, în
timp ce lumea cânta happy birthday
pe o grămadă de note false. Baptiste o
sărutase atunci pe gât,
apoi pe vârful degetelor.
în celălalt apartament, un tânăr
suflase în lumânări şi toată lumea

aplaudase, strigând hip, hip, ura!;
şampania începuse să scânteieze în
cupe şi în aerul serii, micile bule se
strecurasem afară pe geam, zburând
încet până în camera din faţă, unde se
aflau ei doi. Le atinseseră pielea şi-i
îmbătaseră pe loc — mi se urcă la cap,

ţie nu? spusese Baptiste cu obrajii
îmbujoraţi şi cu dosul palmei îi
atinsese fruntea, ca pentru a verifica
dacă are febră.
Se întâmplase cu mai bine de douăzeci
de ani în urmă, dar în mintea ei totul
era neschimbat.

Florence părăsi terasa şi se îndreptă spre Abbesses, un părculeţ ferit, care pe vremuri servise la cultivarea plantelor medicinale. în acea perioadă, viţa sălbatică şi caprifoiul se căţărau peste tot, vegetaţia era luxuriantă. Se aşeză pe o bancă şi

răsfoi cartea Zeruyei Shalev, citind
câteva pasaje la întâmplare. Se simţi
îmbărbătată, nu era singura care
credea că pierde controlul când copiii
se pregăteau să zboare din cuib. Dina,
eroina romanului, găsise soluţia
convingându-se că trebuie să înfieze

un copil căruia să-i dedice restul vieţii ei, chiar dacă risca astfel să-şi pună în pericol mariajul şi relaţia cu fiica ei. Florence ridică nasul din carte. în jur, vegetaţia se mişca uşor. Oare era efectul vântului care începea să bată, ori natura care o mustra? Greu de

spus. închise ochii un moment şi în minte văzu plantele crescând accelerat, cu viteza luminii, crengi şi rădăcini insinuându-se peste tot, căţărându-se pe bănci, sugrumând gardurile parcului şi ajungând pe faţadele clădirilor vecine, invadând

apoi complet împrejurimile. Se uită la ceas. Era timpul să intre în gardă la Bichat.
Hotărâseră să plece în weekend, dar fără să ştie exact unde anume. Virgile se amuză văzând geamantanul lui Marianne.

— Pentru un weekend? Tot ăsta?
— Te anunţ că e doar un bagaj de mână, se justifică ea, ştiind totuşi că luase prea multe haine şi cărţi pentru două zile. Chestiile de toaletă ocupă mult loc, adăugase apoi cu o urmă de autoironie.

Merseră la gara din Lyon şi se uitară peste destinaţiile trenurilor următoare, Marseille, Lausanne, Grenoble, Montpellier, dar cum nu se putură hotărî, se îndreptară spre o agenţie de închiriat maşini. Tipa din spatele biroului, foarte nepoliticoasă,

îi asigură că nu mai are nimic — decât modelul acesta, spuse ea întorcând privirea spre ecranul computerului şi arătând cu degetul o decapotabilă albastru-deschis. Amândoi dădură din cap, bun, luăm decapotabila, şi atunci femeia, după ce încercă să le vândă

toate asigurările şi opţiunile din lume, le întinse un plic conţinând contractul de închiriere şi cheile maşinii. în parcare, Virgile fluieră admirativ văzând-o, ei bine, bătrânico, e ceva de capul tău, dădu o tură în jurul ei, mângâind caroseria, apoi se urcă pe

locul pasagerului. Se aplecă peste schimbătorul de viteze, porni motorul cu un gest ferm, apoi i se adresă lui Marianne:

— Ai onoarea, darling. Eu n-am permis.

— Dar, Virgile, tocmai i l-ai arătat tipei. Nu era al tău, poate?

El dădu din cap că nu, nici vorbă, cred

c-ai visat, şi-şi puse ochelarii de soare.
— Hai, nu urci? zise, privind drept în faţă. Ştii bine că un motor care merge în gol poluează atmosfera.

Marianne conducea cu viteză, peste limita admisă, aşa că lăsară repede în urmă periferia, furnalele fabricilor, cerul cenuşiu din cauza poluării şi în loc se iviră lanurile de rapiţă şi culturile de sfeclă, cartofi şi ceapă albă. Peisajul trecea repede pe lângă

ei, iar ei îngheţau, ce tare! Virgile zâmbea cu gura până la urechi, cu braţul sprijinit de portieră, în timp ce Marianne se juca amuzată cu acceleraţia, încântată de oportunitatea de a conduce o decapotabilă.

— Cum te simţi, Virgile? Nu e prea curent?
Bărbatul se întoarse spre ea cu degetul mare ridicat, ca un copilot mulţumit şi atunci Marianne călcă şi mai mult acceleraţia, iar încet-încet liniile deveniră neclare, contururile se estompară, până când se dizolvară

complet. Copacii dispărură şi ei şi nu mai rămaseră decât panglica de asfalt desfăşurându-se în faţa lor şi duduitul zgomotos al motorului. Viteza restrânsese câmpul vizual la maximum, ca şi cum toate simţurile se concentraseră într-un singur punct.

Marianne avu un sentiment de împlinire intensă. Singură la comandă. Drumul din faţă şi vântul prin păr, cerul imens deasupra. Şi Virgile lângă ea, bătând darabana pe portieră, cu părul dat pe spate, zâmbind ca un puşti. Dădu drumul uşor pedalei de

acceleraţie, slăbi strânsoarea mâinilor pe volan — oare suntem mereu în stare să identificăm exact clipa în care începem să trăim?
Fu cât pe-aci să rateze ieşirea. Viră în ultimul moment, un pic cam brusc, iar Virgile îşi făcu rapid cruce.

— Hei, mai uşor, n-am de gând să dau colţul aşa curând.
Mai merseră câţiva kilometri şi se opriră nu departe de Cancale, la o pensiune drăguţă de pe malul mării, unde se mâncau stridii la kilogram în cutii mici de lemn. Proprietara, cu un puternic accent sud-american, îi primi

călduros şi insistă asupra numeroaselor sortimente de vin din pivniţă, o să vă simţiţi aici ca â casa, repetă ea de mai multe ori, înainte de a-i conduce pe terasa cu o privelişte spectaculoasă. Câteva stânci ici-colo, pescăruşi învârtindu-se pe cer şi nişte

crabi de nisip şontâcăind de-a lungul ţărmului. Marianne şi Virgile se aşezară să admire priveliştea, în timp ce femeia trecea energic o cârpă peste masa de care se sprijinea cu o mână.
— Ce doriţi să serviţi? întrebă ea pe un ton vesel. Apusul va fi frumos în

seara asta. Vedeţi, briza e foarte
uşoară, adăugă, arătând cu o mişcare
din cap
spre întinderea albastră.
începură cu o apă minerală, erau
însetaţi după călătorie, iar apoi femeia
le aduse stridii cu pâine de hrişcă, unt

sărat şi o sticlă de Menetou-Salon.
Soarele scăpăta cu repeziciune,
coborând spre linia orizontului.
— Ce repede se învârte Pământul, zise
Virgile, ascuns în spatele ochelarilor.
Bine că nu ne dăm seama. îţi închipui
cum ar fi?

Când soarele dispăru de tot, cerul fu brăzdat de fâşii colorate, iar norii se îndepărtară încet. Marianne se strâmbă. Dăduse peste o stridie stricată. Fu nevoită s-o scuipe în şerveţel şi să-şi clătească gura sorbind

de mai multe ori din vin, ceea ce-l făcu pe Virgile să râdă.
— Mereu mi se întâmplă acelaşi lucru, zise ea înghiţind altă gură de vin. De aceea întotdeauna când mănânc stridii trebuie să am grijă. Şi asta îmi cam strică plăcerea.

într-adevăr, Virgile remarcase că
stropise stridiile din belşug cu lămâie,
presând cele două scoici până când
moluscă ieşea în întregime.
— Aşa ţi se pare, că obligaţia de a
avea grijă strică plăcerea? întrebă el,

ridicându-şi ochelarii cu arătătorul şi aruncându-i o privire poznaşă.
Marianne se prefăcu că nu înţelege şi luă ultima bucată de pâine din coş.
— Oricum e destul de bizar să înghiţi o chestie vie, spuse ea. Bine că nu ne dăm seama. îţi închipui cum ar fi?

Odată cu lăsarea întunericului, marea se preschimbă într-o întindere posomorâtă şi nemişcată, neagră ca păcura. Aerul era călduţ, mirosea a alge ude, iar pe cer apărură câteva stele palide. Din restaurant răzbăteau

frânturi de muzică, părea o melodie tradiţională sud-americană.
— Ce frumos sună, îi spuse Marianne proprietarei care le adusese meniul cu deserturile.

— Da, e El Tornado. De la mine de acasă, folclor chilian, răspunse aceasta cu un zâmbet uşor nostalgic. Se născuse în insula Chiloe, la sud de Chile. Le povesti că se măritase cu un tip din Bretania aflat în trecere pe acolo, pe la mijlocul anilor '80; el visa

să intre în comerţul cu lemn, aşa că înfiinţase în Chiloe o mică fabrică ce supravieţuise o vreme, dar sfârşise prin a da faliment. Drept urmare, după câteva luni de muncă pe brânci, trebuise să se resemneze şi să se întoarcă în Franţa. îi propusese

Ceciliei să-l însoţească. Ea, tânără şi îndrăgostită, n-avea niciun plan de viitor, aşa că acceptase repede şi părăsise insula fără regrete. Ajungând în Franţa, cei doi transformaseră casa familiei lui în pensiune şi, treizeci şi cinci de ani mai târziu, erau tot acolo.

Telefonul lui Virgile vibră de mai multe ori. La început, el îl ignoră, apoi aruncă o privire spre ecran. Păru stânjenit. Sau poate tulburat, greu de spus. Marianne se uită la el, cu inima bătându-i alarmată.
— E Tom? întrebă direct, ajutată de alcoolul pe care-l băuse.

— Nu, nu e Tom. E Andy. îmi trimite ultimele fotografii pe care le-a făcut, o serie despre escorte gay. I-ar plăcea să-mi ştie părerea. Vrei să le vezi? o întrebă, întinzând telefonul spre ea.
— Dar în primul rând vrea să vă împăcaţi, ripostă Marianne.

Virgile păru încurcat, nu, nici vorbă, n-are nicio legătură cu asta, apoi continuă să vorbească; doar că frazele îi erau cleioase ca macaroanele prea fierte. Vâscoase. Respingătoare.
— De fapt, nici tu nu ştii ce vrei, i-o trânti ea cu răceală.

— Nu prea, ai dreptate, veni răspunsul lui sincer. în realitate, nu ştiu prea bine ce mi se întâmplă. Dar ceea ce ştiu, şi o privi pe Marianne drept în ochi, ceea ce ştiu e că tu ai un suflet frumos.

Ce legătură avea sufletul ei cu toate astea? Ce tot îndruga el acolo? îi vorbea despre sufletul ei ca atunci când vâri în mâinile cuiva un premiu de consolare. Virgile o chemă pe proprietară.

— Armagnac aveţi?

Cecilia dădu din cap că da şi reveni cu cea mai bună sticlă pe care o avea.

— Poftiţi, gustaţi. E dumnezeiesc.

— în cazul acesta vom lua toată sticla, zise Virgile, apucând-o pe Marianne de mână şi trăgând-o după el. Vino cu mine, o să-l degustăm acolo, pe playa.
A doua zi, soarele se ridică cu greutate. Lumina era difuză. Camera lor, situată la primul etaj al pensiunii,

dădea spre mare. Era mică şi mirosea a curat — parchet lustruit, perdele aspre de atâta spălat, masă de lemn de culoare închisă, vază cu clopoţei violet. Virgile stătea sprijinit în coate pe pervazul ferestrei şi se uita în depărtare, cu o expresie întunecată.

Marianne remarcă faptul că de data asta uitase să-şi pună ochelarii de soare.
— Mahmur? întrebă ea ca să spună ceva.
— Hm, făcu el, frecându-şi creştetul capului.

în ajun o dusese pe plajă, cu sticla de Armagnac în mână, şi merseseră în picioarele goale pe nisipul rece, după care se aşezaseră unul lângă altul, începuseră să caute stelele pe care le cunoşteau. Ascultaseră zgomotul valurilor. Şi când el fumase o ţigară,

capătul incandescent dansase ca un licurici în noapte. Lui Marianne îi plăcea respiraţia lui după ce fuma, mirosea ca şi cum tocmai ar fi ronţăit boabe de cafea prăjită. Apoi o sărutase în adâncitura gâtului şi se strecurase în spatele ei, cuprinzând-o

cu coapsele şi braţele. Ea rămăsese o clipă nemişcată, dreaptă, opunându-se îmbrăţişării, apoi, evident că zidul cedase foarte repede; valul cald o cuprinse, membrele i se relaxară, se lăsă cu spatele pe pieptul lui Virgile şi îşi odihni capul pe umărul lui. Toate cu

un singur scop: să se scurgă în el cu toată fiinţa.
Apoi îşi scuturaseră părul de nisip şi îşi turnaseră Armagnacul de la Cecilia în nişte pahare minuscule. Singuri pe plajă, savuraseră în tăcere aromele de miere şi prună coaptă, cu iz de pădure

şi pini tineri. Gustul sevei
strălucitoare le alunecase pe gât în jos
— şi aţipiseră.
Ieşiră din cameră pentru a merge la
parter. Proprietara era aşezată la
fereastră, tricotând o pereche de
papucei în miniatură. Fără să lase

andrelele din mână, înălţă capul şi îi întrebă dacă au dormit bine.
— Da, da, ca nişte bebeluşi, exclamă Virgile, făcând-o să râdă.
— O să fiu bunică, zise ea ridicând botoşeii. Aşa că m-am apucat să tricotez ăştia. E o tradiţie din Chiloe.

Virgile scoase carnetul de schiţe şi începu să deseneze, câteva tuşe rapide, puţină culoare. Un câmp de irişi mov, cu un cer înalt şi albastru deasupra. Rupse cu grijă foaia şi i-o întinse Ceciliei.

— Pentru bebeluş, spuse el. Japonezii folosesc irişii ca să se protejeze de spirite rele. în general, se pricep destul de bine la treburi din astea, adăugă el râzând într-un fel ciudat.

îi mulţumiră femeii
pentru primire şi
pentru buna dispoziţie
pe care le-o crease,

iar Virgile glumi încă
puţin cu ea. Marianne
observă că nu scăpa
din ochi botoşeii. Se

uita la ei cu o tandreţe
uşor stupidă, ca şi
cum s-ar fi uitat la
bebeluşul care avea

să-i poarte, dar şi cu
un soi de tristeţe. în
ciuda aerului său
teatral şi a râsului

puţin forţat, Marianne
văzu că era emoţionat
până la lacrimi
.Tatăl lui visase să-l vadă inginer sau
chirurg, Virgile era un băiat sclipitor,

spiritual şi foarte frumos; urma să fie dublura lui perfectă. Totuşi, lucrurile nu se petrecuseră tocmai aşa şi, în anul în care urma să-şi dea bacalaureatul, în timpul unui prânz într-un bistrou la doi paşi de minister, Virgile îi mărturisise cum vedea el

viitorul — pământ sub unghii, miros de furtună, foşnetul scoarţei ce se sfărâmă. La început, tatăl lui nu înţelesese prea bine, crezând că fiul său vorbeşte în metafore, dar apoi acesta îi explicase: peisagist, o meserie pasionantă, proiecte pentru

spaţiul public şi grădini particulare, dar în ciuda entuziasmului său, tatăl nu fusese încântat. Peisagist? Eşti sigur?
Fixase o vreme cotletul de viţel acoperit cu un strat lucios de unt cu usturoi. Luase un cartof, încercând să

găsească ceva de spus. Atunci de ce nu grădinar? Vorbeşti în dodii, fiule? Dar nu-i ieşise niciun cuvânt. Ca şi cum creierul refuza să-i funcţioneze — nu înţeleg nimic. Se întrebase de unde veneau toate aiurelile alea pe care băiatul i le servea cu atâta convingere

apoi, tăind în jumătate bucata de carne din care începu să curgă sânge în farfurie, îmbibând cartofii, îşi dăduse brusc seama — idiotul de Jean-Paul. Bineînţeles. Asta era. Cine altul decât ţărănoiul de frate-său la care Virgile îşi petrecea vacanţele şi uneori

weekendurile? Jean-Paul avea o livadă,
o seră plină de trandafiri superbi şi îl
învăţase pe băiat o groază de lucruri;
îi arătase cum să se folosească de
mâinile şi de forţa lui, să sape, să
planteze, să culeagă şi Virgile era
chiar talentat la aşa ceva. Dar de

acolo şi până a-i băga în cap bietului
copil că asta putea deveni o meserie...
Hai să fim serioşi. Tatăl plătise nota,
se întorsese la minister şi se chinuise
toată după-amiaza să digere
nenorocitul de cotlet. Sperase că
băiatul va reveni pe drumul cel drept,

că faza asta o să-i treacă. De altfel,
discutaseră de multe alte ori pe tema
aceea, gândeşte-te bine, Virgile, e
vorba despre viitorul tău, despre
cariera ta, dar Virgile se încăpăţânase.
Ai dreptate, e cariera mea, a mea.
Sunt sigur că ăsta e drumul meu, tată.

Apoi, puţin câte puţin, pe tatăl lui
începuse să nu-l mai intereseze
planurile fiului său. El, care până
atunci îl antrena în turniruri oratorice
ca pe un sportiv de performanţă —
amestecând toate subiectele,
economie, geopolitică, istorie, fie că

era vorba despre cinele în oraş sau despre alte momente —,nu mai vorbea cu fiul său decât la modul imperativ, strânge masa, nu-ţi arunca lucrurile, ieşi din baie, genul ăsta de chestii. Nu mai avea niciun chef să-şi dea silinţa.

Mai târziu, înţelesese că, pe lângă iubite, Virgile colecţiona şi iubiţi. Lui, care n-avea decât un singur băiat — şi două fete nu prea inteligente, de ce trebuia să i se întâmple tocmai lui aşa ceva? Cu ce greşise? Lumea i se năruia sub picioare şi avea în fiecare

noapte acelaşi vis în care se trezea
gol-goluţ pe culoarele ministerului,
incapabil să găsească ieşirea şi colegii
care-l arătau cu degetul, rânjind ca
nişte hiene. Tot atunci, îşi dăduse
seama şi că nu are prieteni adevăraţi.
Că el şi soţia lui nu-şi mai vorbeau

decât despre treburile cotidiene. Petrecuse seri lungi singur pe canapea citind Judith Butler, Teresa de Lauretis, Michel Foucault şi tot ce-i căzuse în mână, pentru a încerca să înţeleagă, să găsească un răspuns, sau cel puţin o lămurire. Dar nu reuşise

decât să ridice din umeri oftând,
complet dărâmat — nu înţeleg nimic.
De supărare, se apucase iar de fumat,
după şaptesprezece ani de abstinenţă.
Când cobora în gara Dieppe şi-şi
vedea unchiul la capătul peronului
salutându-l cu un mic semn din mână,

Virgile îşi simţea inima crescându-i în piept şi trăgea adânc aer în piept, grăbind pasul spre el.
— Salut, bătrâne, ai călătorit bine? zicea Jean-Paul, strecurându-i în mână o clătită cu unt încă aburindă, ambalată în celofan.

îşi lua nepotul de după umeri, îl scutura cu afecţiune, iar Virgile îl strângea tare în braţe. Jean-Paul râdea, uşor, o să-mi rupi oasele, apoi făcea aceeaşi constatare, invariabil:
— Ai mai crescut cât o boabă de fasole.

Virgile urca în maşina cu scaune
rupte, întotdeauna în faţă, pentru că
în spate şi în portbagaj era o
harabaură de nedescris, unelte de
grădinărit, sape, greble, stropitori, o
cazma, claie peste grămadă cu
sandale vechi, undiţe şi găletuşe albite

de sare. Maşina hurducăia aşa până acasă — suspensiile erau praf de multă vreme — şi Virgile rămânea cu nasul lipit de geam, fără să scape pe jos nicio firimitură, orbit de lumina neaşteptată de pe malul mării, îmbătat

de mirosul de praf, de briză şi de
libertate ce domnea înăuntru.
îi plăcea la nebunie să se ocupe de
grădina unchiului său. Plivea
buruienile, ducea roabe pline ochi,
săpa pământul când era prea uscat.
Adora să-şi

încerce forţele, să care lucruri cu
braţele, să transpire din abundenţă. Şi
când muşchii îl dureau atât de tare,
încât abia se putea ridica dimineaţa
din pat, se simţea mai bine ca oricând.
Cu sufletul uşor şi corpul viu. El,
căruia tatăl lui nu-i admira decât

intelectul şi capacitatea de gândire, încerca o bucurie nouă făcând toată această muncă fizică. Şi ceea ce-i plăcea cel mai mult era mirosul de transpiraţie după efort, acel iz puţin acru, de fier şi de rumeguş.

în vecini, era o fată de aceeaşi vârstă cu el, Camille, sălbatică şi neastâmpărată ca un drăcuşor, cu care petrecea o grămadă de timp. Fetiţa îşi tăia unghiile în carne, avea genunchii zdreliţi şi părul scurt ca băieţii, mereu nepieptănat. Se căţărau

împreună în copaci şi rămâneau ore
întregi acolo sus. îşi construiau
căbănuţe, la adăpost de lumea din
afară şi se refugiau acolo povestindu-
şi o grămadă de lucruri, care de care
mai trăsnite, iar când imaginaţia
începea să nu-i mai ajute, mergeau să

se scalde lângă stânci. Valurile
îngheţate li se spărgeau de corp, dar
ei săreau şi se stropeau ca nebunii, se
prindeau de picioare, se scufundau şi
rămâneau sub apă până simţeau că
plămânii li se golesc de aer şi că frigul

îi paralizează. Ieşeau cu buzele vinete şi pielea de găină.
Pe drumul de întoarcere, Camille îi arunca întotdeauna una sau două provocări idioate. Ca de exemplu, jocul cu melcii. Fata alegea unul cu grijă, îl punea delicat pe limbă, apoi

închidea gura şi începea să numere,
ridicând degetul mare, arătătorul,
mijlociul, un-doi-trei-patru-cinci şi de
fiecare dată când dobora un nou
record, îşi lovea stomacul cu putere,
scuipând melcul departe. Virgile

încercase de multe ori s-o imite, dar eşuase de fiecare dată.
— E ca la skanderbeg, n-o să mă baţi niciodată, zicea Camille arătându-şi mândră bicepşii de fată, la fel de musculoşi ca ai băieţilor.

— Iar tu n-o să mă întreci niciodată la alergat, replica Virgile ţâşnind ca din puşcă, iar fata o rupea la fugă după el. Urcau aşa până la casa lui Jean-Paul, alergând cât îi ţineau picioarele, ajungând sus cu limba de-un cot, ţinându-se de coaste, frânţi de mijloc.

— A, v-aţi întors, brotăceilor, spunea Jean-Paul. A fost bună baia?
Copiii dădeau din cap, da, a fost super, şi se aşezau la masă. Unchiul le dădea lapte cald şi o tabletă de ciocolată delicioasă. Lui Virgile îi plăcea să şi-o scufunde pe a lui în ceaşcă, aşteptând câteva secunde, apoi sugând-o topită,

cu aromele nenumărate care-i
răsfăţau simţurile.
Când lua trenul în sens invers ca să se
întoarcă la ai săi, umplea pagini
întregi în caietul de schiţe. îl desena
pe Jean-Paul săpând, cu părul lui
cărunt tuns foarte scurt, muşchii

puternici şi venele ce i se umflau pe
braţe; mai era şi mica lui prietenă cu
genunchii ei apropiaţi şi pieptul
bombat cu mândrie şi apoi stâncile
ocru, acoperite de iarbă umedă, livada
de meri după ploaie, pământul
mustind de apă ca un burete, tufele de

trandafiri dând în floare. Se oprea din când în când să se uite pe geam. Mușca din sendvișul cu castravete pe care i-l pregătise Jean-Paul, apoi dintr-un măr din grădină. Și se întorcea la desenat. îi era atât de bine. Ar fi vrut ca drumul să nu se termine niciodată.

Pentru că atunci când ajungea în gara Saint-Lazare, simţea imediat un nod în stomac şi rămânea fără aer. I se părea că se sufocă. Cobora din tren cu geanta pe umăr şi înainta în silă. Cina cu părinţii şi cele două surori. Monologurile tatălui şi tăcerea

celorlalţi. Apartamentul acela mare,
de burghezi, ornamentele de pe tavan,
holurile lungi şi camerele identice,
oglinzile şi tablourile de pe pereţi,
niciun colţişor în care să poţi respira.
Şi perdelele oribile, atât de grele încât
împiedicau lumina să pătrundă. Brusc,

era prea multă lume în jur. O mulţime
de oameni grăbiţi, cu feţe opace,
fiecare întors spre sine şi prea mult
beton, prea multă tristeţe, prea mult
gri peste tot. Şi atunci, acolo, la
capătul peronului, vomita toată
gustarea.

La câteva zile după weekendul lor la Cancale, Virgile se înfiinţă acasă la Marianne. Ca să-i spună că, mă rog, se gândise mult şi i-ar fi plăcut ca lucrurile să stea altfel, dar simţea aceeaşi nelinişte ca atunci când, puşti

fiind, ajungea în gara Saint-Lazare. Nu era vina ei. în niciun caz.
— Mai degrabă pentru că am mai multe lucruri rămase nerezolvate, adăugă el ca pentru a se scuza. Desenă în jurul său patru pereţi imaginari: să rămân închis în felul

ăsta, nu sunt în stare, nu pot. La acele cuvinte, Marianne îngheţă.
— Aşteaptă, Virgile, vrei să spui că asta reprezint eu pentru tine? închisoarea, lipsa aerului, viaţă de mic-burghezi?

Acesta făcu o faţă dezamăgită şi
întinse mâna spre obrazul ei,
încercând să o mângâie.
— Fir-ar să fie, Virgile, explodă ea,
când suntem împreună nu e deloc aşa!
Ai spus-o chiar tu: liberi şi singuri pe
lume, meteoriţi incandescenţi!

Chiar îi spusese asta, vorbind despre ei ca despre o săgeată de foc ce traversează fulgurant cerul întunecat, luminând totul în drum. Fără tine, toţi oamenii au pe faţă un zâmbet trist, totul e gol, lipsit de importanţă.
— Nu mi-ai spus tu asta?

Virgile îşi coborî privirea fără să
răspundă, iar în faţa acestui refuz
manifest de a accepta realitatea,
Marianne începu să-l lovească la
întâmplare peste braţe, peste corp.
Fără să-i atingă chipul. Şi totuşi.
Niciodată nu s-ar fi crezut capabilă să

reacţioneze în felul acela, isteric. Aşa că nervii odată descărcaţi, adăugă cu răceală:
— Dacă e doar pentru că vrei să ai din nou de-a face cu bărbaţi, puteai găsi alt motiv.

Virgile nu mai spuse nimic. Se îndreptă doar spre fereastră. Privi o vreme în zare, cerul, acoperişurile, păsările. Apoi părăsi apartamentul din strada Linné, fără să se mai uite înapoi.

Timp de mai multe zile, Marianne
întoarse apartamentul cu susul în jos,
făcând curat inclusiv în dulapuri şi
frigider. Aranjă cărţile din bibliotecă,
întâi în ordine alfabetică, apoi pe
colecţii, schimbă becul din baie care
se arsese de mai multe săptămâni,

aruncă toate chestiile expirate din bucătărie, umplu un sac cu haine pe care nu le mai purta, trie corespondenţa cu care rămăsese în urmă. Tot ce putea ca să nu se gândească la Virgile. Deoarece la simpla idee că nu-i va mai simţi pielea

lipită de a ei, ori mirosul dimineaţa,
simţea cum urcă în ea un val, o
dorinţă de a se lăsa să cadă la pământ,
de a lăsa totul să cadă la pământ — ce
altceva mai putea să facă decât să
viseze? Fără el nu mai însemna nimic.

Trebuia să fie tare, să-şi continue proiectele, să inventeze altele, să termine romanul pe care îl începuse şi la care nu avansa deloc. Existau o mie de lucruri de făcut fără el. Să nu-mi dau timp să mă gândesc la el şi să

trăiesc în trecut, îşi repeta ea ca pe o mantră.
Se străduia să nu cedeze. Să rămână în formă, să facă sport, să mănânce echilibrat, era un pariu cu ea însăşi. în cea mai mare parte a timpului funcţiona, dar era de ajuns un

amănunt care să-i amintească de el
pentru ca totul să se prăbuşească şi
atunci plângea până nu mai avea
lacrimi, singură, ca acum, lungită pe
podeaua bucătăriei. Virgile, şoptea
atunci, Virgile, eşti aici? Cu mine?

Mânca vin şi bea mâncare gata
preparată, lucrurile îşi pierdeau
sensul, uita să doarmă — dimineaţa la
micul dejun îşi încălzea nişte ravioli pe
care îi mânca direct din conservă, iar
gustul cărnii i se părea îngrozitor,
avea impresia că mestecă un cadavru.

în momentele acelea îşi dorea să se îmbolnăvească foarte rău sau să aibă un accident, pentru ca Virgile să afle şi să se întoarcă, înspăimântat, devastat, nebun de iubire şi de regrete. Se învârtea la nesfârşit prin casă, nu avea unde să se ducă, la ce să

spere şi îşi spunea că mai potrivit ar fi fost să se ducă la azil, să stea închisă împreună cu nebuni şi infirmieri cu braţe lipsite de păr. Cel puţin aceia s-ar fi ocupat de ea, i-ar fi dat calmante în pahare transparente — şi n-ar fi lăsat-o niciodată singură.

I-au trebuit mai mult de două luni pentru ca Virgile să înceteze să-i mai bântuie mintea non-stop. Ca să înceapă să se simtă mai bine. Să iasă din casă, să vadă oameni, să scrie chestii coerente. Ultimul ei articol îi plăcuse de altfel redactorului-şef, care

catadicsise chiar să o sune ca să o felicite. îi făcuse o grămadă de complimente pe un ton voit linguşitor, iar la final îi propusese să se vadă într-o dimineaţă din cursul acelei săptămâni.

— Ştii că Elisabeth se pensionează mai repede, îi spuse el, turnându-şi nişte cafea.
Suflă în cană şi sorbi cu zgomot prima înghiţitură.
— Mă gândisem la Lucie ca înlocuitoare, dar cum o să aibă

gemeni, va fi complicat. Aşa că mi-am spus... Poate tu...
Marianne se uită la el. Ochi bulbucaţi, piele tăbăcită de vacanţele în Djerba şi de anii de fumat, buze groase. Buzele acelea pregătite să o anunţe, o să te ocupi de rubrica de cultură, fato.

N-ar fi putut spune dacă era vorba despre o veste bună sau rea, dar cel puţin se întâmpla ceva. Un fel de pas înainte. Aşa că: Virgile să se ducă naibii, oriunde ar însemna asta. Mă rog, era un fel de-a spune.

— Elisabeth e foarte bună, continuă el. Nu-ţi va fi uşor să-i calci pe urme. Dar, mă rog, într-un final m-am gândit la tine pentru că bla, bla, bla şi continuă să trăncănească aşa minute întregi, îi plăcea să se audă vorbind, aşa că Marianne nu-l mai ascultă.

Pe fereastă, văzu o frunză încă verde desprinzându-se dintr-un platan. Un post cu responsabilitate, colaboratori de care să se ocupe şi ore suplimentare neplătite. Frunza se învârti în aer, apoi căzu pe trotuar. Marianne văzu în asta un semn şi

înţelese mesajul — să se desprindă, cât mai era încă în viaţă.
— Am înţeles mesajul, mulţumesc, murmură ea, zâmbind pentru sine.
— Cum? făcu redactorul-şef încruntându-se.
— Rubrica, explică Marianne. Când o să plece Elisabeth o s-o preiau. O să

vezi, mă voi descurca, adăugă, pe un ton care o mira şi pe ea.

*

Pe drumul de întoarcere, se opri pe terasa unei cafenele, la doi paşi de Campusul Jussieu[1]. O să-i invite pe părinţii ei la cină, ca să le dea vestea. Preocupaţi mereu de viitorul ei,

urmau să se bucure că va avea o slujbă adevărată, stabilă şi nu foarte rău plătită. Nu va mai avea prea mult timp liber, dar cu atât mai bine, n-o să se mai gândească atâta la Virgile.
De când nu mai făcuse chestia asta, să se aşeze singură la o terasă. Comandă

un pahar de lapte proaspăt ca pe vremea studenţiei — trecuseră deja mai bine de zece ani. Se gândi la cei câţiva băieţi pe care îi cunoscuse în acea perioadă, doar aventuri trecătoare. Nu se îndrăgostise nici măcar o dată. Consultase chiar un

psiholog în sensul acesta. Poate că în realitate vina era a ei.
La masa vecină, un tânăr bea o Cola în timp ce răsfoia nişte partituri. Marianne observă că nu o făcea foarte serios, deoarece ridica adesea privirea spre ea. Era drăguţ, cu părul des şi

ondulat şi ochii căprui. Când îi întâlni privirea, păru uşor intimidat, dar nu coborî ochii.
— Veniţi des pe-aici? întrebă el ca să înceapă o conversaţie.
— Nu prea, nu, răspunse Marianne. Sunteţi muzician?

Tipul dădea lecţii de pian şi compunea. îi povesti că lucrase de curând la muzica pentru un film, unul franţuzesc, cu buget mic, care fusese selecţionat pentru Sundance şi rula la Reflet Médicis şi la Panthéon.

— A avut cronici bune şi săptămâna trecută Catherine Deneuve însăşi s-a dus să-l vadă. Se pare că a fost entuziasmată, adăugă tânărul, foarte mândru. Dar mă rog, nu e uşor să lucrezi în industria filmului. Nu ştiu dacă aş mai repeta experienţa.

Mai pălăvrăgiră puţin, băiatul era inteligent, pasionat de ceea ce făcea, curios şi cultivat, cu toate astea, Marianne se plictisi repede. Nu mai ştia ce să spună. Conversaţia o obosea.

— Trebuie să plec, zise tânărul, aranjându-şi partiturile în rucsac. Vin aici aproape în fiecare zi. Sper să ne mai vedem, adăugă el cu un zâmbet fermecător.
— Da, pe curând, poate, răspunse Marianne distrată.

Ştiind că bufetul din bucătărie îi rămăsese gol, făcu o oprire la supermarketul din colţ. O fetiţă urla în cărucior, roşie la faţă, cu părul lipit de tâmple. îşi agita picioruşele în toate direcţiile, se răsucea, trăgea de centurile prea strânse şi-şi întindea

mânuţele spre bona ei, vreau sus,
vreau sus, în timp ce aceasta din urmă
continua să scrie un mesaj, bătând-o
uşor pe creştet pentru a o calma.
Marianne îşi imagină cum fetiţa îşi
vedea în fiecare dimineaţă mama
plecând la serviciu şi se agăţa de

picioarele ei pentru a o lua cu ea; cum
plângea seara în tăcere în pătuţul ei
din cauza acelei bone indiferente,
poate chiar răutăcioase, pe care era
obligată s-o suporte multă vreme de
atunci încolo, prizonieră a propriului
destin. îi veni s-o scoată din cărucior

şi să fugă cu ea, s-o ducă mamei sale, dar în loc de asta, se aplecă deasupra ei şi îi şopti cuvinte mângâietoare ce o calmară imediat.
La magazin era oră de vârf, casele supraaglomerate cu bipurile lor ce păreau să mitralieze în rafală. La

raionul de produse congelate, Marianne luă două pungi de legume verzi, nişte mâncare thailandeză şi închise uşa frigiderului, cu mirosul de frig şi de carton umed în nări. Mai luă în mers şi nişte iaurturi, ton la conservă, trei pungi de paste,

ciocolată neagră cu 70% cacao şi, ajunsă la casă, zări fetiţa care era acum afară şi începuse din nou să plângă, lângă bona ocupată în continuare cu altceva. îşi promise atunci să nu facă niciodată copii — prea înspăimântător.

Urcă deci panta spre casă renunţând
la dorinţe pe care nu şi le putea
îndeplini şi convingându-se că totuşi
are dreptate. O strategie ca oricare
alta. Intră în clădire cu braţele
încărcate de pachete. îngrijitoarea
tocmai dădea cu aspiratorul în casa

scărilor. Marianne o salută, bună, Beatriz, cum îţi merge şi începu să urce. Făcu o scurtă pauză la etajul patru, punând jos plasele, dezmorţindu-şi degetele înţepenite, apoi continuă până la ultimul etaj. Uitase complet acel amănunt

nenorocit — dublura de la chei. Niciun moment în cursul ultimelor două luni nu se gândise să i le ceară înapoi. Aşa că deschizând uşa, cu respiraţia tăiată după ce urcase cele şase etaje, îl văzu acolo, aşezat pe canapeaua ei, la

costum, cu mâinile pe genunchi şi
ochii închişi, ca un yoghin.

Plasele îi căzură brusc din mâini şi

abia reuşi să îngaime, uluită: — Pot să

ştiu ce cauţi aici, Virgile Lifar?

[1] Campusul principal al Facultăţii de Ştiinţe a Universităţii Sorbonne

.Virgile se ridică, tot numai un zâmbet, şi veni s-o ajute cu sacoşele.
— E în regulă, mulţumesc, mă descurc şi singură, îl repezi ea, îndreptându-se spre chicinetă.
Aranjă nervoasă tăviţele în congelator, una peste alta şi puse restul cumpărăturilor în dulapuri. Apoi se

postă în faţa lui, privindu-l drept în ochi:
— Ce anume cauţi, Virgile?
Marianne fusese la pământ săptămâni întregi, dărâmată, nemaifiind în stare să deosebească albul de negru, iar acum, după ce abia se pusese pe

picioare, el apăruse ca prin minune, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar ea ar fi trebuit să-l întâmpine cu surle şi trâmbiţe ori cu petale de trandafiri. Şi ce altceva ar mai fi trebuit să facă?

Virgile păru zguduit de reacţia ei, se încruntă, îşi căută cuvintele, dar cum nu prea avea ce să spună în apărarea lui, îşi lăsă privirea în pământ, trecându-şi mâna peste ceafă. Oftă adânc.

— Ascultă, Marianne. Ştiu că pare o nebunie şi mai ştiu că eu am fost cel care a plecat, dar cred că ar trebui să ne vedem din nou.
Făcu o scurtă pauză.
— Mă gândesc la tine tot timpul. Non-stop. Fără încetare.

începu să străbată mica garsonieră în lung şi-n lat, ca un peşte captiv într-un borcan. Era din ce în ce mai agitat şi deodată ridică tonul.
— Nu-i atât de simplu să-ţi resetezi programul, la naiba! Ne întâlnim, ne îndrăgostim şi apoi ce? Ar fi trebuit să

las totul baltă? Băieţii, petrecerile, totul?
îşi şterse câteva picături de transpiraţie cu dosul palmei şi continuă:
— Pentru că eu — îşi lovi pieptul de trei ori cu arătătorul — eu nu mai fusesem cu o fată de... un milion de

ani! Şi oricum, nu cu cineva ca tine. Asta
îmi oferă cumva o scuză, nu?
Marianne nu răspunse. Se mulţumi să
ia două Desperados din frigider şi să-i
întindă una. Desfăcură dozele în
acelaşi timp. Era atât de bine să-l

vadă. My God. Era atât de ţăcănit. Şi atât de special.
— Cuplurile divorţate se recăsătoresc adesea, ştiai? zise el, după ce se aşeză din nou pe canapea.
Marianne fu cât pe ce să se înece cu berea.

— Ce tot spui acolo? Noi nu eram nici căsătoriţi, nici nimic şi, în plus, chestia asta nu se întâmplă adesea. Vrei să-mi transmiţi vreun mesaj, poate?
Virgile zâmbi. Scutură apoi doza aproape goală.

— Poate că vreau să găsesc un alt drum, cu tine, spuse el. M-am gândit că am putea face şi copii.
— A, da? Te-ai gândit şi la asta?
— Da, nişte băieţi drăguţi ca tine care să umple casa cu ţipetele lor vesele. N- ar fi grozav?
— Virgile...

îşi termină berea şi se ridică să-şi ia alta. De ce, Doamne, trebuise să dea peste un descreierat în toată regula? A fost ultima noapte pe care a mai petrecut-o în garsoniera ei din strada Linné. Virgile îi făcuse loc în dulapurile lui, îi instalase un birou

într-un colţ lângă fereastră şi umpluse baia cu creme, produse de machiaj şi şampoane pentru păr lung. Mai cumpărase şi câte un pieptene frumos pentru fiecare şi perdele noi — de in, crem.

Lui Marianne nu-i plăcea deloc cartierul Halelor, nu se dădea în vânt nici după şobolanii ce apăreau pe stradă ziua-n amiaza mare, ori după ţipetele ce se auzeau noaptea, dar nu conta. Virgile făcuse din ea o regină, iar ea era fericită să fie acolo cu el.

El, pe de altă parte, plutea pe un norişor. îmbrăţişase de-acum principiul unei identităţi multiple — o identitate ce fluctua în funcţie de persoană, masculină ori feminină, nu conta — şi îl acceptase ca atare. Nu-şi nega trecutul ori faptul că era atras de

bărbaţi, dar îşi rezerva dreptul de a fi absolut nebun după Marianne. Trebuie spus că cei doi se completau perfect — aceleaşi gusturi, aceleaşi dorinţe, aceleaşi idei nebuneşti —, iar ea îl înţelegea ca nimeni altcineva; îi putea arăta orice proiect de grădină,

orice schiţă, ea o analiza cu perspicacitate şi sinceritate şi îi dădea sfaturi care-i deschideau noi perspective, permiţându-i să exploreze noi provocări estetice. Bineînţeles că de fiecare dată când nu-l aproba în totalitate el se enerva, prefăcându-se

lovit în ce avea mai preţios, Marianne, te înşeli amarnic, nu asta era ideea şi totuşi sfârşea mereu prin a ţine cont de criticile ei, uneori aruncând totul şi luând-o de la zero. Şi de fiecare dată, rezultatul îl surprindea şi pe el.

Marianne, pe de altă parte, îi luase locul lui Elisabeth la ziar, devenind responsabila rubricii culturale. Zilele treceau într-un ritm infernal — şedinţe cu redactorul-şef, discuţii telefonice cu colaboratorii, subiecte de stabilit, e- mailuri cu sutele; se ivea mereu

câte o inaugurare a unui spaţiu
cultural aici, o expoziţie colo, un
interviu cu un dramaturg în vogă ori
cu un scriitor candidat la Premiul
Goncourt, fără să mai pui la socoteală
cronica săptămânală pe care o făcea

pentru o emisiune la radio. Pe scurt,
nu mai avea niciun minut liber.
încerca totuşi să-şi facă puţin timp
pentru ea, dimineaţa devreme, înainte
să sune ceasul. îi plăcea la nebunie
acel moment preţios când noaptea
începea să facă loc zilei — liniştea din

casă, respiraţia lui Virgile adormit, strada Saint- Denis încă tăcută, păsările de afară. Se ducea în bucătărie cu o carte şi se lăsa în voia ei. Citea cât mai încet posibil, savurând fiecare rând, fiecare silabă, iar cele mai frumoase fraze — cele în

care un singur cuvânt putea dezvălui o lume de senzaţii şi culori, o textură particulară, o atmosferă imediată, evidentă — încerca să le păstreze în amintire, repetându-le de mai multe ori, până sunau familiar.

în camera tăcută, observa cum se scurgeau minutele pe cadranul ceasului
agăţat pe perete. în curând alarma lui Virgile avea să sune şi

timpul se va accelera,
ziua începând cu
adevărat. Mai citea
câteva pagini. Şi visa

cum lucrurile cu
Virgile păreau să
devină serioase.
Prindeau contur puţin

câte puţin —
asemenea coralilor
din mările Sudului
care cresc lent dar

sigur, calcifiindu-şi scheletul milimetru cu milimetru

— .Eşti gata, Marianne? Plecăm? o întrebă Virgile din pragul uşii, cu

haina pe braţ. De o oră te tot pregăteşti, nu mai rezist.
Marianne ieşi din baie îmbrăcată într-o rochie roşie scurtă ce-i punea în valoare picioarele lungi şi zvelte moştenite de la mama ei. Purta nişte cercei rotunzi de aur şi îşi ridicase

părul într-un coc lejer. Virgile nu se putu abţine să nu zâmbească. OK, de acord, a meritat aşteptarea.
— îţi imaginezi, un băieţel drăguţ ca tine? mai spuse el în timp ce coborau scările.
— Virgile, încetează...

— Ar fi atât de neaşteptat pentru mine să am un copil. Să-l văd crescând şi râzând, minunându-se pentru un fleac, pronunţând primele cuvinte.
Marianne se opri ca să se sprijine de peretele din casa scărilor şi-şi scoase

un pantof. în echilibru pe un picior, îl scutură, făcând să cadă o pietricică.
— Trăiesc într-un ritm infernal, Virgile, spuse ea, punându-şi pantoful înapoi. Nu ştiu unde ar mai avea loc şi un copil. Am vorbit deja de o mie de

ori, pentru mine nu e momentul potrivit.

— Momentul potrivit? Dar, Marianne, o să împlinești 34 de ani luna viitoare! E şansa vieţii noastre!

îşi puse haina, rămânând o clipă pe gânduri.

— Poţi s-o laşi pe proasta de Elisabeth să preia din nou conducerea. Oricum, e prea tânără să se pensioneze, e încă în formă, nu?
Marianne începu să râdă, da, ai dreptate şi Virgile o trase spre el, sărutând-o zgomotos. Apoi îi dădu

uşor drumul, îi prinse faţa în mâini şi-
şi lipi fruntea de a ei.
— Şansa vieţii noastre, îţi spun,
repetă el solemn.
Merseră cu pas grăbit până la metrou.
Virgile fumă o jumătate de ţigară şi
stinse restul pe un colţ de pubelă.

— Trebuie să mă las. Nu vreau să respire cei mici porcăria asta, zise el, aruncând la gunoi pachetul abia început.
Îşi strecură braţul sub al ei, o sărută după ureche şi coborâră la metrou.
— Apropo, Virgile, tu mi-ai furat pastilele? întrebă Marianne, odată

ajunşi pe peron. Pentru că pusesem folia în baie şi, în mod ciudat, a dispărut.
— Pastilele? răspunse el cu un aer surprins. N-am văzut nimic, nu ştiu despre ce vorbeşti.
Clătină din cap.
— Habar n-am.

înaintară până la marginea peronului. Şase minute până la primul tren, zece până la al doilea. Cu mâinile în buzunare, în echilibru pe tocurile pantofilor, Virgile se legăna înainte şi înapoi, fluierând printre dinţi. Marianne fixa linia fără să se

gândească la nimic. întoarse privirea
când văzu un şobolan mare şi negru.
în tot acel timp, lumea începuse să se
adune în jurul ei, din ce în ce mai
mulţi oameni; se simţi strivită, gata să
ameţească. Ce urma să se întâmple în
ziua când va rămâne însărcinată?

Când ajunseră la bar, Olive tocmai prepara un Sex on the Beach pentru spilcuitul Florian, un obişnuit al locului, ce semăna leit cu actorul Melvil Poupaud.
— O, dar uitaţi-vă la frumuseţea asta, exclamă Olive zărind-o pe Marianne.

O, la, la, dar arăţi de-a dreptul fe-no-
me-nal.

Marianne îi răspunse cu un zâmbet şi

se duse să o sărute.

— Kemal al tău nu-i pe-aici? întrebă Virgile.

— Ba da, ba da, s-a dus doar să-mi

cumpere ţigări. Doar nu crezi că-l las

să
scape aşa uşor pe Făt-Frumos?

Marianne îşi trase un scaun şi Virgile făcu la fel.
— Ce vă dau? Un Sex on the Beach ca pentru Florian? îi întrebă Olive în timp ce desfăcea o sticlă de Renutryl cu aromă de caramel. Sau vrei să încerci chestia asta?

— Nu, mersi, răspunse Virgile. Pune-mi mai bine un gin tonic. Ce-i cu toana asta nouă?
— Nu-i nicio toană, dragule. Noua mea pasiune, răspunse Olive punând gin în două pahare. De când mi-a spus farmacistul despre chestia asta, am

devenit complet dependentă. Nu mă mai hrănesc cu nimic altceva.
Virgile luă sticla de Renutryl şi cercetă eticheta.
— Băutură hiperproteică pentru persoane în vârstă care se hrănesc insuficient, citi el cu voce tare. A se utiliza în completarea alimentaţiei.

Ridică privirea la Olive.
— Ştii ce scrie aici?
— Domnul strică-chef, făcu ea ridicând din umeri. Mie îmi place la nebunie. Şi se pare că pentru sărbători vor scoate o versiune cu foie gras, cu bucăţele întregi înăuntru.

Aşezată la bar, o femeie foarte machiată şi afectată, şaptezeci de ani pe puţin, comandă şi ea un gin tonic. Purta un costum albastru-închis de catifea şi bocanci de munte cu imprimeuri leopard. Avea pleoapele colorate cu un verde sidef — uşor

căzute, îngreunate de ani —, un ruj roşu-aprins pe buze şi mult fard pe obraji. Şi parfum tare cu miros de mosc. Marianne n-o mai văzuse niciodată pe acolo.
— Nu vă cunoaşteţi, nu? zise Olive. îţi prezint mascota noastră, mama

visătorilor, a travestirilor şi a homosexualilor din lumea întreagă: am botezat- o Maggy d'Anvers. Marianne o salută cu o uşoară mişcare din cap şi Maggy d'Anvers îi răspunse cu un zâmbet timid. Apoi luă o gură de gin, strâmbându-se uşor.

— Nu e bun, Maggy? Vrei altceva?

întrebă Olive.

— Nu, nu, e foarte bine. Doar că...

îşi puse mâinile în jurul paharului,

dregându-şi vocea.
— Doar că ieri l-am văzut pe Gaston şi chestia asta m-a doborât complet. Chiar m-am îndrăgostit de tipul ăsta.

La vârsta mea, la naiba. Nici nu ştiam că se mai poate.
— Ba bine că nu, zise Olive. Nu există vârstă pentru aşa ceva.
— De douăzeci de ani n-am mai fost cu un bărbat. Şi ăsta chiar nu e genul meu!

Vru să râdă, dar se gândi imediat cu groază la perspectiva de a muri singură, fără cineva care să-i întindă o mână şi începu în schimb să plângă. Olive se aplecă peste bar şi o îmbrăţişă cu afecţiune. Părul lui Maggy mirosea a tutun, mosc şi

vanilie, delicios. Aromele acelea o făcură să se clatine. Se desprinse de ea şi o mângâie scurt pe obraz, o să fie bine, draga mea, apoi se întoarse spre combina muzicală şi, fără să ezite, dădu volumul mai tare, făcând

să ţâşnească notele unei salsa
cubaneze foarte ritmate.
— Hai, Maggy, hai să dansăm, zise ea,
dând tonul. Nu ne putem lăsa pradă
depresiei. îţi amintesc că aici e
interzisă tristeţea!

Maggy îşi tamponă pleoapele cu un cu
un şerveţel Kleenex folosit, făcând
verdele sclipitor al fardului să se
amestece cu negrul rimelului; luă o
gură de vin şi i se alătură. Marianne
îşi termină băutura în tăcere, cu
privirea aţintită asupra fotografiilor

din Tanger, agăţate de perete. Nu îndrăznea să se mişte, tulburată de suferinţa femeii.
Virgile se aplecă uşor spre ea, pe neaşteptate, şi-i suflă pe gât. Ea tresări.
— Ar trebui să mergem acasă, nu? zise el zâmbind, amuzat că o speriase. Nu

ştiu tu, dar eu nici nu mă mai pot ţine pe picioare.
Noaptea se lăsase deja şi strada Saint-Denis era sufocată de gunoaie. Şobolanii din zonă asaltaseră deja pubelele şi pe jos era plin de resturi de la McDonald's, ambalaje de Maxi

Best Of, pahare de carton goale şi resturi de cartofi prăjiţi. Mai erau şi puşti pe role, vagabonzi, prostituate în pauză de muncă şi trecători care petreceau mai mult sau mai puţin zgomotos. Când Marianne şi Virgile ajunseră în faţa casei lor, un tip se

pregătea să urineze pe uşă. Virgile îl prinse de umăr.
— Nu poţi s-o faci în altă parte, totuşi?
Tipul întoarse capul, cu amândouă mâinile pe sculă şi bălmăji cu o voce tărăgănată:
— Ce spui acolo, fraiere?

— Spun că ar fi drăguţ să n-o faci aici, răspunse Virgile, neimpresionat. Bărbatul scutură ultimele picături şi-şi trase şliţul. Apoi se întoarse, şi care-i problema ta, dă-te-n mă-ta, încercă să-i tragă un pumn, dar nu făcu decât să lovească aerul, aşa de beat era. Dădu drumul apoi unui şuvoi de obscenităţi

şi porcării, după care se prăbuşi la pământ. Fraier eşti tu.
Virgile o luă pe Marianne de mână şi, păşind peste tipul prăbuşit la pământ, se grăbi s-o ducă înăuntru.
— Ce cartier, nu e deloc bun pentru copii, zise el urcând scările. Toţi

dubioşii ăştia şi niciun petic de spaţiu verde. Trebuie să ne mutăm. Ţi-ar plăcea?

— Eşti culmea! Când îţi intră ceva în

cap devine repede obsesie.

El închise uşa în spatele lor şi o sărută

pe gât, muşcând-o şi de ureche.

— începi să mă cunoşti, nu?
Virgile se spălă pe dinţi în viteză,
dezbrăcându-se în acelaşi timp şi

aruncându-şi hainele lângă pat. îşi masă puţin ceafa, ciupindu-şi rădăcina nasului.
— Nu mă simt prea bine. Probabil de la cocktailurile lui Olive.
Marianne observase totuşi că el nu băuse mai nimic toată seara. îi masă umerii uşor, apoi îl ajută să se întindă

în pat şi îl acoperi. Virgile adormi instantaneu.
Ea zăbovi puţin la fereastră. Zări micul grup de adolescenţi care făceau poştă un joint şi pe vagabondul ce trecea prin faţa lor.

— Rataţilor! Sunteţi nişte terminaţi!
zbieră bărbatul în timp ce tinerii se
distrau aruncând cu resturi în el.
îi era prea lene să se demachieze, să
se spele pe dinţi şi să se dezbrace.
Imaginează-ţi de câte ori facem toate

astea într-o viaţă. Eterna rutină cotidiană. Mai bine nici nu te gândi. Neoanele sex-shopului de vizavi luminau apartamentul într-un roz-fucsia intens. Pereţi roz-fucsia. Perdele roz-fucsia. Şi gândurile ei la fel, fără îndoială — probabil că Virgile

avea dreptate, murmură pentru sine.
Nu e niciodată momentul potrivit
pentru a face un copil, găsim
întotdeauna pretexte s-o lăsăm pe mai
târziu.
îl privi pe Virgile al ei roz-fucsia şi atât
de frumos şi se duse să se aşeze lângă

el, sărutându-l pe obraz. El întinse uşor braţele spre ea, mormăi ceva şi se cufundă la loc în somn. Marianne îşi strecură picioarele îngheţate între ale lui şi nici nu apucă să numere până la zece, că adormi cu un zâmbet uşor pe buze.

în mai puţin de trei săptămâni, se aflau în faţa clădirii în care locuia Virgile, încărcându-şi cutiile într-o camionetă pentru mutări. Andy, fotograful, fostul iubit al lui Virgile, le dăduse pontul. Un plan bun, în aparenţă. La început, Marianne fusese

reticentă, dar văzând noua casă, fusese nevoită să accepte. Era un apartament cocoţat în vârful cartierului Montmartre, luminos şi elegant, cu o panoramă extraordinară. De la fereastră puteai vedea practic toată partea de nord a Parisului. Cerul

era imens, privirea nu întâlnea niciun obstacol, putând să se întindă până la orizont. Acoperişurile zincate se înşirau ca nişte piese de Lego neregulate, în nuanţe de albastru-cenuşiu şi ardezie. Apoi hornurile roşii din cărămidă, antenele TV îndoite şi

turnurile impunătoare ale clădirilor ce marcau graniţa cu Saint-Ouen, Saint-Denis şi Aubervilliers. Mai departe, se zăreau dealurile din Ile-de-France şi terenuri agricole cultivate cu grâu şi rapiţă, mazăre, sfeclă roşie şi salată verde.

Marianne şi Virgile desfăcură
împreună cutiile, îşi aşezară
puloverele în dulapuri, agăţară pe
umeraşe rochiile şi pardesiurile,
aranjară farfuriile, paharele, feţele de
masă, fiecare la locul său, iar la final

puseră cărţile în bibliotecă, ale ei şi
ale lui, amestecate.
Odată golită şi ultima cutie, Virgile o
sărută tandru. Primul lor apartament
împreună. Cu o cameră în plus. Pentru
a sărbători, făcu o César de-a lui,
amestecând salată Romaine crocantă,

bucăţi de pui, roşii coapte şi crutoane cu unt. Adăugă coriandru, puţin sos Worcestershire, iar Marianne se gândi că nu gustase niciodată ceva mai bun. Mâncară în picioare cu ochii pe fereastră şi la final desfăcură o sticlă de şampanie. Virgile turnă în două

cupe mari, ciocniră, apoi vărsară puțin pe podeaua bucătăriei — ca să fie cu noroc.
Noul cartier le plăcu din prima. Trecând de la Halles la Montmartre, avură senzația că pot respira mai în voie, aerul părea mult mai proaspăt

acolo sus. Se împrietenină imediat cu vânzătorii din zonă, se familiarizară cu locul stând în cafeneaua de la parterul clădirii, explorară străzile din jur, părculeţele, restaurantele şi, în scurt timp, totul li se păru foarte familiar. în weekenduri hoinăreau prin cartier şi

mâncau în oraş. Le plăcea să urce
până la Sacré- Coeur, strecurându-se
printre turiştii în bermude şi cu
rucsacuri în spate şi făcând slalom
printre dispozitivele pentru selfie-uri;
adorau să plonjeze în

acel amestec gălăgios de limbi din toate colţurile lumii, ce le dădea impresia că se află şi ei în vacanţă. Coborau apoi până la Halle Saint-Pierre, mergând pe aleile în pantă din piaţa Louise-Michel din vârful colinei şi se opreau să bea ceva pe vreo

stradă liniştită în spatele bulevardului Barbes. Uneori aveau noroc şi ajungeau la timp pentru un film la Louxor, aşezându-se pe scaunele incomode şi lăsându-se transportaţi — amândoi iubeau filmele triste şi melodramele, la care puteau plânge

fără reţineri şi ieşeau întotdeauna ultimii din sală, după derularea genericului, cu ochii roşii şi nasul curgând.
Lui Alice nu-i venea să creadă. Fata ei se mutase cu Virgile într-un apartament nou şi nici măcar n-o

ţinuse la curent. Chiar dacă vorbiseră de mai multe ori la telefon de atunci. Dar Marianne nu abordase niciodată subiectul, nu făcuse nici cea mai mică aluzie.

— Ce pretenţii ai, îi spusese Samuel, e la fel de ţăcănită ca tine.

Alice se enervase, taci din gură, Sam, nu-i adevărat şi-i trimisese un mesaj lui Marianne în care îi invita pe amândoi la cină într-una din serile acelea. Să se întâlnească. Şi să se cunoască. Se chinuise mult până

găsise cuvântul potrivit; nu voia sub
nicio formă să sune prea formal.
— încetează să te mai stresezi,
spusese Sam, un cuvânt nu schimbă
nimic. Să vină şi gata.
Oricum, Alice scosese farfuriile pentru
ocazii speciale. Avusese grijă să se

intereseze despre gusturile lui Virgile
şi se dusese la cel mai bun măcelar
din cartier, unde era întotdeauna
coadă, iar în weekend comenzile
curgeau. Cumpărase cotlete de miel —
pe care urma să le prăjească în tigaie
sau să le facă la grătar, dacă era

frumos afară — şi pateu de raţă ca gustare. I se păruse ciudat să intre în magazin. Nu mai cumpărase carne de ani întregi, de fapt de când se mutase Marianne. Nu-i plăcea mirosul de sânge, iar Sam îşi supraveghea colesterolul cu atenţie. Soţul ei

spunea că lumea distruge planeta cu tonele de fripturi pe care le mănâncă. Aşa că deveniseră aproape vegetarieni.
Alice alesese o rochie pe gât verde-închis şi cizmuliţe din piele de căprioară

bej-deschis. Purta şi o bentiţă împletită şi, în loc de cerceii rotunzi, două mici pene turcoaz. Se dăduse cu obişnuitul ei fard verde, asortat cu ochii şi cu puţin balsam transparent pe buze.
Marianne şi Virgile intrară pe poartă în jur de opt, ţinându-se de mână.

— O, sunt în întârziere, exclamă Alice când îi văzu. Mă gândeam să fac cotletele la grătar, dar Sam îmi spune că e stricat. Ce ghinion.
— Nu-ţi face griji, zise Marianne. Nu ne grăbim. Şi putem să te ajutăm.

— Nici vorbă, spuse Alice cu un zâmbet puţin forţat, sărutându-şi fiica pe obraji.
Gesturile îi trădau agitaţia, o nervozitate uşor stângace, iar când se întoarse spre Virgile, ochii i se

umplură de lacrimi. Păru să ezite, apoi îi întinse mâna.
— încântată de cunoştinţă, Virgile.
Acesta răspunse aplecându-se spre ea, vă sărut, punându-i cealaltă mână pe umăr; îi recunoscu parfumul, tente de smochină proaspătă şi frunze verzi şi

se lăsă gâdilat de firele de păr ce-i ieşeau din coc.
— Şi eu sunt foarte încântat.
între timp, Samuel terminase cu roşiile şi se ridicase din poziţia aplecată, ştergându-şi mâinile încă pline de pământ.

— Bună ziua, zise el simplu. Eu sunt Samuel, tatăl lui Marianne.
Alice prăji cotletele în puţin unt, le dădu cu sare şi piper. Tăie un dovleac în cuburi mari, pe care le aruncă într-o tigaie preîncălzită, făcând uleiul să sfârâie şi apoi dădu focul mic. Presără pe deasupra nişte alune. Asta e, acum

trebuia să le lase să se prăjească
încet, timp în care puteau servi un
aperitiv.
— Martini? Vin alb? Ori mai bine
şampanie? întrebă ea, cu mâna pe uşa
frigiderului. Ce preferaţi, Virgile?

— Ce beţi dumneavoastră, răspunse el venind s-o ajute cu paharele. Grădina e foarte îngrijită.
— O, e meritul lui Sam, îşi petrece acolo întreaga zi. Dintr-odată avem tot ce ne trebuie: busuioc, ceapă, rozmarin... Şi apoi, florile, îmi place la

nebunie când înfloresc ca acum. Mai ales garoafele, uitaţi-vă ce frumoase sunt. în plus, am înţeles că sunt foarte eficiente împotriva acarienilor.
— Şi muşcata e splendidă.
— Aşa e. Numai roşiile au o problemă, nu ştiu de ce, anul acesta Sam nu

reuşeşte să le menţină în cea mai bună condiţie.
La cină, Marianne le vorbi despre noua ei slujbă. Pentru prima oară era mulţumită de ceea ce făcea, îşi găsise locul.

— Sigur că nu prea mai am timp pentru mine, dar e foarte interesant, întâlnesc o grămadă de artişti, de scriitori, de cineaşti. Şi la redacţie am o întreagă echipă în subordine, ceea ce-mi place mult.

Voia să le ofere părinţilor ei o imagine
reconfortantă, fiica lor care şi-a luat
viaţa în propriile mâini, are o slujbă
stabilă, responsabilităţi, un iubit.
Alice zâmbea ascultându-şi fata
vorbind, e bine, foarte bine, nu, Sam?
Dar Sam nu scotea niciun cuvânt,

după cum îi era obiceiul. Marianne ar fi vrut să se manifeste şi el măcar o dată — ceva, o urmă de mândrie, un gest de tandreţe, un zâmbet mulţumit. Dar nu. El păstra totul înăuntru, nu exprima nimic. Trebuie spus că în acea seară era foarte ocupat să-l

supravegheze pe Virgile. Urmărea felul în care acesta ţinea paharul, cum îşi încrucişa picioarele, cum îşi punea mâna pe genunchiul fetei lui, cum se interesa de viaţa altora — adică a lor — şi apoi uşurinţa cu care se oferea să le mai toarne vin, în momentul când

se golea vreun pahar. Da, mulţumesc, Virgile, cu plăcere, răspundea Alice, care-şi întindea paharul aruncându-i soţului ei o privire nedumerită — ai putea s-o faci tu, părea ea să spună. Privirea lui Sam o întâlnise pe cea a lui Virgile de mai multe ori şi de

fiecare dată Sam îşi lăsase din nou
nasul în farfurie, prins în flagrant şi
jenat de faptul că tânărul îi zâmbea.
Cu siguranţă, se gândea că el se uita
la orice
bărbat ca la un potenţial amant.

Oasele de la cotlete se adunaseră în farfurii, mai ales în cele ale tinerilor, pentru că Alice şi Sam abia gustaseră, urmau să se revanşeze la felul următor. Sam se ridică să aducă brânzeturile. Şi aici Alice îşi făcuse temele şi alesese ce-i plăcea lui

Virgile: Saint-Nectaire, Brie cu piper,
brânză de capră cu mucegai.
— Minunat! făcu el văzând platoul.
Suntem de-a dreptul răsfăţaţi în seara
aceasta.

— începeţi să vă serviţi, zise Alice, eu mă duc să fumez o ţigară afară.

— Vă însoţesc, replică Virgile ridicându-se.

— Stai, dar nu te lăsaseşi? zise

Marianne mirată.

Virgile îşi duse arătătorul la buze, sst, sst, nu mai spune nimic şi o urmă tiptil pe Alice în grădină.

— Nu mai fumez, zise el, scoţând o ţigară din pachetul lui Alice. Dar, mă rog, seara asta e una specială.

Alice zâmbi, uşor ameţită de vin.

— Am putea să ne tutuim, nu crezi?

sugeră ea aprinzându-şi ţigara.

îi întinse şi lui bricheta, apoi îşi vârî mâna liberă la subsuoară; se făcuse frig.

— Deci eşti peisagist, zise apoi,

suflând fumul într-o parte.
Sunt în primul rând viitorul tată al
nepoţilor tăi, fu el tentat să răspundă,
dar se abţinu.

— Da, exact. în prezent mă ocup de grădina unui cântăreţ celebru care tocmai şi-a cumpărat o proprietate pe înălţimile din Monaco. Un proiect important şi foarte solicitant. Bine plătit.
— A, e minunat.
— Da, încuviinţă el. Aşa este.

Pentru scurt timp rămaseră tăcuţi. Se auzeau doar sfârâitul ţigărilor şi fumul pe care-l suflau.
— Şi cum v-aţi cunoscut tu şi Marianne?
— Aşa, făcu el, pocnind din degete. La nişte prieteni de-ai mei care au un bar foarte drăguţ.

Alice ar fi vrut să mai pună şi alte întrebări, ca să afle mai multe despre ei, despre relaţia lor foarte specială. Cu fiica ei era atât de greu să abordeze chestii intime. Deci, se gândi ea, poate că vorbind cu el aş putea să mai culeg nişte informaţii, punând cap

la cap piesele acestui puzzle. Nu reuşi însă să formuleze nimic care să n-o facă să pară indiscretă, ori prea intruzivă, aşa că se mulţumi să dârdâie.
— E cam frig în seara asta.

îşi strivină ţigările într-o cutie veche de iaurt şi intrară în casă. Pentru desert, Alice pregătise o îngheţată cu lapte de migdale şi faimoasa ei prăjitură cu banane.

— înainte vom pune puţină muzică, nu? zise ea şi se duse să caute prin colecţia de viniluri.
Marianne se ghemui lângă ea în faţa cutiei, luă discurile la rând şi se opri la cel cu Nico & The Velvet

Underground, pe care îl scoase din
învelitoare.
— Uite, pune-l pe ăsta. Virgile e fan.
— O, îl ador, zise mama ei, aşezând
discul cu grijă în aparat.
Acesta scoase nişte pârâituri, scârţâi
câteva secunde, apoi se auzi vocea lui
Nico, unică şi hipnotizată, cântând

primele strofe din Femme fatale. Virgile ştia versurile pe dinafară şi le fredonă uitându-se la Marianne, ca şi cum i le- ar fi cântat ei:

Here she comes

You better watch your step

She's going to break your heart in two

It's true
îngheţata era prea tare, iar Samuel nu reuşea să desprindă decât bucăţi mici.

Se uita la ceilalţi, atât de veseli şi de relaxaţi, furaţi de muzică, de atmosfera serii, în timp ce el se simţea atât de singur. Mestecă discret o bucăţică de prăjitură cu banane. Marianne dansa în mijlocul camerei. Alice şi Virgile vorbeau despre muzică

şi râdeau. Nu mai am niciun control,
gândi Sam, am îmbătrânit şi sunt
absolut pe dinafară. Totul mi se
scurge printre degete.
în gură, prăjitura se descompusese
într-o mulţime de bucăţele care n-

aveau absolut niciun gust. Era răscoaptă.
— A fost bine, nu? zise Alice în timp ce termina de strâns masa.
Marianne şi Virgile tocmai plecaseră, îmbrăţişând-o călduros şi felicitând-o pentru seara atât de reuşită; zâmbetul de pe buze nu-i dispăruse încă.

Samuel ştergea tigaia cea mare plină de grăsime de miel, aplecat deasupra chiuvetei. Se stropi cu spuma maronie, blestemând robinetul şi buretele ăla nenorocit.
Se aşteptase ca Virgile să fie un băiat manierat, uşor preţios şi efeminat; îşi

imaginase, de asemenea, un tip excentric, cu glas puternic şi gata să danseze imediat ce auzea muzica puţin mai tare. Asta era imaginea lui despre ţicniţi ori homosexuali. Dar nimic din toate acestea nu se dovedise adevărat, iar când Alice pusese Nico,

Virgile se mulţumise doar să fredoneze versurile — she's going to break your heart in two, it's true. îşi lipise palma lui Marianne de obraz, se alintase puţin mângâindu-se cu ea, apoi îi dăduse drumul. Marianne dansase în mijlocul camerei, singură,

în timp ce el o privea cu ochi de îndrăgostit. Se apropiase de Alice, ce mai punem?, şi împreună înşiraseră pe podea zeci de discuri, Janis Joplin, David Bowie, Freddie Mercury, Joni Michell, Joan Baez. Şi Patti Smith.
— I-ai citit cartea? întrebase Alice.

— Bineînţeles, răspunsese el, scoţând discul din învelitoare. Le-am citit pe toate, Pe când eram doar nişte puşti, Trenul M, Torcătoarea de vise. Şi nu o dată!
Apoi zâmbise, am dat oare peste un fan la fel de mare ca mine? şi cei doi

îşi împărtăşiseră impresiile de lectură şi se entuziasmaseră în legătură cu pasajele lor favorite. Sam rămăsese singur la masă, cu toate reperele date peste cap şi toate prejudecăţile contrazise. Nu ştia cum să se poarte cu Virgile. Care mai era şi simpatic. Şi

oferea puţine motive de critică. Chiar şi în legătură cu grădina şi cu roşiile care nu creşteau, deoarece Sam le plantase la umbră, tânărul reacţionase discret. Evitase să-i dea sfaturi de tip avizat, înţelesese că Sam îşi consacra tot timpul acelor treburi, punând mult

suflet, că până şi cea mai mică problemă legată de vreo plantă îl afecta personal şi în mod exagerat, aşa că se hotărâse să nu abordeze subiectul. Ştia că acesta transformase grădina în domeniul lui — unul absolut privat.

— Pentru că nu răspunzi, ţi-o spun eu: totul a mers foarte bine, concluzionă Alice în timp ce Samuel îşi ştergea tricoul cu o cârpă. Par foarte îndrăgostiţi unul de altul. Vor fi fericiţi împreună.
— Hm, mormăi el. Nu poţi să prevezi genul ăsta de lucruri.

— Şi dacă se adevereşte, în curând vom fi bunici, continuă ea fără să-i dea atenţie.
Chicoti pentru sine.
— Bunici, îţi imaginezi? Cum ai vrea să-ţi spună? Tataie? Bunicule? Ori poate bubu?
Izbucni în râs.

— Cum sună, bubu!
Alice începu să stingă lămpile din camera de zi şi să tragă draperiile.
— în orice caz, mie băiatul ăsta mi se pare foarte în regulă. Mai avem şi aceleaşi gusturi muzicale, ceea ce e important.
La acele cuvinte, Sam se opri brusc.

— Ce tot spui acolo? se bâlbâi el, palid dintr-odată. Ne doare undeva de gusturile lui muzicale. Alte lucruri contează.
Şi în loc să pregătească ceaiul obişnuit, se duse după sticla de lichior
— la naiba, Alice! Uneori chiar eşti pe

dinafară! — sticla pe care o păstra pentru prieteni, încuiată în barul de sub televizor, şi se aşează din nou la masă. îşi bău paharul dintr-o gură şi-şi mai puse unul imediat. Alice era pregătită să-i dea replica, poate că sunt cum spui, dar cel puţin eu

comunic, sunt vie, când Sam explodă — tensiuni acumulate, emoţii niciodată exprimate, temeri dintre cele mai profunde — şi începu să plângă în hohote, cu capul pe braţele încrucişate.

— Dar, Sam, murmură Alice. Ce-ai păţit, dragul meu?

El nu răspunse,
repetând doar, fata
mea, fetiţa mea, cu
capul pe masa

lipicioasă, hohotind ca un copil

.Virgile stătea în picioare în faţa ferestrei. Privirea îi rătăcea în depărtare, pe deasupra acoperişurilor de zinc, a periferiilor şi a dealurilor

din Ile-de France, îl durea atât de tare
spatele încât îl lua cu ameţeală —
priveşte drept înainte în zare, îi
spunea pe vremuri unchiul Jean-Paul
când era în maşină şi i se făcea rău.
Priveşte cât mai departe posibil, spre
orizont. îi mai dădea şi un cub de

zahăr pe care turnase în prealabil ulei
de mentă, din care trebuia să sugă
până îi trecea greaţa.
La început, nu prea dăduse atenţie
durerilor de spate, i se păruseră
banale, genul de care suferă toată
lumea, dar în ultimele săptămâni

acestea deveniseră atât de intense, încât nici nu putea sta pe scaun. Se gândise la lumbago, sciatică, sciatalgie, necunoscând prea bine diferenţa între ele, apoi mersese la un kinetoterapeut, la un specialist în osteopatie şi, cum tot nu-i trecea, îşi

făcuse programare pentru un RMN, luna următoare. Până atunci, primise de la Alice datele de contact ale unui tip care se ocupa cu acupunctura şi care făcea, se pare, minuni. Virgile nu prea era adeptul medicinei

alternative, dar sfârşise prin a
accepta, nu-l costa nimic să încerce.
Luă folia de medicamente, sparse
învelişul şi luă al doilea paracetamol
cu codeină pe ziua aceea, cu o
jumătate de doză de Cola de la gheaţă.

Urma să ameţească puţin, dar asta era, cel puţin durerea se va atenua. Totul avea legătură cu proiectul lui în curs, era sigur. Un caz clasic de somatizare cauzat de şantierul care se împotmolea din ce în ce mai mult cu fiecare zi şi în legătură cu care nimeni

nu vedea vreo rezolvare. Trebuie spus că după ce cântăreţul îl contractase pentru a-i crea acea Grădină a Edenului — expresie pe care el însuşi o folosise —, totul se transformase repede într-un infern. Urmând întocmai indicaţiile artistului, Virgile

desenase mai întâi proiectul unei grădini mediteraneene, câteva hectare de măslini şi leandri, şiruri de chiparoşi, de smochini, de portocali şi ici-colo tufe de mastic, lavandă, crin african şi pini umbrelă. O grădină splendidă şi luxuriantă, deasupra

Mediteranei scânteietoare. Dar odată plantele cumpărate şi şantierul pregătit, cântăreţul începuse să se întrebe dacă n-ar fi trebuit mai degrabă să meargă pe ceva mai aerisit şi mai mineral, poate chiar japonez — ce crezi, Virgile?

Virgile cunoştea bine genul ăsta de vedete. Avusese adesea de-a face cu clienţi care credeau că-şi puteau permite orice graţie conturilor din bancă, dar acesta era mai subtil şi mai manipulator. Stabilise cu Virgile o relaţie aproape amicală, mizând pe

sentimente; îl invita la cină, îl prezenta prietenilor lui artişti, îl înconjura de lume bună şi de celebrităţi, lucru care-l făcea să creadă că duce o viaţă mai interesantă şi mai palpitantă ca până atunci, o viaţă ce ieşea din cotidian, aşa că se

simţi repede încolţit. Continua să răspundă exigenţelor tipului, cumpărând tot mai multe plante, luând totul de la început de o sută de ori, adunând proiecte peste proiecte, propunând noi idei, iar pe tip nu părea să-l deranjeze să meargă adesea în

direcţii opuse, ca şi cum asta era treaba pentru care-l angajase. Chiar îi spusese într-o zi, pe un ton glumeţ — la onorariul pe care-l ai, ce mai contează o schiţă în plus sau în minus! De fapt, îşi petrecea timpul distrugând munca lui Virgile, repetându-i

totodată că-l adoră, că are un talent incredibil şi propunându-i să cineze împreună pentru a discuta despre ce urmează. Devenise înnebunitor. Virgile era conştient că n-avea să termine proiectul la timp, că era obligat să refuze alte oferte, unele

după altele, şi că din punct de vedere financiar treaba începea să scârţâie. îşi spunea din ce în ce mai des că n-ar fi trebuit să se bage în asta. Că ar fi trebuit să renunţe înainte de a fi prea târziu — noaptea visa grădina terminată, dar abia avea timp să-şi

admire opera că o furtună enormă
devasta totul, făcând una cu pământul
plante şi copaci, mii de ore de muncă;
trunchiuri despicate, chiparoşi
doborâţi, pomi fructiferi calcinaţi şi
toate tufele de mastic înflorite strivite
de o grindină mare cât oul de

porumbel. Virgile plângea în mijlocul rădăcinilor şi al copacilor morţi, îngenuncheat pe pământul mustind de apă, în timp ce cântăreţul râdea în hohote, lasă, prietene, totul o să crească la loc! Aşa am estimat în contract! în acel moment coşmarul se

încheia brusc, ca un balon de săpun pe care-l spargi cu vârful degetului şi Virgile se trezea transpirat în aşternuturile îngheţate, cu sângele bubuindu-i în urechi.
Sub efectul analgezicelor, durerea se diminuase uşor. închise fereastra. în

depărtare, norii începeau să se adune în mici mănunchiuri şi cerul se întunecă; se apropia furtuna. Virgile se uită la ceas. întâlnirea cu Marianne era abia peste două ore, avea tot timpul să ajungă pe jos. Ceea ce îi va face bine de altfel, kinetoterapeutul îi

recomandase mişcare, cel puţin o jumătate de oră de plimbare pe zi. Se schimbă — tricou marinăresc cu dungi fine, geacă albastru-indigo, pantaloni de culoare deschisă —, se dădu cu parfum pe încheieturi şi în spatele urechilor şi, înainte să iasă,

luă cadourile pe care le alesese pentru Marianne — o pereche de cercei din aur şi turcoaz, cumpărată dintr-un mic magazin din Abbesses şi un buchet de dalii şi genţiane cât el de mare. Urmau să bea mai întâi un pahar la Olive şi Kemal, pentru ca apoi să ia

cina la un restaurant din arondismentul XI, pe care i-l recomandase cineva. Trebuiau să sărbătorească aşa cum se cuvine cei treizeci şi patru de ani pe care îi împlinea Marianne.

Abia aştepta s-o vadă. Voia să petreacă seara aceea cu ea, bucurându-se de felul în care i se luminează chipul la vederea cadourilor. Felul în care îşi va pune cerceii, pe rând, înclinând uşor capul, cu gura întredeschisă şi privind într-o

parte; cum îşi va îngropa nasul în
buchetul de flori, minunându-se, o,
Virgile, sunt de-a dreptul magnifice;
zâmbetul emoţionat, dinţii strălucitori,
pistruii fini. Şi apoi gustul săruturilor
ei de femeie îndrăgostită.

închise uşa, îndreptând covoraşul cu vârful pantofului. în timp ce cobora cu buchetul uriaş în braţe, simţi cum i se înmoaie genunchii şi scările încep să se onduleze sub el; totuşi nu se opri şi, ca prin vis, picioarele continuară să coboare singure, înghiţind treptele din

ce în ce mai repede. Cinci, patru, trei, etajele se prăbuşeau unul într-altul, uşi identice, covoraşe identice, doar numărul etajului lipit pe perete era diferit şi, când ajunse la etajul al doilea, picioarele abia atinseră covorul de pe scări, acel covor vechi grena cu

mijlocul rărit de miile de paşi. Apoi vălul negru, corpul ce se prăbuşeşte în vid.
în timp ce lovea pardoseala, capul lui scoase un zgomot surd. Nu-l duru. în jur, totul plutea. Era cald şi bine, mirosea a substanţe de curăţat. Vru să

rămână aşa, lungit pe covorul uzat. Aşteptând-o pe Marianne. Asta era, să închidă ochii şi să aştepte — cu siguranţă că exagerase cu codeina. Afară, viaţa îşi urma cursul. Trecători grăbiţi, copii veseli pe trotinete, băcanul care îşi descărca lăzile din

camionetă, măcelarul care îşi tăia
carnea sângerândă şi librarul care îşi
fuma ţigara pe trotuar, cu ochelarii lui
mici şi rotunzi ridicaţi pe frunte.
Femeia care cerşea, aşezată chiar
lângă automatul cu chestii de
mâncare, cu picioarele negre de jeg şi

unghiile vopsite într-un portocaliu
ţipător; sub braţul stâng ţinea un
căţel, iar în cel drept un bebeluş,
dându-le să sugă pe rând.
Virgile merse câţiva metri şi înţelese
repede că nu va putea continua.
Buchetul părea să cântărească o tonă.

Capul i se învârtea şi-i era din nou greaţă. Se opri să se sprijine de şaua unei biciclete parcate şi se gândi să cheme Salvarea — să sune la serviciul de Urgenţă sau la pompieri, care ar fi fost mai nimerit? — şi în timp ce se vedea pe culoarele spitalului, întins pe

targă, cu lumina rece a neoanelor orbindu-l, începu să-l cuprindă panica. Nico, îţi aminteşti? Cântăreaţa aceea. Ce i se întâmplase în Ibiza? Căzuse de pe bicicletă, lovindu-se la cap. Câteva ore de incertitudine, în care se zbătuse între viaţă şi moarte, pentru

ca apoi, la capătul culoarului s-o
aştepte moartea, nenorocita aia de
moarte. Hemoragie cerebrală. Şi gata.
Virgile îşi simţi inima luând-o razna şi
începând să-i bubuie în piept, în vârful
degetelor, sub pleoape şi, pe când
cerşetoarea îi cerea un euro, văzu

cerul micşorându-se, păsările tăcând şi filmul derulându-i-se în cap. Nico în costum de baie pe plaja discretă a insulei, pe la mijlocul după-amiezii. Ibiza. Ceasul electronic de mână, Casio, arată 14:34. Soarele o bate în cap, dar n-o interesează, e pe

cale să scrie cea mai frumoasă poezie a ei. Se întrerupe din când în când ca să bea o gură dintr-o băutură marcă proprie, lichior de rodii îmbogăţit cu votcă şi apoi ia repede stiloul ca să nu-i scape ideea. Dar aceasta e acolo, n-are decât s-o culeagă cu vârful

degetului. Când, în sfârşit, pune
virgula finală — da, poemul se termină
cu o virgulă, ca o respiraţie, o invitaţie
pentru a continua — îmbracă un tricou
polo de culoarea mandarinei şi nişte
pantaloni scurţi albi ce lasă la vedere
un bikini drăguţ şi se urcă pe

bicicletă. Urcă faleza pedalând în
viteză, pentru că vrea să-şi întâlnească
repede iubitul de atunci, John Cooper
Clarke. E nerăbdătoare să-i arate
poezia, trebuie s-o citească fără
întârziere, să-i spună ce crede. în
vârful falezei e nevoită totuşi să se

oprească un moment ca să-şi tragă
sufletul. E atât de cald. Admiră
Mediterana neclintită şi călduţă,
culege o floare de hibiscus ca s-o pună
în vaza din bucătărie. Are ochi mari,
de îndrăgostită, dar puţin trişti.
Bretonul prea lung se leagănă la

fiecare bătaie din gene. Continuă drumul mergând pe lângă bicicletă, cu o mână pe ghidon şi alta pe şa. Drumul şerpuieşte printre tufişurile de agave, migdali, mandarini şi pini de Alep. Adoră zgomotul pe care-l fac sandalele ei în timp ce înaintează pe

cărare, scrâşnetul discret al tălpii pe
pietre, praful uşor ce i se strecoară
printre degetele de la picioare; îi plac
la nebunie crengile bătrânilor curmali
ce scot un sunet sec în bătaia vântului
şi tufele de bougainvillea roz-fucsia ce
se caţără pe faţadele date cu var.

Iubeşte locul acesta mai presus de orice. De fiecare dată când se lasă noaptea li se alătură copiilor din sat care aprind lampioane mari şi coboară pe plajă ca să prăjească peşte proaspăt şi să cânte melodii tradiţionale. Şi-ar dori să trăiască

acolo tot timpul. Să fie împreună cu ei în fiecare zi a anului. Ea care a cunoscut toate excesele, droguri, alcool, celebritate, găseşte aici cea mai bună cură de dezintoxicare. Puţin mai departe, o codobatură se aşază la picioarele ei şi ciuguleşte de

două-trei ori din ceea ce i se pare un ochi de apă, apoi înalţă căpşorul spre ea, cu o privire întrebătoare — nu e apă, şopteşte Nico, e doar o umbră. Pasărea o fixează o clipă surprinsă, apoi dă de trei ori din aripi şi se îndepărtează. Nico e atât de

emoţionată, încât se urcă imediat pe bicicletă, cu sandalele alunecând de mai multe ori înainte de a putea demara şi străbate cărarea pietroasă, pedalând ca o nebună, ca să n-o piardă din ochi, e viaţa mea, gândeşte ea, nu pot s-o pierd. Totuşi, e un drum

greu de parcurs cu bicicleta, aşa că o zgâlţâie în toate părţile, fundul îi fuge de pe şa, picioarele îi sar de pe pedale şi curând scapă ghidonul din mâini. Căderea. Se ridică, are coatele şi genunchii juliţi rău, înnebunită, caută cu privirea codobatura. Ar vrea să

plângă, dar e prea ameţită. S-a lovit cu capul de o piatră mare.
Câteva ore mai târziu, la spitalul cel mai apropiat, zace întinsă pe cearşafurile roz şi curate, cu părul ei lung şi aspru împrăştiat pe pernă ca

tentaculele unei meduze. Faţa netedă
şi intactă, dar creierul înecat în sânge.
Când doctorul constată decesul, o
codobatură vine să se aşeze pe
marginea ferestrei; picioruşele îi saltă
pe pervazul din metal, ghearele
minuscule zgârie scurt suprafaţa şi cu

o lovitură de cioc în geam, o salută pe Nico, un ultim rămas-bun.
De fiecare dată când asculta un disc al lui Nico, lui Virgile îi venea în minte New Yorkul underground al anilor '60-'70, epoca în care în baruri puteai întâlni muzicieni care urmau să devină

celebri şi poeţi săraci. Dar şi cum
căzuse de pe bicicletă la Ibiza,
vegetaţia de la malul mării, micile sate
albe, bătrânii pescari tăcuţi, copiii
trişti care se rugaseră pentru ea în
noaptea aceea. Dar mai ales
momentele între cădere şi ultima

suflare, acel timp în care era încă vie şi în acelaşi timp deja moartă, ca un pui căruia îi tai capul şi continuă să alerge.
Virgile făcu semn unui taxi, care din fericire opri. Puse mai întâi buchetul de flori, apoi se aşează şi el.

— La Urgenţe, undeva cât mai aproape, vă rog.
La volan, o femeie cu o înfăţişare îngrijită, cu părul blond şi drept, cămaşă albă de mătase, perle la urechi şi machiaj impecabil. îi întâlni privirea în oglindă.
— Bichat e bine? întrebă el.

Femeia dădu din cap, cu un zâmbet ciudat pe buze, apoi demară în trombă, trecând pe roşu la primul semafor. în timp ce Virgile încerca să-şi vină în fire, ea se strecura printre maşini, încercând să nu frâneze deloc, cu mâinile înţepenite pe volan. El îşi

scoase haina şi o puse pe genunchi. Aerul condiţionat îi dădea frisoane. Era doar o ameţeală trecătoare, nimic mai mult. Nu exista niciun motiv de îngrijorare. Urma să se prezinte la Urgenţe, să fie consultat şi apoi se va întâlni cu Marianne. Să petreacă de

ziua ei. Să-i spună cât de norocoşi sunt că s-au întâlnit, că sunt împreună.
în mai puţin de zece minute taxiul se opri în faţa spitalului Bichat. Virgile plăti, iar femeia îi întinse cartea ei de vizită.

— Am început săptămâna trecută, zise ea. Nu ezitaţi să mă sunaţi, dacă aveţi nevoie.
Virgile îi mulţumi şi puse cartonaşul în buzunar. Sally Parker, taxi particular, scria pe el. O privi pe femeie, care n-avea faţă nici de Sally, nici de Parker

şi- i ură noroc în continuare. Ea îi zâmbi din nou, în felul acela ciudat. Virgile închise portiera şi se îndreptă cu greutate spre intrare.
— Domnule! strigă Sally Parker pe geamul pasagerului. V-aţi uitat florile!

Virgile îşi lovi fruntea
şi se întoarse să-şi ia
buchetul voluminos,
făcându-i un mic semn

din mână drept mulţumire

.Când luă legătura cu Augustin Kermarec, internul care era de gardă, Florence avea încă la ea punga de la librărie cu cenuşa lui Yves-Claude. Nu

se putuse hotărî să lase urna la vestiar, preferând s-o ducă direct în biroul Tatianei. încerca să afişeze o atitudine normală, dar în realitate era foarte confuză. îşi pusese halatul alb în grabă, încheindu-l la nimereală.

— Spune-mi, Augustin, zise ea, în timp ce se lupta cu nasturii de la halat, poţi să verifici dacă au sosit rezultatele pacientului din sala de aşteptare? Nu arată prea bine.
Florence îl remarcase imediat, pe el şi enormul buchet de dalii, ochii aceia

foarte albaştri şi tricoul marinăresc şic. Când trecuse prin faţa lui, bărbatul îşi îndreptase spatele şi i se adresase fără ezitare, nu vă supăraţi, aştept rezultatele unor analize, aţi putea vedea dacă nu cumva m-au uitat? Ea îi răspunsese punându-i o

mână pe umăr, mă duc să mă interesez, aşteptaţi-mă aici, iar el oftase, rostind un mulţumesc frumos uşor înfrigurat, cu nasul în buchetul de flori.
Augustin Kermarec găsi destul de repede rezultatele analizelor pentru

pacientul Lifar Virgile şi, în timp ce i le întindea lui Florence, o informă:
— Nicio suspiciune de hemoragie cerebrală, se pare. Dar date fiind valorile diferite ale hemogramei, limfocite şi hemoglobină, mai ales, şi ţinând cont de prezenţa mai multor

ganglioni, mi se pare oportun să-i facem câteva examene complementare.
Sugeră puncţie şi radiografie şi îi ceru părerea lui Florence, care, după ce parcurse rezultatele, răspunse că era mai bine, de fapt, să interneze

pacientul. Augustin Kermarec afişă atunci faţa lui de intern cel mai bun din clasă, foarte încântat de sine. Florence detestase întotdeauna genul ăsta de interni, pentru care pacientul reprezenta mai curând o grămadă de valori şi de cifre decât un corp aflat în

suferinţă, genul acela de medici care
ştiu foarte bine să se ţină la distanţă şi
care pe toată durata gărzii îşi repetă
ca o mantră — dacă nu te blindezi, nu
rezişti.
Augustin îşi şterse ochelarii cu un colţ
al halatului, zâmbindu-i. O întrebă

cum a fost în weekend şi dacă are planuri pentru concediu. Florence răspunse automat, cât de vag posibil, ştiind foarte bine că n-o va slăbi până nu va afla ce voia.

— Iar în pungă aveţi cumpărături, nu?

— Nu, e câinele meu, răspunse ea, desfăcând punga ca să-i arate. Ridică ochii spre el, rectificând:

— Adică cenuşa câinelui meu.

Augustin Kermarec se blocă un

moment, apoi îşi puse ochelarii,

încurcat.
— Problema e că nici măcar nu e al meu, adăugă Florence. E al prietenei

mele celei mai bune. Tatiana,
chirurgul cardiolog. O ştii?
Scoase apoi din buzunar o punguţă cu
ursuleţi gumaţi, trucul ei pentru
calmarea nervilor şi băgă în gură doi
deodată. îi întinse punga şi lui

Augustin Kermarec, care refuză cu un gest al mâinii, foarte amabil:
— Mulţumesc mult, doctor Marchand, nu vreau să rămâneţi fără.
Cu trecerea anilor, Florence învăţase să nu mai trăiască din plin suferinţa celorlalţi. Să facă precum Baptiste, scoţând umbrela în momentul

oportun, pentru a se proteja de durere. învăţase de asemenea să se mai gândească şi la ea, punând pe primul plan viaţa ei şi nu pe cea a pacienţilor şi încercând să nu se îmbolnăvească ea însăşi atunci când medicina nu reuşea să vindece sau să

uşureze suferinţa. Cu toate astea, i se mai întâmpla şi acum să se lase dusă de val, implicându-se dincolo de limita rezonabilului, lăsându-se copleşită de suferinţa pacientului — un gest tremurat, o intonaţie aparte, o privire care imploră ajutor; da, i se mai

întâmpla şi acum să se închidă în toaleta spitalului ca să vomite, atunci când durerea unei femei ori a unui bărbat i se părea insuportabilă. Totuşi, în general alesese calea anesteziştilor — ocupă-te doar de durerea în sine — o cale care în viziunea ei reclama o

empatie superioară celei de la alte specialităţi, aşa că fusese nevoită să se lupte cu caracterul ei supersensibil, dar îşi făcuse şi un atu din asta, în practicarea medicinei.
După ce lăsă urna lui Yves-Claude în biroul Tatianei, Florence se îndreptă

spre sala de aşteptare cu un pas rapid şi hotărât, cu halatul corect încheiat, stetoscopul la gât şi mâinile libere.
— Am rezultatele dumneavoastră, domnule Lifar, îl anunţă ea. Puteţi să veniţi cu mine?

îl linişti în legătură cu hemoragia cerebrală, totul e în ordine din acest punct de vedere, dar, adăugă ea, suntem nevoiţi să mai facem nişte examene suplimentare, pentru că analizele arată un nivel ridicat de limfocite.

— Vă doare ceva anume în acest moment?
— Da, spatele, răspunse el. De mai multe săptămâni deja şi sunt nevoit să iau codeină în fiecare zi.
— A, da? Şi aţi făcut vreo radiografie sau vreun RMN?

— Am programare la RMN luna viitoare, răspunse Virgile aruncând o privire spre buchetul de flori, care păreau să-şi piardă prospeţimea. Care credeţi că ar putea fi cauza acestor dureri? Pentru că nimeni nu ştie şi eu sufăr îngrozitor.

Doctorul Marchand apăsă butonul liftului şi se întoarse spre el.
— Pot exista multe cauze şi multe dintre ele benigne, zise ea. Dar în acest moment nu putem şti, de aceea o să vă mai facem nişte investigaţii.
Liftul urcă apoi câteva etaje, după care uşa se deschise încet, cu un

scârţâit uşor. Urmă un culoar lung,
mirosind a dezinfectanţi de spital,
neoane reflectate în linoleumul
strălucitor, pereţi de culoarea urinei,
cărucioare (cu mâncare sau
instrumente medicale) şi apoi
îngrijitorii cu bluze de spital, papuci

de plastic şi feţe obosite şi tensionate,
totuşi zâmbindu-i amabil lui Florence.
Virgile îşi primi camera — pat de
spital, draperii galben-deschis,
televizor vechi agăţat de perete şi,
într-un colţ, un scaun destinat
eventualilor vizitatori.

— Dar ce-i asta? se îngrijoră el, ca şi cum atunci şi-ar fi dat seama ce i se întâmplă. Nu pot să rămân, trebuie să mă întâlnesc cu Marianne. Arătă spre flori.

— Sunt pentru ea. Pentru ziua ei.
Dr. Marchand încercă să-i vorbească pe un ton încurajator. Detesta genul ăsta de situaţie.
— V-am mai spus, domnule Lifar, trebuie să vă reţinem pentru nişte

examene suplimentare. Ca să aflăm cauza durerii.
îşi dădu seama că el se simţea prins în capcană, ca şi cum l-ar fi închis împotriva voinţei sale.
— Nu vă faceţi griji, un alt doctor va trece să vă vadă, adăugă ea, luându-şi

stetoscopul de la gât şi împachetându-l ca să-l pună în buzunarul halatului. Până atunci, mă duc să caut nişte apă pentru florile dumneavoastră. Sunt frumoase, ar fi păcat.
îi puse mâna pe braţ, mă întorc imediat, şi se îndreptă spre toalete.

Acolo, cu uşa încuiată şi spatele lipit
de ea, ridică ochii spre detectorul de
fum din tavan şi încercă să-şi vină în
fire — de ce era atât de emoţionată?
Din cauza florilor care urmau să
moară înainte de a fi admirate?
Privirea deznădăjduită a omului care-

şi va petrece prima noapte în spital?
Femeia care avea să-şi aştepte iubitul degeaba?
Continuă să fixeze detectorul de fum ca să nu plângă, dar lacrimile apărură fără veste, curgându-i şiroaie pe obraji.

Virgile se aşeză pe marginea patului, scufundându-se în salteaua prea moale. Scoase telefonul ca s-o sune pe Marianne. Mâna îi tremura uşor. Sunt eu, urma să spună. Nu te îngrijora. Trebuia să pronunţe neapărat acele cuvinte, nu te îngrijora, liniştitoare,

dar în acelaşi timp teribil de înfricoşătoare, pentru că atunci când le auzim, ştim că fraza va continua cu ceva rău. Sunt la spital, ar continua. O ameţeală, nimic grav. Mă ţin sub observaţie. Şi pentru nişte examene în plus.

îşi puse telefonul la ureche. Sună îndelung, ca şi cum intervalele ce separau ţârâiturile se alungiseră brusc. Marianne sfârşi prin a răspunde, însoţită de un zgomot vesel.
— Alo, Virgile, tu eşti? Am băut deja două Detox cu Kamel şi Olive. Te

previn c-o să mă îmbăt, dacă mai
durează mult.
îşi muşcă buzele.
Marianne bea alcool.
La naiba. Asta

însemna test de
sarcină negativ. îi veni
să plângă. Răspunse

că totul era în regulă, deşi..

.Cu un gest al mâinii, Marianne îi făcu semn lui Olive să dea muzica mai încet.

— La Bichat, zici? Dar cum s-a întâmplat?
Virgile îi povesti despre ameţeală, despre cum căzuse pe scări şi cât de tare se speriase. De o hemoragie cerebrală.
— Am crezut că mor, îţi jur. Când ştii că e de ajuns un şoc, capul care se

loveşte de ceva şi o piatră care îţi
poate produce o hemoragie
cerebrală... Asta i s-a întâmplat
cântăreţei Nico, îţi aminteşti?
Marianne îl lăsă să vorbească fără să-l
întrerupă, pentru că ştia că el avea
nevoie să-şi imagineze ce putea fi mai

rău ca să se liniştească. Mai ştia şi că el trebuia să retrăiască drama evitată — ca atunci când mesteci o gumă până îşi pierde gustul — înainte de a o lăsa în urmă, de a se debarasa de ea o dată pentru totdeauna.

— Bun, dar tu nu ai hemoragie cerebrală, asta-i o veste bună. Ceea ce mă îngrijorează totuşi este că vor să te ţină acolo peste noapte. Eşti sigur că nu ţi- au mai spus nimic altceva?

— Da, nu mi-au mai spus nimic altceva. Virgile aruncă o privire tristă spre flori.

— O să-ţi trimit o poză cu buchetul, zise el. Mâine va fi ofilit. Daliile sunt atât de fragile.
Refuză să o lase să vină şi ea acolo. Marianne insistă, însă el se menţinu pe poziţii, nu putea accepta ca ea să-şi petreacă ziua de naştere în spital.

— Nu te îngrijora, sunt doar ţinut sub observaţie. Ne vedem mâine. Şi apoi sunt epuizat, cred c-o să adorm imediat.
închiseră spunându-şi că se iubesc, iar Virgile făcu o poză buchetului şi i-o

trimise — La mulţi ani, dragostea
mea!
îl întristă să vadă florile ofilindu-se
încet, apoi se gândi la ce-i spusese
într-o zi prietenul lui, Pascal Cribier —
în lumea plantelor, nu există doliu,
ăsta e norocul grădinarilor: îi

preocupă doar clipa prezentă şi se gândesc doar la anotimpurile viitoare. Fără doliu. Norocul grădinarilor. Virgile petrecuse mult timp împreună cu el la Varengeville-sur-Mer şi îi văzuse grădina în toate anotimpurile, pe orice vreme. E adevărat, acolo nu

exista niciodată doliu. Era un spaţiu magic, o vale plină de copaci coborând în pantă domoală spre mare şi înconjurată de falezele calcaroase din Caux, unde creşteau narcise, maci, anemone roz, albe şi mov şi chimen albăstrui de Damasc; un peisaj bucolic

şi vălurit, care pe alocuri părea
desprins dintr-un vis, cu viespile
zumzăind în soare. Ulmii, fagii,
castanii îndreptaţi în permanenţă ca
să poţi zări cerul şi marea întâlnindu-
se, nimic care să-ţi îngrădească
privirea, într-atât încât Virgile avusese

adesea senzaţia că se găsea pe o corabie vegetală suspendată deasupra valurilor.
Făcuse cunoştinţă cu Pascal Cribier datorită unchiului său, Jean-Paul. Avea vreo 15-16 ani, nu mai mult, când Jean-Paul îi vorbise pentru prima dată

despre vecinul său, un tip neobişnuit şi uşor excentric.
— Dar mai ales un grădinar excepţional, precizase acesta. Ar trebui să mergi pe la el. Petrece la fel de mult timp ca tine prin copaci, sunt sigur că vă veţi înţelege. Măcar aşa

poate o să încetezi să-mi distrugi merii!
Virgile se dusese să-l viziteze şi, într-adevăr, îl găsise pe Cribier cocoţat în vârful unui ulm, tăind crengile înalte. Agitându-şi micul fierăstrău de mână, Cribier îl invitase sus, aşa că Virgile se

căţărase cu agilitate şi acolo, la cucurigu, printre crengi înfrunzite şi ciripit de păsărele — piţigoi şi pescăruşi- albaştri —, tânărul şi peisagistul îşi strânseseră pentru prima dată mâna.

Pascal Cribier intuise pe loc talentul lui Virgile, modul profund în care înţelegea plantele, insectele, norii — tot ce-l învăţase Jean-Paul — şi îl luase imediat sub aripa sa. O să devii un bun peisagist şi un excelent grădinar, îi spusese, aşa că ideea începuse să

crească în mintea lui Virgile, care, voind să se documenteze, cumpărase de la Gilbert mormane de cărţi din care urma să înveţe numele copacilor, modul în care se plantează, se îngrijesc, se taie şi se tratează de paraziţi.

împreună cu Cribier, petrecuse
nenumărate weekenduri tăind
vârfurile copacilor, săpând şi cărând
roabe pline ochi. Pentru Virgile, fusese
ca şi cum s-ar fi născut a doua oară.
îşi întărea muşchii, privirea i se
ascuţea, făcea bătături în palme şi se
lăsa impregnat de toate acele senzaţii,
mirosul de iarbă proaspăt tăiată, seva

curgându-i pe degete, pielea zgâriată
de mărăcini. Nu se sătura niciodată de
toată acea frumuseţe care-l înconjura.
Adora moşmonii cu fructele lor
rotunde ce păreau de departe nişte
nuci uriaşe, răchitanii cu tije înflorite
înălţate trufaş în aer, mov ori roz-
închis şi cameliile de toamnă, care
răspândeau în jur o aromă de ceai de

iasomie. Adora să-l privească pe Pascal urcându-se în rododendroni şi prinzând între degete capetele crengilor ce înmugureau şi-i mai plăcea la nebunie când, uneori, la asfinţit, dădeau foc lemnului putred — acolo, sub stele, avea impresia că descoperă mireasma secretă a frasinului, arinului şi mesteacănului,

fiecare esenţă de copac degajând un parfum special.
Când se înscrisese la Şcoala de Peisagistică din Versailles, câţiva ani mai târziu, Virgile continuase să meargă la Varengeville-sur-Mer, desăvârşindu-şi împreună cu Pascal Cribier practica pe teren. într-o zi, pe

când lucrau în grădină — îşi aminti el stând pe patul de spital — îl apucase o oboseală bruscă, însoţită de o uşoară greaţă. Singur în mijlocul copacilor impunători, cu barba sprijinită pe coada sapei, îşi simţise capul vâjâind şi degetele înţepenind, în timp ce

aerul din jur devenea surd, apăsător. Soarele strălucea cu putere. Păsările zburau cu încetineală — bătaia aripilor ca un voal fâlfâind în vânt. De teamă să nu-l lase picioarele, pusese uneltele jos şi se dusese să se aşeze la umbra unei magnolii, cu palmele lipite

de sol ca pentru a-şi reîncărca bateriile, absorbind energia pământului. Preţ de câteva minute, privise cum briza se strecura prin frunzişul greu şi lucios al magnoliei, în timp ce vâjâitul din cap începuse să se estompeze şi valul de durere să

dispară. Încet-încet, peisajul îşi
regăsise strălucirea, sunetele
intensitatea şi aerul consistenţa fluidă.
Rămăsese încă o vreme acolo,
încercând să-şi pună ordine în
gânduri.

Când Pascal îl observase puţin mai târziu, Virgile fuma o ţigară cu mâinile în jurul genunchilor şi privirea pierdută în nori. Se apropiase de el fără zgomot, găsise un unghi potrivit şi-i făcuse câteva poze. Şi odată clipa imortalizată — Virgile nu-şi dăduse

seama de nimic, n-avea să vadă
fotografia decât ani mai târziu —,
Pascal închisese satisfăcut obiectivul
camerei. Privise apoi norii
lungi şi subţiri cum desenau volute
înainte de a se pierde pe cer,
asemenea unei dâre de lapte ce se

diluează în ceaşca de ceai şi se gândise că pentru nimic în lume n-ar schimba cu altceva un minut petrecut în acel loc.
Marianne îşi termină băutura care-i lăsă un gust amar în gură. Cum putea să stea la bar râzând şi ameţindu-se în

timp ce Virgile era închis într-o cameră sordidă de spital?
— Nu te îngrijora, o liniști Olive. Omul mai ameţeşte. Şi apoi cei de la Bichat sunt nişte profesionişti: Kemal s-a operat acolo de hernie. I-a plăcut la

nebunie, mai adăugă ea ca să destindă atmosfera.
Dar lui Marianne nu-i ardea de glumă. Voia doar să fie cu Virgile. Să treacă noaptea cât mai repede şi să vină a doua zi. Se uită la poza pe care el tocmai i-o trimisese — un prim-plan al

unei simfonii de dalii roşii, genţiane şi câteva crengi de eucalipt — şi mirosi ecranul telefonului ca şi cum s-ar fi îmbătat de parfumul florilor. Inima începu să-i bată cu putere şi i se păru că nu mai are aer. Le trimise un sărut lui Olive şi Kemal, vă ţin la curent, pe

mai târziu, şi părăsi barul fără să
închidă uşa în urma ei.
Afară ploua cu găleata. Era furtună.
Marianne îşi acoperi capul cu jacheta
şi se grăbi spre staţia cea mai
apropiată de metrou. Avea gura
uscată şi îşi simţea capul ca şi când ar

fi fost plin de pietriş tăios, ideile ciocnindu-se unele de altele. Coborî câteva trepte spre staţie, dar o apucă greaţa doar la gândul de a se afla sub pământ. Doi tineri se loviră de ea, scuzându-se şi râzând, pardon, nu te-am observat; ea dădu din cap, în

regulă, nu-i nimic, apoi urcă din nou la suprafaţă. Se întoarse acasă pe jos.

în mai puţin de un minut era udă leoarcă, cu părul şiroind de

apă şi pantofii
mustind. Propria
imagine o urmărea
peste tot, din vitrinele

magazinelor şi din
bălţile murdare, ca şi
cum ar fi fost
reflectată într-o mie

de oglinzi. Nu e
posibil să i se
întâmple ceva lui
Virgile, îşi spuse ea

trecând pe lângă nişte
vagabonzi adormiţi în
propria urină. Nu
ceva grav, în orice

caz. Nu, nici vorbă.
Nimic grav. Nimic
groaznic. în familia ei
toţi fuseseră mereu

sănătoşi, trecerea
timpului nu-i afectase,
fuseseră mereu ocoliţi
de boli, de suferinţă,

de accidente, gândul
acela i se părea
liniştitor —
adevăratele tragedii li

se întâmplă
întotdeauna altora

.Sirenele pompierilor răsunară în oraş
toată noaptea. Şase staţii de metrou
se inundară, curentul se opri în mai
multe locuri şi trebui să se facă

dimineaţă pentru ca ploaia să se
oprească şi liniştea să revină. După
furtună, cerul era curat şi păsările
cântau, ţopăind pe terasele
cafenelelor încă închise, ciugulind
firimituri şi mucuri de ţigară fleşcăite.

La spitalul Bichat, camera lui Virgile mirosea a flori ofilite. Privi apatic platoul cu micul dejun, o ceaşcă de cafea, un iaurt, o chiflă şi o cutiuţă de gem. Era incapabil să înghită ceva, orice. Nu dormise deloc şi-şi petrecuse noaptea schimbând mesaje

cu Marianne. Ea îi confirmase în legătură cu testul de sarcină şi el se mulţumise să răspundă cu un emoji trist — o modalitate de a-şi exprima starea de spirit fără să insiste prea mult, păstrând pentru el preaplinul de emoţii; păcat, iubirea mea, rămâne să

mai încercăm, părea să spună micul emoticon. Totuşi, după ce trimisese mesajul şi se regăsise în faţa peretelui gălbui şi a buchetului de flori ofilite, singur în patul lui de spital, începuse să plângă în tăcere.

Medicul din faţa lui parcurse fişa
ţinând în gură capătul ochelarilor, fără
să spună niciun cuvânt şi oftând din
când în când. Duhnea a ţigări şi avea
sub ochi nişte pungi atât de umflate
de-ai fi zis că sunt doi minicrenvurşti.
îşi plie ochelarii, îi băgă în buzunarul

halatului şi, după ce-şi trecu palma peste faţa obosită, îl anunţă pe Virgile, fără nicio introducere, că rezultatele nu sunt bune, că vor trebui să facă o puncţie lombară pentru a stabili diagnosticul definitiv.

Virgil încasă lovitura fără să clipească, ca şi cum vestea nu reuşise să-i ajungă la creier şi primul lucru care-i trecu prin minte — primul dintre toate — fu acela că nu putea rămâne prea mult în spital, pentru că Marianne încă nu era însărcinată.

O rugase să aştepte pe hol şi ea nu
îndrăznise să se opună. Luase
pacheţelul pe care i-l întinsese el —
vreau să mă aştepţi ca să-l deschidem
împreună —
şi ieşise din cameră.

în timp ce medicul vorbea cu Virgile, Marianne aştepta pe hol, sprijinită de perete şi jucându-se nervos cu lănţişorul de la gât. încerca să nu se lase cuprinsă de panică. Urmărea agitaţia personalului medical, toţi acei oameni ocupaţi să respecte

procedurile — pacienţii care trebuiau coborâţi în blocul operator, administrarea medicamentelor, servirea mâncării. Tot acel mecanism atât de bine pus la punct, ce permitea îngrijirea bolnavilor şi salvarea de vieţi. Dar, cu cât se prelungea

aşteptarea, cu atât îi era mai greu. Simţea cum o înghite întunericul. Două infirmiere trecură prin faţa ei, cu dosarele sub braţ, pălăvrăgind şi râzând. îşi târşâiau uşor saboţii, tocmai terminaseră tura. Marianne ar fi dat orice să fie în locul lor.

*

O femeie în halat alb traversă grăbită culoarul şi se opri în faţa camerei lui Virgile. Bătu scurt de două ori, cu o mână deja pe clanţă şi zâmbi politicoasă spre Marianne. Instinctiv, aceasta aruncă o privire spre ecuson — medic anestezist —, apoi îi întoarse

zâmbetul. Fără să se gândească, simţise nevoia s-o situeze undeva în ierarhia medicală şi, într-adevăr, se simţise bine că era vorba despre un medic şi nu despre un intern ori o asistentă, o infirmieră sau oricine altcineva, deducând că apariţia

acesteia reprezenta o veste în plus pentru Virgile.
Florence Marchand închise uşa cu atenţie şi-şi salută colegul încă prezent în cameră.
— Credeam că ai terminat, zise ea. Vrei să revin mai târziu?

Doctorul Daniel Goldstein îşi luă dosarul sub braţ, e în regulă, am terminat, apoi îi spuse din nou lui Virgile să nu se îngrijoreze, că va fi preluat de personalul de specialitate şi că se afla în locul potrivit. Uşa se închise. Linişte. Virgile şi Florence

stăteau faţă în faţă, într-un fel de capsulă la adăpost de lumea de afară, simţind unul pentru altul ceva ciudat de familiar.

— N-au ţinut, zise Virgile arătând spre

daliile ofilite.

— Cu căldura asta, nu putem face

miracole... Florence îl privi,

încruntându-se uşor.
— Sunteţi peisagist, nu-i aşa? După ce v-am văzut ieri, mi-am amintit un

interviu cu dumneavoastră dintr-o revistă, în urmă cu ceva timp.
— Uite că trebuie s-ajung la spital ca să dau autografe, glumi el, e prima dată când mă recunoaşte cineva.
îşi aminti de interviul cu Marianne, a doua zi după ce se cunoscuseră şi i se

păru la ani-lumină de camera aceea de spital, aproape într-o altă realitate. Florence remarcă cele două riduri fine ce desenau parcă o paranteză în jurul buzelor lui şi apoi un detaliu: un fir de păr alb, primul, îi apăruse în timpul

nopţii — ca o buruiană prevestitoare
de rău.
Ştia că analizele lui nu erau grozave,
aşa că în loc să vorbească despre ele,
îi ceru sfaturi în legătură cu clematita
şi cu trandafirul pe care tocmai le
plantase pe balcon. îi povesti apoi că

la ieşirea din gardă lua adesea
metroul până în Pigalle şi trecea
pentru un moment pe la Debeaulieu,
florarul ei preferat; se impregna de
culori, parfumuri, întreba cum se
numeşte acea floare pe care n-o mai
văzuse niciodată şi pleca întotdeauna

cu un buchet potrivit cu starea ei din ziua aceea. Acasă la ea erau mereu flori, pe masa din camera de zi, pe blatul din bucătărie, în dormitor şi chiar şi în baie; se ocupa de ele ca de pacienţii săi, alegând vaza potrivită, scurtându-le cu grijă cozile şi

schimbându-le apa des. După zile interminabile şi uneori nopţi petrecute la spital, era felul ei de a coborî cu picioarele pe pământ, de a se reconecta la realitate, la lucrurile concrete de fiecare zi.

Pe parcursul discuţiei, Virgile începuse să se simtă mai bine, culoarea revenindu-i în obraji. Simţi chiar nevoia de a respira aer curat, de a simţi soarele pe pielea lui deschisă la culoare, de a bea un şpriţ pe o terasă.

— Dacă vreţi, pot să trec să vă văd balconul, propuse el.
— Cu plăcere, sigur, răspunse Florence şi notă numărul ei de mobil pe o

bucată de hârtie, cu capacul stiloului
între dinţi, înainte de a pleca, se
apropie de buchetul de dalii.
— Ce păcat, era superb!

Cu un gest al mâinii, încercă să-l ridice, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute să-şi revină.
— îmi daţi de ştire când plecaţi?
Marianne stătea cu picioarele încrucişate pe hol, cu pacheţelul lângă ea.

— Vreţi să intraţi? întrebă Florence, lăsând uşa întredeschisă.
Marianne se ridică şi o fixă un moment. Nu îndrăznea s-o întrebe despre Virgile, dar fără îndoială căuta un indiciu în privirea ei. Un miros de flori ofilite ieşi din cameră, făcând-o să se clatine.

— Marianne, eşti acolo? strigă Virgile. Sper că n-ai deschis singură cadoul! Se aşează pe pat lângă el şi desfăcu ambalajul cu grijă, fără să-l rupă. înăuntru, dădu peste o punguţă din catifea cu cerceii din aur şi turcoaz. îi lăsă să-i alunece în palmă, admirându-i un moment. Aveau o strălucire

aparte — Virgile îi alesese special pentru ea — şi dintr-odată deveniră cadoul cel mai preţios pe care îl primise vreodată. îl sărută, un sărut full of life, apoi şi-i puse, simţindu-i cum se leagănă o clipă, scânteind ca o rază de soare. Se ghemui apoi lângă el

şi îl sărută din nou, de mai multe ori, gât, buze, pleoape, mulţumesc, dragul meu, mulţumesc pentru tot şi îi strecură o mână pe sub tricou, inspirând adânc, cu nasul lipit de pielea lui; avea un miros uşor acru de sudoare, cum nu mai simţise la el, dar

nu făcu niciun comentariu. îşi scoase cerceii, îi puse pe noptieră şi se lungiră amândoi pe pat, lipiţi unul de altul, fără să spună nimic, doar respirând, respirând împreună, amestecându-şi răsuflările, bătăile inimii, frânturile de visuri de abia

născute. Se abandonară somnului —
cu corpurile cufundate în salteaua
prea moale.
Virgile fu nevoit să aştepte câteva zile
rezultatele definitive. Doctorul
Goldstein însuşi veni să-i anunţe
diagnosticul. în acelaşi timp îi explică

faptul că urma să fie transferat la secţia de hematologie a spitalului Saint-Louis, pentru o îngrijire adecvată patologiei sale.
Secţia de hematologie. Spitalul Saint-Louis. îngrijire adecvată. Inima lui Virgile se oprise auzind acele cuvinte

— noapte neagră, nicio stea la orizont —, pentru ca apoi să înţeleagă ce însemnau toate acelea, consecinţele directe, riscul, riscul ca lumea să se oprească în loc pentru el, ca totul să se sfârşească, zilele, nopţile, viaţa lui. Se uitase la Marianne, aşezată lângă

el — profilul ei frumos care se
proiecta pe albul peretelui din spate,
sprâncenele încruntate de îngrijorare,
buzele întredeschise ca pentru a căuta
aer — şi în acel moment, exact în acel
moment, sângele începuse din nou să-i
curgă prin vene, inima se pornise din

nou să bată. O dată. De două ori. De trei ori. Pentru că despre asta era vorba. Să bată. Să se bată, începând din chiar acel moment şi fără odihnă, pentru a omorî acel duşman invizibil care se cuibărise în el şi voia să-i colonizeze fiecare celulă din corp.

— Domnule Lifar, zisese doctorul Goldstein cu o voce neutră şi aproape în întregime lipsită de emoţie, ultimele rezultate ne arată că aveţi limfomul non- Hodgkin.
Pauză. Virgile apucă mâna lui Marianne, o mână moale şi caldă, pe

care o strânge ca pentru a se asigura că ea e acolo, lângă el, şi în timp ce doctorul continuă să vorbească, el se ghemuieşte tot mai mult în scaun. în jur, crabi gigantici îşi agită foarfecile, vrând să-i cresteze pielea, să-i facă rău. Devine dintr-odată nervos, îşi

pierde răbdarea, dar ce-i cu toate astea, ce înseamnă asta, apoi îl aude pe doctor răspunzând fără echivoc:
— Un cancer limfatic, ca să fim mai preciși.
Virgile văzuse imediat un semn în asta. Unul pozitiv. Saint-Louis e unul dintre rarele spitale din Paris care

dispune de o grădină. Chiar înainte de ajunge la el în cameră, ţinu să facă un tur ca să ia puţin aer şi să meargă prin iarbă, să admire arborii seculari, puştii ieşiţi la picnic şi tinerii care se bronzau liniştiţi. în formă de pătrat, grădina e înconjurată de clădirile

istorice ale spitalului, vechi de patru secole, având aceeaşi arhitectură cu piaţa Vosges. Virgile îndrăgi imediat locul şi, ca să-i poarte noroc, rupse câteva fire de iarbă pe care le băgă în buzunar.

— Iată cum o să se desfăşoare lucrurile, zise medicul care îl preluase. Vom face mai întâi ceea ce se numeşte un tratament de inducţie, aproximativ cinci săptămâni, în timpul căruia veţi primi un cocktail de medicamente anticancerigene; va

urma apoi o perioadă de aplazie, adică
de scădere a globulelor albe şi deci a
sistemului imunitar, ceea ce va
impune spitalizarea într-o cameră
sterilă; apoi, în funcţie de reacţia
organismului, vom putea continua cu

o chimioterapie de consolidare şi
probabil cu un...
Gura medicului, o gură cărnoasă cu
buze crăpate, extrem de antipatică,
înşira cuvintele ca pe nişte perle la
gâtul lui Virgile, strângând la
maximum, fără să se preocupe dacă el

mai putea respira, ori dacă înţelegea ceva. în realitate, Virgile nu percepea decât frânturi de frază; auzea cuvintele mielogramă, cateter, efecte secundare, scanare PET, ca pe nişte bule de noroi în creierul lui.

Marianne stătea lângă el. îl ţinea de mână şi nu înţelegea nimic — cum să înţeleagă? Pe buletinele de analize cineva lipise o mică etichetă, aceeaşi pe toate, pe care puteai citi: LIFAR Virgile, sex M, născut la (şi data lui de naştere). E adevărat, cum să

înţeleagă? Cum să înţeleagă că era vorba despre viaţa lui — a lor? Medicul ţinea o scobitoare între dinţii din faţă chiar şi în timp ce vorbea şi, din când în când, o prindea între degetul mare şi arătător ca s-o poată morfoli mai bine. Vârfurile degetelor i

se terminau cu mici cute roz şi
umflate din cauza unghiilor roase
până-n carne.
Genul anxios, fără doar şi poate.
Virgile încercă să nu se lase copleşit,
se gândi la grădina de jos şi la faptul
că moralul avea — era dovedit — un

rol fundamental în vindecarea
cancerului şi a bolilor în general.
Medicul întrebă dacă în acel stadiu
avea nelămuriri şi fără să-i lase timp
să răspundă, continuă cu logoreea lui
din care se desprinse un cuvânt
ciudat, un cuvânt care-i evocă lui

Virgile o amintire — vincristină. îl mai
auzise undeva, era sigur, şi totuşi
mintea lui căută o vreme înainte de a
descoperi exact unde, apoi îşi aminti:
la unchiul lui, Jean-Paul.
Rememoră scena. Jean-Paul tăia
trandafirii în sera lui din Varengeville,

când îi vorbise despre prietenul lui, Bernard. Bernard care avea cancer la plămâni şi care era internat la Le Havre. Pronunţase cuvintele chimio şi efecte secundare şi precizase că Bernard era pe punctul de a-şi reveni graţie plantelor. în acel moment, Jean-

Paul pusese deoparte foarfecele de grădină, îşi scosese mănuşile şi făcuse un gest delicat spre tulpină — prinsese floarea în căuşul palmei, apoi, cu o mişcare uşoară, îi dezmierdase petalele. Era un trandafir

de Damasc, splendid, de care se simţea foarte mândru.
— Pentru că îi dau vincristină, îi explicase el. Asta nu-ţi spune nimic, nu-i aşa?
Jean-Paul luase din nou foarfecele şi trecuse la altă tufă, apoi adăugase:

— Vincristină este extrasă din pervinca de Madagascar. Plantă pe care o vezi peste tot în Polinézia. Unchiul său îşi petrecuse copilăria şi o parte din adolescenţă în Tahiti şi evoca mereu acea perioadă. Putea vorbi ore întregi despre vântul cu

miros de Monoi, despre pământul
îmbibat de apă după ploaie, despre
valurile turcoaz şi peştii violet; fusese
una dintre cele mai fericite perioade
din viaţa lui. în drum spre şcoală
întâlnea pui de găină, capre, cai
sălbatici, iar la întoarcere întârzia ca

să observe păsările, mai ales
fregatele, dar şi vegetaţia uriaşă, ce
forma buchete gigantice pe versanţii
coastei. El, copilul visător, îşi imagina
zeii locali ca pe nişte florari fără
pereche şi în felul acesta se născuse

acolo iubirea lui necondiţionată
pentru grădini.
Virgile aruncă din nou o privire spre
buletinul de analize cu numele şi data
lui de naştere.

1978.

Anul morţii lui Jacques Brel şi a lui

Claude François. Al hitului

Stayin'Alive. Şi Because the Night.

De ce naiba îi vin în
minte toate astea? îi
strânge mâna lui
Marianne, puţin prea

tare şi apoi îşi spune
— pervinca de
Madagascar, o să i se

injecteze intravenos şi totul va fi bine

.Nici Marianne, nici Virgile nu mai auziseră până atunci de CE COS.

— Este vorba despre Centrul de Studii şi Conservare a ovulelor şi a

spermatozoizilor umani, preciză doctorul care îşi trecu scobitoarea în cealaltă parte a gurii. Deoarece odată cu chimioterapia, aşa cum ştiţi, există riscul de alterare a celulelor ce produc spermatozoizi. Ceea ce

reprezintă un risc de sterilitate temporară ori definitivă.
Marianne se gândi imediat la folia cu pastile pe care Virgile o făcuse dispărută cu câteva săptămâni în urmă. Ca să nu rămână însărcinată, ea îşi cumpărase alta, continuase să-şi ia

pastila în fiecare zi şi apoi, înainte de a o termina, o aruncase la gunoi. Ar fi trebuit s-o facă mai devreme. Ori să n-o mai cumpere, pur şi simplu. De ce nu-l ascultase, şansa vieţii noastre, un copil, o bătuse el la cap săptămâni întregi, de ce nu-l ascultase, de ce,

pentru că acum se găseau la CECOS în spitalul Cochin pentru a congela de urgenţă spermatozoizii lui Virgile în caz că nenorocita aia de chimio îl va lăsa steril — ce nebunie.

*

Fură primiţi la CECOS de o doamnă simpatică şi foarte energică, tocuri

ţac, ţac, brăţări cling-cling, genul pe care-o auzi venind cu mult înainte să apară. Avea părul vopsit portocaliu şi tapat, şi pe buze un roşu-aprins depăşind conturul într-o parte. Stătură puţin de vorbă ca să lămurească lucrurile, apoi tipa spuse, bun, să

mergem, e rândul dumneavoastră,
domnule Lifar, şi, cu o mişcare rapidă,
închise mapa ce conţinea fişa
medicală a lui Virgile.
Marianne îşi puse mâna pe umărul lui
Virgile, te aştept la cafeneaua din faţă
şi îl sărută uşor pe gât. Virgile o privi

cu un aer trist şi deznădăjduit. N-avea niciun chef să meargă să se masturbeze, cu atât mai puţin într-un laborator medical.
Se execută totuşi şi sperma îi fu depozitată în nişte eprubete foarte subţiri,

introduse într-un cilindru cu azot lichid la -196 de grade. Părea ireal. Cancer. Chimio. Posibilitatea să rămână steril. El care nu fusese bolnav în viaţa lui, nicio programare la doctor, nimic, doar un consult la

stomatolog o dată pe an, un control oftalmologie din când în când şi atât. Semnă documentele grăbit, aproape enervat, citind doar acea ultimă frază care-l lovi ca un pumn în plină figură: „în caz de deces se va renunţa la conservarea gârneţilor, conform

Ordinului din 11 aprilie 2008 cu privire la bunele practici în domeniul clinic şi biologic de asistenţă medicală pentru procreare”.
Ce tâmpenie mai e şi asta? vru el să strige la doamna cu păr portocaliu. Nu pricepi că eu şi Marianne vom avea

acest copil fie ce-o fi, chiar dacă nu
mă vindec?
Dacă gesturile i-ar fi reflectat
gândurile, Virgile s-ar fi apropiat de
faţa femeii şi i-ar fi arătat cu degetul,
îţi spun că vom avea acest copil,
pentru că suntem nebuni unul după

celălalt, ai priceput? Ar fi luat-o şi de guler, cu tocurile agitându-se în aer şi el ridicând tonul. Iar nenorociţii ăia de gameţi, mi-i vei păstra cât timp va fi necesar. OK?

Cu brăţările zornăind, femeia îi întinse un plic mare cu toate documentele şi îl îmbărbătă.
— O să fie bine, domnule Lifar, îi spuse ea cu un zâmbet plin de amabilitate. La Saint-Louis au o echipă foarte bună. Şi apoi, în ziua de

azi, limfomul e unul dintre cancerele care se vindecă cu cel mai mare succes.
Virgile îi mulţumi. împături plicul în două. După care, plecă de la CECOS, evitând să întâlnească privirile cuiva.

Traversă bulevardul Port-Royale fără să mai aştepte să se facă verde şi i se alătură lui Marianne la cafenea. Ea bea lapte proaspăt, un obicei de neînţeles pe care-l practica încă din copilărie şi pe care îl scotea la iveală din când în când, mai ales când se

simţea nostalgică ori dezorientată.
Virgile se aşeză în faţa ei, îi smulse
paharul din mâini şi luă o înghiţitură
zdravănă de lapte, dar
în loc să-l înghită, îl ţinu în gură, apoi
îşi umflă obrajii ca şi cum ar fi vrut să-
l scuipe afară. Cu buzele strânse şi

obrajii umflaţi, lăsă să-i scape un firicel, care-i curse pe bărbie.
— Cu ce vă servesc? întrebă chelnerul, cu tava sub braţ. încă un lapte?
Marianne pufni în râs şi Virgile fu gata să se înece, fiind obligat să înghită totul dintr-odată.

— Chestia asta e de-a dreptul infectă, nu ştiu cum o poţi bea. Apoi către chelner: un gin tonic, please, darling. Cei doi se întoarseră la Saint-Louis spre seară, după ce luaseră cina într-un bistrou plin de tineri veseli, pe malul canalului Saint-Martin.

Merseseră apoi de mână în tăcere, la fel de tensionaţi ca la finalul unei permisii. Virgile ar fi vrut să dea o raită prin grădina spitalului, dar aceasta era închisă pe timpul nopţii, aşa că se mulţumi să fumeze o ţigară la intrare. Dar o fumă doar pe

jumătate, pentru că vomită imediat. Nu mai era obişnuit. Şi apoi, era ultima înainte de a începe chimioterapia. Ce chin îl aştepta fiindcă va trebui să se lase. Marianne scoase din geantă o sticluţă de apă, umezi un şerveţel şi îi tamponă

fruntea şi buzele. îi întinse şi cutiuţa cu bomboane mentolate pe care Virgile o scutură deasupra gurii, cu capul dat pe spate, pentru a înghiţi mai multe dintr-odată.

în acea seară luna era mare ca o portocală. Aproape că auzeau lupii urlând în depărtare.
— Ştii că în Rambouillet nişte oameni care se plimbau au dat peste cadavrele unor căprioare devorate fără îndoială de lupi? zise Marianne.

S-au găsit urme şi în apropiere de Montfort-l'Amaury şi Arpajon. îţi imaginezi? Lupi în regiunea pariziană.

Ea îşi reprezenta lupii în mod stilizat,

asemenea celor din
basmele copilăriei şi-i
vedea dând târcoale
pe la periferie,

pregătindu-se să
prade magazinaşele
de cartier şi raioanele
de carne din

supermarketuri. Se
uită la lună. Şi trimise
un fel de rugăciune —
cuiva, undeva. Ştia că

lupii, dacă vântul le e
favorabil, pot să-şi
adulmece prada de la
mai bine de trei

kilometri — oare
puteau mirosi şi
tumorile canceroase
?Lui Florence îi plăcuseră
dintotdeauna plajele din Nord. Iubea

ritmul mareelor, întinderile nesfârşite în culori şterse, soarele palid şi toate acele dune presărate cu tufe de păruşcă ce semănau cu nişte şuviţe de păr despletite. Vegetaţia era tot timpul culcată la pământ, chiar şi când nu bătea vântul. Pentru acel weekend

petrecut în familie, ea şi Baptiste
aleseseră un apartament într-o clădire
modernă cu vedere la mare. Gresia de
un alb- strălucitor fusese lustruită —
puteai vedea piesele de mobilier şi
chiar o bucată de cer reflectate în ea
—, iar bucătăria de ultimă generaţie

avea storcător de fructe, blender, robot de bucătărie şi un aparat de făcut cafea nou-nouţ. Apartamentul fusese decorat pentru închiriere, în stil minimalist, rece şi impersonal. Pe pereţi se găseau două sau trei fotografii alb-negru cu temă marină —

un velier, un far, un pescăruş
singuratic pe un ponton —, iar în
living se afla o etajeră mare, albă,
aproape goală — nu vedeai pe ea
decât o carte despre Coasta de Opal,
una despre nodurile marinăreşti şi
primele trei volume din seria

Millennium pe un suport în formă de egretă din lemn pe un mic soclu pătrat. Mai existau şi o lampă veche de gaz, un barometru din alamă, amândouă astfel stilizate încât să pară că poartă patina timpului şi, pentru a completa ambianţa maritimă,

camerele erau toate denumite după
nişte staţiuni balneare — Le Touquet,
Berck-sur-Mer, Le Treport — scrise pe
câte o mică plăcuţă din lemn agăţată
de uşă.
Florence se îndreptă spre fereastra
din camera de zi, deschisă larg. Aerul

de mare invadă brusc camera şi făcu
să fluture paginile celor câteva reviste
lăsate pe măsuţa de cafea. Ieşi pe
balconaş după ce-i luă ceva timp să
deschidă uşa, atât de puternic era
curentul. Cerul era de un albastru-
spălăcit, iar briza puternică. Inspiră

profund şi lăsă să-i scape un chicotit vesel.
— Aş putea muri pentru o privelişte ca asta.
Baptiste i se alăturase şi stătea cu mâinile sprijinite de balustradă şi ochii aţintiţi spre linia orizontului.

— De-a dreptul magnific. Îţi aminteşti primul nostru weekend aici?
Florence se întoarse spre el cu un zâmbet complice, normal că-mi amintesc, apoi îşi strânse părul într-un coc rapid, pe care îl fixă cu o clemă.
— Mâncăm stridii la L'Écailler în seara asta? Ţi-ar plăcea?

Baptiste îi răspunse cu un sărut grăbit pe obraz şi-i îndepărtă tandru o şuviţă de păr.
— Bineînţeles, am rezervat deja locuri, ma Fio.
Copiii îşi lăsaseră deja gentile în camere, iar Nils nu mai avusese răbdare şi-şi pusese rapid costumul de

baie — nişte bermude înflorate până sub genunchi. Coborâse pe plajă, alergase spre apă şi plonjase fără ezitare. Putea înota ore întregi fără să obosească, iar în ziua aceea trecea de la craul la bras într-un ritm frenetic. Florence îl urmărea fascinată, cu

corpul lui agil şi musculos, efort
maxim, mişcări cadenţate. Dar ceea ce
admira cel mai mult la el era acea
capacitate de a se izola de lume —
scufundându-se şi rămânând singur,
printre valuri şi alge, ascultându-şi
propria respiraţie ieşindu-i din nări şi

materializându-se în mii de bule ce
piereau imediat, mâinile şi picioarele
bătând apa şi apoi ieşirea la suprafaţă
pentru a lua o gură de aer, cu gura
rotunjită ca a unui peşte şi ochii larg
deschişi.

Nils ieşi din apă alergând uşor. înclină capul într-o parte şi-l scutură puternic sărind într-un picior, până când îşi desfundă urechea. Avea trunchiul bronzat, de adolescent încă, imberb şi neted. Din cauza apei sărate, pielea îi strălucea ca o oglindă.

— Vii în apă, băbuţo? îi spuse Elenei
şi, fără să mai aştepte vreun răspuns,
îi puse părul lui îngheţat pe gât,
scuturându-se ca un căţel.
— încetează, Nils, cară-te!
El începu să râdă, e rece, nu, apoi
rupse ambalajul batonului de cereale

pe care i-l întinsese mama lui. Avea degetele încreţite de apă şi părul lipicios de sare. Din trei înghiţituri, îl dădu gata. îşi puse pe el un tricou galben şi, cu vârful unghiei, îşi scoase resturile de cereale dintre măsele. Respiraţia lui avea un miros dulceag

de floricele de porumb. Mintea îi era
golită şi corpul obosit, dar revigorat.
— Pentru seara asta am făcut
rezervare la L'Écailler, vă convine?
zise Baptiste.
— Yes, tată, eşti cel mai bun! făcu
Nils, înainte de a se întoarce spre

Elena. Profită cât poţi, sister. Acolo
unde te duci nu mai găseşti aşa ceva.
îşi petrecu braţul pe după gâtul surorii
lui, stai liniştită că glumesc, băbuţo, şi
o sărută rapid şi umed pe obraz. Ea îl
împinse uşor, du-te naibii, Nils, du-te

şi joacă-te cu nisipul în altă parte, dar sfârşi prin a râde împreună cu el.
— Ştiu, ştiu, o să-ţi lipsesc enorm, îi mai zise ea, zburlindu-i părul. Bebeluş mare ce eşti.
Nils făcu mutrişoara lui de căţel bătut, îşi puse capul pe umărul surorii sale, îi

înconjură talia şi o strânse tare lângă el.
Era atât de aiurea că ea urma să se care, să părăsească prima cuibul. Nu-i convenea deloc chestia asta. Şi ei care se înţelegeau aşa de bine. Ca să nu mai punem la socoteală că Elena era

cea mai mică dintre ei doi. Totuşi, peste câteva săptămâni ea va pleca la Londra, iar el va rămâne singur cu părinţii lor — pe care de altfel îi adora, dar chiar şi aşa... încercase din răsputeri s-o descurajeze, să-i aducă argumente beton — chiriile exagerate,

mâncarea scârboasă, ploaia neîntreruptă —, dar Elena era genul hotărât şi când decidea ceva, devenea o misiune imposibilă s-o faci să se răzgândească. Visul ei era să fie admisă la Central Saint Martins, prestigioasa şcoală de modă. Ar fi

putut să-şi pregătească acomodarea de acasă, obiectase el, dar sora lui fusese categorică. Nu, toate astea fac parte din proiect, înstrăinarea, depărtarea, mici slujbe ca să se întreţină, mâncat tăiţei deshidrataţi, dormit pe la colegi. Să creeze în orice

condiţii, să continue să confecţioneze rochii sexy şi pantaloni eleganţi chiar şi cu burta goală.
— Doar aşa poţi afla dacă ai vocaţie sau nu, le explicase ea părinţilor, atât de îngrijoraţi că fetiţa lor avea să-şi ia zborul.

Baptiste îşi strecură braţul pe sub al lui Florence şi toţi patru porniră de-a lungul digului, pălăvrăgind veseli. Nils vorbi despre stagiul pe care îl făcea în acel moment în departamentul de gastroenterologie de la spitalul Georges- Pompidou, explicându-le cât

de tare îi plăcea. Se gândea serios să se îndrepte spre acea specialitate.
— Glumeşti? replică Elena.
Baptiste se încruntă imediat. Cu medicina nu se poate glumi, nu. Ar fi trebuit s-o ştie deja.

Florence asculta, dar nu zicea nimic. Era cufundată în gânduri. Băiatul ei urma să ajungă medic, specializându-se în gastroenterologie, apoi îşi va deschide un cabinet în oraş, îşi va iubi meseria, se va plânge de pacienţii lui, dar va face şi pe dracu'-n patru să-i

ajute. Va fi un medic bun. Elena, pe de altă parte, va reuşi şi ea pe acel drum mai puţin obişnuit pe care şi-l alesese. Era sigură. Fata ei era înzestrată, avea talent. în plus, era încăpăţânată şi perseverentă, nu se lăsa până nu obţinea ce-şi dorea.

Copiii mei au crescut şi nu mai au nevoie de mine, gândi ea chiar în momentul în care un fir de nisip îi intră în ochi. Se opri, îşi frecă pleoapa şi lăcrimă uşor.

— Eşti bine, mamă?

— Ai păţit ceva, Fio?

— Sunt bine, n-am nimic. Doar un fir

de nisip.
Fusese oare o mamă bună? Cum ar fi
putut să ştie? Cum am putea şti dacă

am reacţionat potrivit la un moment dat, dacă am luat decizia cea mai bună? Scoase din geantă un mic flacon cu ser fiziologic, dădu capul pe spate şi-şi puse câteva picături în ochi. Nu poţi face altceva decât să-i iubeşti, să-i ajuţi să crească, să devină ei

înşişi. Ca apoi să plece. Se gândi atunci la propria mamă, Suzanne, care depusese repede armele, admiţând că nu era făcută pentru aşa ceva. Trebuie spus că în anii de după ce Florence se născuse, Suzanne Marchand avusese o serie de episoade

depresive care o debusolaseră serios.
Până în punctul de a nu mai şti nici
cum o cheamă. Dar, oricum, ideea era
că
Suzanne, cu nervii deja slăbiţi,
începuse să se prezinte sub un nume
sau altul — bună ziua, sunt Guilia

Antonelli, spunea ea peste tot pe unde mergea şi, dacă vreun interlocutor manifesta vreun semn de surpriză ori rămânea perplex, se grăbea să adauge: că era actriţă, născută la Roma, dar că alesese să se stabilească acolo, în Essonne, la Milly-la-Foret ca

să fie mai aproape de prietenul ei,
Jean Cocteau. Mai povestea că filmase
cu Truffaut ori Antonioni, fără să uite
să pomenească şi câţiva regizori
talentaţi, dar puţin cunoscuţi
publicului în acel moment —
Wolfgansen, de exemplu, îl

cunoaşteţi? Nu? Un artist ieşit din comun totuşi.
Şi câteodată, când era cu adevărat în vervă, mai plusa şi că nu era întâmplător că fetiţa ei se numea Florence.

— Asemenea celui mai cochet oraş italian, spunea ea cu un zâmbet de vedetă destinat să dezarmeze interlocutorul.
în acele condiţii, tatăl lui Florence dăduse repede bir cu fugiţii. Nu era uşor să-şi vadă nevasta delirând în

felul acela. Era prea mult. Ca să nu mai punem la socoteală bațjocura unora şi altora, atât la crâşmă, cât şi la muncă.
— Trebuie să mă înţelegi, Florence, nu mai pot rămâne. Cu mama ta, chiar nu

mai pot. Dar o să ţinem legătura, îţi promit.
Omul care nici măcar nu-şi luase vreodată fetiţa în braţe şi care de câteva luni o frecventa pe o oarecare Nathalie, o roşcată mare şi idioată care avea reputaţia c-o suge la marea

artă, nu mai aşteptase următorul weekend ca să părăsească domiciliul conjugal, iar Florence nu avusese de ales decât să se ocupe de mama ei şi de tot restul. La doar 14 ani, ea era cea care ţinea casa. Schimba aşternuturile, spăla hainele, cumpăra

paste, legume şi rulouri cu scorţişoară
după care mama ei era înnebunită şi,
o dată pe lună, mergea să fure carne
de la supermarket. în rest, aveau două
găini care făceau ouă; Florence şi
mama ei adorau să le mănânce moi,
cu bucăţele de unt sărat. Seara se

aşezau împreună la masa mare din lemn şi cinau tăcute, în semiîntuneric. Nu vedeai niciun afurisit de lucru. Dar când Florence voia să aprindă măcar o lumânare, mama ei era categorică.

— îţi jur, porumbiţa mea, că după o zi de filmare nu mai pot suporta nici măcar un strop de lumină.
în realitate, Suzanne Marchand îşi petrecea timpul pe străzile din Milly-la- Foret, vagabondând ca o potaie tristă, pierzând vremea mai ales prin

faţa clădirii Daregal, liderul în plante aromatice congelate. Se posta pe trotuarul din faţă şi stătea fără să facă nimic. Lucrase acolo doisprezece ani. Apoi, într- o zi, i se organizase o petrecere de despărţire cu chipsuri şi cidru, deoarece postul ei nu mai era

viabil pe piaţă, chestie despre care o informaseră printr-o scrisoare semnată de directorul general, chiar dacă toată lumea ştia că adevăratul motiv era altul. Biata Suzanne, ziceau colegii care o apreciau pe femeia, sigur, puţin dusă, dar extravagantă şi

întotdeauna elegantă. Trebuie spus că — lăsând la o parte episoadele depresive —, Suzanne era veselă şi comunicativă, făcând parte dintre cei cu care îţi place să te aşezi la masă. Aşa că atunci când unul sau altul dintre colegi o observa pe cealaltă

parte a străzii, aşteptând nu se ştie ce,
îi făcea un semn politicos cu mâna —
însemnând că nu are timp de vorbă,
dar că oricum o preţuieşte. Suzanne
răspundea cu un gest, înţeleg, da,
chiar înţeleg, eşti foarte ocupat, apoi
mima o convorbire telefonică, cu

degetul mare la ureche şi arătătorul în
dreptul gurii, sugerând că pot vorbi la
telefon cândva. După care, rămânea
un moment aşa, zâmbind în gol.
Alteori, mergea pe bulevardul Sadi-
Carnot, până la casa lui Jean Cocteau.
Acolo, se ruga puţin, vorbea singură,

făcea liste de cumpărături — nota pe o bucată de hârtie tot ce-i trecea prin cap, pui la rotisor, ciuperci, piept de raţă cu portocale, odorizant de toaletă, ulei de măsline etc. etc., pur şi simplu, din plăcere, deoarece niciodată nu cumpăra nici un cap de

aţă, iar când se întorcea acasă, era noapte de mult. Florence venise deja de la şcoală, îşi făcuse temele, pregătise cina şi pusese masa. De cele mai multe ori, Suzanne îşi lăsa fata singură în faţa farfuriei.

— Nu mi-e foame, porumbiţa mea, mulţumesc, spunea ea dându-i o sărutare pe frunte, apoi se ducea să stea lungită în grădină cu un pahar de vin.
Umezeala ierbii îi pătrundea până la os. Stătea aşa, cu mâinile pe lângă

corp, palmele în jos şi unghiile înfipte în pământul rece, ore întregi. Golea şi sticla. Fredona. Uneori adormea. Singură în grădină, vorbea mult cu sine însăşi — uneori o auzeai râzând, amuzată de propriile dialoguri, alteori plângând, hohote discrete venind din

fundul grădinii, asemenea unui copil care vrea să-şi păstreze nefericirea secretă. Şi când începea câteodată să plouă, o vedeai ridicându-se, scoţându- şi pantofii şi improvizând o coregrafie â la Isadora Duncan, dansând în picioarele goale, diafană şi

impulsivă, cu braţele unduind în aer. Se întâmpla şi ca târziu în noapte să vomite în iarbă. Din fericire, stelele o vegheau, îngăduitoare. în momentul în care zorile se pregăteau să alunge noaptea, Suzanne Marchand rupea nişte frunze de sunătoare şi le

mesteca deschizând ochii. Zicea că sunt bune pentru starea ei de melancolie. Aşa că le mesteca îndelung. în tăcere. Apoi se ducea în pat — cu câteva minute înainte ca deşteptătorul lui Florence să sune şi fata să plece la şcoală.

Florence îşi mai puse nişte picături de ser în ochi şi prinse din nou braţul lui Baptiste. îi plăcea să meargă lângă el, să-i fie aproape. După toţi acei ani împreună, Baptiste era la fel de atent, de îndrăgostit. Era conştientă de norocul lor — şi medită o vreme la

vertiginosul lanţ de întâmplări care te poate duce la întâlnirea cu cineva. Faţada de la L'Écailler era proaspăt zugrăvită într-o nuanţă de albastru precum cerul, dar în interior totul rămăsese la fel, în vechea lui tradiţie, cu mese neacoperite, lipite unele de

altele, gresie învechită şi ciobită pe alocuri, fotografii de familie de pe pereţi — trei generaţii se succedaseră ca să ajungă ce era, un local foarte frumos. în seara aceea, ca de altfel în fiecare seară, era plin. Nils şi Elena se aşezară unul lângă celălalt, iar părinţii

în faţa lor, la una dintre mesele de lângă fereastră.
— La naiba, zise Florence văzând mesajul pe care-l primi pe telefon.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Baptiste. Vreo problemă?
Florence fixă o secundă textul pe care tocmai i-l trimisese Virgile Lifar, ca şi

cum n-ar fi înţeles bine, apoi, cu un gest nervos, vârî telefonul în fundul genţii şi-şi frecă ochiul roşu.
— Un pacient, zise ea. Tocmai l-au transferat la secţia de hematologie de la Saint-Louis.

Marianne luă unul dintre cuţitele de bucătărie prinse pe un magnet pe perete, chiar lângă plită şi alese o roşie din punga de cumpărături din hârtie — soi tradiţional, preferatul lui Virgile. După cele trei săptămâni de stat în spital, nu mai voia să audă de

mâncarea de acolo, mărturisindu-i lui Marianne că totul îl dezgusta, până şi mirosul de metal al furculiţei. Aşa că ea se străduia să-i ducă în fiecare zi ceva bun. Ceva care să-i facă plăcere. Considera că acest lucru era esenţial în proces şi că astfel se va vindeca mai

repede. N-o interesa dacă era adevărat sau nu, dar asta îi dădea impresia că avea un rol în toată povestea, o modalitate de a influenţa cursul evenimentelor, de a nu se lăsa pradă disperării.

Se uită pe fereastră şi o deschise ca să intre puţin aer. De la înălţimea colinei Montmartre, zgomotul oraşului se auzea cumva estompat; nu răzbăteau până la ea decât zumzetul traficului, câteva motociclete pârâind, un porumbel ce gângurea prosteşte. Visă

un moment cu ochii deschişi, rătăcind
pe deasupra acoperişurilor de zinc
înghesuite unele într-altele, admirând
lumina roşiatică, de culoarea
somonului, a asfinţitului, dând
oraşului o blândeţe ireală şi dealurile
din Ile-de-France din fundal, şi îşi

aminti de ziua când se mutaseră acolo.
Seara aceea pe care o petrecuseră
împreună, suspendaţi deasupra lumii,
vrăjiţi de posibilitatea de a vedea
oraşul de sus. Şi la momentul acela
când Virgile, puţin ameţit, o dusese în
dormitor; se lăsaseră să cadă pe pat,

unul lângă celălalt, el pe spate, ea pe
burtă, şi timp de minute lungi niciunul
nu mişcase, nu scosese vreun cuvânt.
Virgile se rostogolise apoi pe o parte
şi, asemenea unui hipnotizator, îşi
plimbase mâinile pe deasupra corpului
ei, fără s-o atingă, oprindu-se uneori

pe umăr, ceafă, fese, curbura gambei,
astfel încât temperatura trupurilor le
urcase rapid, atrăgându-i unul spre
altul ca pe nişte îndrăgostiţi,
îndrăgostiţi meteorici care în acea zi
făcuseră lucrurile să dureze ca şi cum
ar fi fost ultima lor şansă, ca şi cum

după aceea lumea avea să se oprească
în loc, ca şi cum n-ar mai fi urmat
nicio altă dimineaţă, ciripit de păsări,
flori care să înflorească — apoi îşi
încetiniseră gesturile la maximum,
atenţi la fiecare respiraţie, la fiecare
freamăt al pielii, bătaie a genelor,

până când plăcerea se prăbuşise
asupra lor ca o ploaie de paiete aurii.
Marianne îşi muşcă buzele pentru a
opri emoţia ce simţea că o cuprinde
dintr- odată. îşi trase nasul şi apucă
din nou cuţitul, apoi tăie mai multe
roşii

cubuleţe, una verde, una galbenă, una roşu-deschis, destul de lovită, puse totul într-o caserolă şi adăugă puţină sare. Se opri din nou, visătoare. Puţin îi lipsi să nu înceapă să plângă. într-un final, buzele îi schiţară un mic zâmbet — ce figură! N-ai crede, ţi-o jur. îşi

aminti că în ziua aceea, nici nu apucaseră să-şi tragă sufletul, că Virgile se ridicase deja în pat, ţinându-i picioarele în aer, convins că în felul acela spermatozoizii vor ajunge mai repede la destinaţie.

— Nu mai râde, Marianne. O să strici totul! exclamase el, furios că ea nu-i lua tehnica în serios.
Ca urmare, Marianne aşteptase aşa, cu gambele întinse în sus şi mâinile încrucişate pe burtă, încercând să-şi

înăbuşe râsul isteric ce-i dădea târcoale.
Nu avu chef să-şi pregătească ceva şi pentru ea. Liniştea aceea o făcea să vomite. Prin perete, auzea televizorul vecinilor. Un bebeluş care plângea. Un pahar spărgându-se şi pe cineva

strigând la dracu'. Fără să gândească, scoase făraşul din dulap, nu vă faceţi griji, o să strâng imediat şi aplecându-se, strânse cioburile într-o grămăjoară şi le împinse în făraş.
E doar un pahar. Nimica toată. Nu e cazul — goli făraşul în coş şi acesta nu

făcu niciun zgomot, nimic, nici cât un fir de praf — să zbieraţi pentru atâta lucru.
Se aşeză în pat, patul acela prea rece, imens şi se ghemui pe partea pe care obişnuia să doarmă, încercând să ocupe cât mai puţin loc posibil. Virgile

se putea întoarce dintr-un minut în altul, totuşi. Se uită la ceasul deşteptător. Cineva trase apa. Apa curgând spre canalizare. O uşă trântită. Marianne îşi cufundă nasul în aşternuturile pe care nu le mai schimbase de trei săptămâni, din ziua

când el fusese internat şi începu să se
întoarcă de pe-o parte pe alta,
incapabilă să adoarmă. începu să se
enerveze, la naiba, sunt absolut
epuizată, lăsaţi-mă să dorm, lăsaţi-mă,
dar creierul ei zumzăia ca un carusel
de bâlci, iar gândurile urlau, se băteau

între ele, umplându-i capul, aşa că, la capătul răbdării, îşi înfundă capul în perna lui Virgile şi muşcă, muşcă, muşcă, până când materialul îi scrâşni atât de tare între dinţi că fu nevoită să-i dea drumul — prăbuşită pe diagonala patului, complet terminată.

Când ceasul sună la
6:59, se ridică dintr-o
mişcare pe coate şi se
întoarse instinctiv

spre Virgile. Recăzu
aproape imediat cu
faţa în jos. Cu capul în
pernă. Dorindu-şi să

se trezească brusc din
coşmar şi să-şi reia
viaţa de dinainte.
Făcu un duş fierbinte,

rămânând cel puţin
douăzeci de minute
sub jet şi, când ieşi,
cu pielea roşie şi

încălzită, îşi puse pe
ea nişte pantaloni
scurţi de blugi şi una
dintre cămăşile lui

Virgile, prea mare
pentru ea — lui îi
plăcea la nebunie
când ea se îmbrăca

aşa. Luă şi flaconul cu
apă de colonie al
iubitului ei, îşi puse
câteva picături pe gât

şi plecă din
apartament fără să
încuie. Parfumul de
pară şi de floare de

portocal ce se
răspândise prin
cameră pluti un

moment în aer, apoi dispăru

.Piciorul lui Virgile ieşea de sub cearşaf. Marianne stătea pe marginea patului, lângă el, şi privea un nor ce trecea; un nor în formă de crocodil, cu

gura imensă deschisă, pe un cer de un albastru pur. Virgile încă dormea. Nu-şi dăduse jos căciula din lână roşie pe care ea i-o adusese în ajun — aidoma celei a comandantului Cousteau — ca să-şi acopere capul proaspăt ras. Răsfoi una dintre cărţile lui Raymond

Carver de pe noptieră, apoi o aşează la loc, găsind dintr-odată acele pagini de o infinită tristeţe.
Purta cerceii din aur şi turcoaz pe care i-i dăruise Virgile — i se părea că se întâmplase cu secole în urmă, chiar dacă în realitate trecuse mai puţin de

o lună. Cât de repede ţi se poate schimba viaţa. Profilul i se desena pe fundalul albastru al cerului, câteva şuviţe de păr îi căzeau în jurul feţei, iar o rază de soare făcea să-i strălucească pudra de pe pomeţi.

— Eşti deja aici, draga mea cea mai frumoasă? murmură Virgile, cu respiraţia încărcată de mirosul medicamentelor.
Somnolent, se ridică cu greutate, la naiba, parcă am o sută de ani, iar Marianne îi strecură două perne sub

spate şi se grăbi să-i dea şi ochelarii de soare, fiindcă de când era în spital, fotofobia i se accentuase mai mult ca oricând — ochii lui nu mai suportau nici cea mai mică rază de soare. îl sărută blând pe frunte.

— Eşti bine? Ai putut dormi vreun pic azi-noapte? îl întrebă ea.

— Nu prea, tu?

— Nici eu.

Se luară în braţe; de acum îi unea şi

lipsa somnului.

Uşa camerei se întredeschise timid şi apărură capetele lui Olive şi Kemal. — Cioc, cioc. Deranjăm?

Virgile se ridică în capul oaselor dintr-

o mişcare, Dumnezeule, ce surpriză, şi le făcu semn cu mâna.
— Intraţi, nu mai vorbiţi prostii.
— Uau, ochelari negri şi căciulă roşie, eşti un star! exclamă Olive sărutându-

1. Ştii că ne-ai lipsit, nu, dragule? Din fericire, vei ieşi curând.
— Nu-ţi face griji. N-am de gând să rămân aici pe vecie.
Kamel veni să-i dea şi el o sărutare şi scoase din geantă o caserolă de melci â la marocaine.
— Uite, ţi-am adus asta. Ca aperitiv.

Virgile, care se dădea în vânt după acea delicatesă, simţi că i se face rău de la mirosul de usturoi şi se îngălbeni ca şi cum i-ar fi venit să vomite. Din instinct, Olive îndepărtă caserola şi continuă:

— Spune-mi, cine-i frumuşelul cu care tocmai ne-am întâlnit pe hol? Cu faţă de înger. îl cunoşti?
— A, Diego. E asistentul.
Şi cu o mână pe inimă, repetă numele, o, Diego, dragul meu Diego, ca apoi să se întoarcă spre Marianne, privind-o

pe deasupra ochelarilor negri, cu bărbia în piept.
— I'm joking, of course, zise el. Ştii, nu? Apoi spre Olive: Te voi dezamăgi, dar e luat, dragul de Diego, şi chiar de un medic de aici.

Olive oftă, pfff, aşa se întâmplă
întotdeauna şi scoase cadoul pe care i-
l adusese, un mic maneki-neko agăţat
de un şnur, una dintre acele pisici pe
care le vedem agitând-şi mecanic
lăbuţa în vitrinele restaurantelor şi pe
care japonezii le consideră aducătoare

de noroc. Ciupind şnurul cu degetul mare şi arătătorul, Olive îl făcu să se mişte ca o pendulă şi Virgile îl înşfăcă din zbor.
— Genial, cu ăsta o să câştig la loto.
Gura îi era uscată şi plină de afte, aşa că nu mai adăugă nimic. Luă doar

sticluţa de apă de pe noptieră şi o goli pe jumătate.
— E cald, nu? zise el, ducându-se să deschidă geamul. Aici e întotdeauna prea cald.
Aerul rece de afară îi mângâie pielea. îşi lăsă privirea să rătăcească spre cer şi rămase un moment gânditor.

— Eşti bine, Virgile? îl întrebă Marianne.

— Da, răspunse el, cu privirea departe.

îşi dădu jos căciula şi-şi scărpină capul ras.

— Da. Sunt norocos că vă am. Pe voi toţi.

— O, termină, că mă apucă plânsul,

făcu Olive.

— Noi suntem cei norocoşi, răspunse

Kamel.

Marianne se simţi şi ea mişcată de acele cuvinte. Vru să-i îmbrăţişeze pe toţi, prieteni şi iubit, acea constelaţie atât de preţioasă.
Virgile repetă că era norocos şi în acelaşi timp îl văzură ridicându-şi braţul ca un jucător de baseball —

cotul înălţat, mâna lansând mingea — şi aruncând micul obiect cât mai departe posibil, cu un gest pe cât de hotărât, pe atât de neaşteptat.
— Hei, eşti nebun, sau ce? ţipă Olive. Vrei să-ţi atragi nenorocirea?
Virgile fu cuprins atunci de o criză nebună de râs, cu umerii zguduindu-

se şi mâna la gură, pufnind; râdea fără
să se poată opri, încercând să se
calmeze, să-şi recapete suflul, dar în
momentul în care privirea i se opri pe
faţa stupefiată a lui Olive, izbucni şi
mai tare, nu mai pot respira, la naiba,
opriţi- mă, şi curând începu să plângă,

fiind nevoit să-şi scoată ochelarii. Se şterse cu dosul palmei la un ochi, apoi la celălalt.
— Am văzut chestia asta în filmul Harold şi Maude şi mi s-a părut fabuloasă, spuse el într-un final, după ce se calmă. Îţi aminteşti scena?

Maude primeşte un cadou de la Harold (ea are optzeci de ani, el douăzeci) şi e foarte emoţionată, schimbă între ei vorbe de iubire şi la un moment dat, pe nepusă masă, ea aruncă departe cadoul şi declară: cel

puţin, eu o să ştiu mereu unde e. Ce gest, ce gest! Nu eşti de acord?
Olive clipi de mai multe ori, mușcându-şi uşor buzele, aparent sceptică în faţa acelei explicaţii şi fără îndoială, puţin jignită.
— OK, Virgile, nu e nimic grav. Pe bune.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Alice şi Samuel. Virgile ţinuse să-i vadă, o să-mi facă mare plăcere, spusese el şi bineînţeles că Marianne o sunase imediat pe mama ei, dându-i numărul camerei şi orele de vizită, dar imediat

ce închisese, îl întrebase, uşor
încurcată:
— Şi părinţii tăi? Nu-i anunţi?
— Nu încă, nu, răspunsese el cu
răceală. Nu insista, Marianne. Nu mai
am nimic de-a face cu oamenii ăia.
Deloc. Tatăl meu a hotărât că nu mai

exist pentru el în momentul în care a descoperit că-mi plac bărbaţii şi nimeni nu s-a opus acelei hotărâri. Nici măcar mama. înţelegi?
Marianne nu mai spusese nimic, doar întorsese privirea. Ştia că el nu era complet sincer. Nu se mai vedea cu

tatăl lui, adevărat, dar i se mai
întâmpla să ia masa cu mama lui ori
cu cele două surori, sau să iasă
împreună la o cafea. Ca să nu rupă
total relaţia cu ele. Chiar dacă nu
aveau prea multe să-şi spună.
Marianne ştia că lui Virgile îi era greu,

că prefera să păstreze distanţa. De fapt, putea înţelege orice conflict de pe lume, orice incompatibilitate, chiar ură, dar să nu le spună nimic în acea situaţie, nu, asta nu reuşea nicicum să priceapă. Aşa că ajunsese să facă ceva ce nu-i stătea în fire deloc şi care o

surprinsese până şi pe ea. Aşteptase ca Virgile să aţipească şi-i subtilizase telefonul, căutând numărul mamei lui. Nu-l găsise — oare o trecuse cu numele ei de fată? — aşa că se oprise la Henri Lifar, tatăl, şi-l copiase în

viteză fără ca Virgile să bănuiască ceva.
Alice şi Samuel intrară în cameră aproape în vârful picioarelor, în timp ce Olive saluta pe toată lumea, conducându-l pe Kamel spre ieşire.

— Ne vedem în curând, dragul meu, îi zise ea lui Virgile. Şi, întorcându-se spre Marianne: Vii pe la noi diseară? Aceasta dădu din cap, uşor jenată de prezenţa părinţilor ei, care începeau dintr-odată să descopere lumea în care trăia şi pe care o împărţea cu

Virgile şi care în prezent conta pentru ea mai mult decât orice.
— Poate, da. O să văd, zise ea, preferând să rămână evazivă.
După plecarea celor doi, urmă un moment destul de ciudat, câteva secunde în care nimeni nu ştiu cum să reacţioneze, unde să stea şi cum să

vorbească, un moment în care Marianne îşi sărută mama pe obraz şi-i adresă un zâmbet lui Sam — ce drăguţ că ai venit. Se aşeză apoi în faţa ferestrei, cu mâinile încrucişate la spate.

Sam trase spre el scaunul destinat vizitatorilor, în timp ce Alice se aşeza pe marginea patului, în locul de pe care se ridicase Marianne. îşi puse mâna peste cea a lui Virgile şi-l privi o vreme.
— Eşti bine? murmură ea.

Vorbe rostite cu o voce blândă şi amabilă, dar fără nicio urmă de condescendenţă. Virgile simţi o simpatie sinceră pentru ea. Sentiment care deveni repede reciproc. O familiaritate imediată, care la început o jenase puţin pe Marianne.

— în cea mai bună formă, răspunse el. Avea un zâmbet stins, ochelarii de soare puţin strâmbi şi era atât de ameţit de la medicamente, calmante şi toate acele substanţe care i se introduceau în vene non-stop. Ca să nu mai punem la socoteală efortul pe

care îl depunea pentru a părea normal în faţa prietenilor săi, încercând cel puţin să nu pară prea bolnav. Marianne ştia că toate astea îl epuizau.

Alice scoase din geantă cartea pe care i-o adusese, lovind uşor coperta cu palma.
— Torcătoarea de vise, zise ea zâmbind. M-am gândit că-ţi va face bine un pic de Patti Smith, am dreptate?

Virgile se lăsă pe pernă, cu capul pe spate şi mâinile încrucişate pe piept. Oftă mulţumit.
— Dă-i drumul, Alice. Nu văd ce-ar putea fi mai potrivit.
Alice răsfoi câteva pagini, se opri la cea pe care o însemnase dinainte şi îşi puse ochelarii de vedere. începu să

citească. La început, fu puţin cam grăbită, având un ton prea sec, oprindu-se ici-colo pe câte un cuvânt, trăgând aer în piept la momentul nepotrivit; când accentua silabele nu era întotdeauna în locul care trebuia, ca şi cum încă n-ar fi pătruns în

atmosfera din carte, iar cuvintele ar fi
rămas pe lângă voce, în loc să se
topească în ea. Apoi, puţin câte puţin,
îşi găsi ritmul, intonaţia, suflul şi
frazele se deschiseră ca şi cum ar fi
invitat într-un spaţiu familiar; vocea ei
deveni o lume de senzaţii, de mirosuri,

amintiri şi emoţii ce se dezvăluiau în faţa lor şi care, pe parcursul lecturii, ţinură loc de realitate.
Virgile se lăsa copleşit de vocea lui Alice şi, sub influenţa suplimentară a medicamentelor, se abandonă total, rătăcind departe. Recunoscu decorul

unui vis — deasupra lui, luna plină, acoperită de cratere. E undeva la ţară. Simte miros de eucalipt, de lavandă şi zid din piatră. Intră într-o cârciumă plină până la refuz. E seară de bal. în patio sunt agăţate ghirlande de becuri multicolore şi e întins un bufet plin cu

cârnaţi la grătar, frigărui şi mini-sendvişuri. Se bea vin şi suc din pahare de plastic, lumea se amuză, pălăvrăgeşte şi dansează în cuplu sau solo. Fetele poartă rochii lejere şi sandale fără toc, au pielea bronzată şi părul decolorat de soare. Sunt şi

oameni în vârstă în şlapi şi maiouri,
adolescenţi cu look de surferi, unii
dintre ei la bustul gol. Şi în mijlocul
tuturor: Patti Smith, care cântă la
chitară. Uneori se opreşte ca să recite
o poezie. Şi la finalul uneia dintre ele,
îi face cu ochiul lui Virgile şi-i şopteşte

câteva cuvinte — don't worry my friend, you'll be ok.
Dar, cum se întâmplă întotdeauna în vise, în momentul următor dispare, se volatilizează. El o caută pe Marianne din priviri, n-o găseşte imediat şi atunci, îngrozit, o strigă de câteva ori,

unde eşti, Marianne, unde naiba eşti,
nu mă
lăsa singur, iar când în sfârşit o
zăreşte, ea e lângă bufet, mâncând
lacomă frigărui de pui, pe care le
înmoaie într-o maioneză lucioasă.
înghite toată carnea aceea cu o viteză

fenomenală, bețele i se adună la picioare şi tricoul îi e pătat tot de grăsime. Lui Virgile nu-i vine să creadă, e un comportament atât de atipic pentru ea. N-o mai recunoaşte. Şi apoi, dintr-odată: nimic.

Vocea lui Alice s-a
oprit. Femeia a
dispărut. în jurul lui,
nu mai e decât vântul

rece şi copacii goi, o
cucuvea bătrână
cântând, greieri
bolnavi. Luminile s-au

stins, muzica la fel,
bufetul e gol. Pe jos
doar o grămadă de
pahare strivite şi de

doze goale ce se
rostogolesc purtate de
vânt. Şi petrecăreţii,

dispăruţi şi ei fără urmă

.Erau toţi trei în curtea spitalului. Marianne, Alice şi Samuel. Neştiind cum să se despartă, cum să găsească vorbele potrivite, rămaseră o vreme

tăcuţi. Alice scotoci prin geantă şi scoase un pachet de ţigări turtit. Fumă una, încruntând uşor din sprâncene şi dând din mână ca să alunge fumul.
— Ce spun medicii?

— Că nu se ştie nimic pe moment. Că trebuie să urmeze tratamentul în continuare, răspunse Marianne, fără să intre în amănunte.
Din nou tăcere. O tăcere stranie. Samuel tuşi în pumnul închis şi îşi încrucişă picioarele. Alice ţinea ţigara

între dinţi, fără să tragă din ea; fumul
o făcu să închidă ochii.

— Şi tu? Cum eşti? Marianne ridică

din umeri.

— Aşa şi-aşa, răspunse ea. Vreau să iasă odată de-aici. Să ne reluăm viaţa, de acolo de unde am lăsat-o.

— Ştiu, zise Alice, strivind ţigara cu vârful pantofului, îşi lăsă mâna pe obrazul fiicei sale, atingând-o uşor.

— Va ieşi, draga mea, adăugă ea.

Trebuie doar să ai răbdare.

Marianne îşi privi părinţii cum se îndepărtau ţinându-se de mână şi se simţi mişcată. De cuplul care, în ciuda

anilor, se ţinea încă de mână; de
femeia şi de bărbatul care reuşiseră
să păstreze acel gest de tandreţe,
aproape copilăresc. într-o zi, cei doi
urmau să îmbătrânească şi să meargă
încă împreună pe stradă, foarte încet.
Alice, cu cocul ei de păr alb şi privirea

verde voalată de cataractă, Sam cu
corpul lui fragil, complet încovoiat.
Dar chiar şi în ziua aceea, mâinile lor
slăbite şi uscate se vor agăţa încă una
de alta — pentru a străbate drumul
împreună. Marianne îi văzu dispărând

la un colţ de stradă. Dintr-odată, se simţi singură.
Lăsă în urmă spitalul şi pe Virgile, traversă canalul Saint-Martin şi urcă pe bulevardul Magenta. Fu oprită de mai multe ori ca să i se vândă tot felul de lucruri inutile, aşa că grăbi pasul,

îşi băgă mâinile în buzunare şi capul
între umeri şi oraşul alunecă pe lângă
ea, străin; lăsă în urmă magazine de
telefoane, de bijuterii, de reparaţii
calculatoare, oameni pălăvrăgind la
cafenele, alţii stând pe bănci, ori
înghiţind burgeri uleioşi, cu multă

ceapă, apoi un tip care îşi stabilise
domiciliul într-o staţie de autobuz,
altul dormind direct pe asfalt, cu
mâna în pantaloni, şi peste toate
acelea mirosul de gaze de eşapament,
de grăsime şi de şobolani; auzi
vorbindu-se în limbi din toată lumea,

dialecte, claxoane, înjurături,
surprinse câte un zâmbet — bătrâna
doamnă mulţumindu-i acelui tânăr de
culoare care o ajută să traverseze — şi
îşi simţi capul bubuind, respiraţia grea
şi ochii umezi: în faţa ei se ridică
cinematograful Le Louxor, cu

uluitoarea lui faţadă art deco, în stil
neo- egiptean, cu mozaicuri albastre şi
aurii şi coloane şi oameni stând la
coadă pentru următorul spectacol, ca
să plece departe, să viseze, să râdă, să
plângă — şi noi?, când vom mai putea
veni aici împreună? vru să le strige

celor de la rând, brusc furioasă că
viaţa continua totuşi, fără ei.
Se opri la librăria ei preferată ca să ia
cărţile pe care i le ceruse Virgile şi
răsfoi în treacăt noutăţile, se uită
peste prezentările de pe câteva
coperte, dar le abandonă imediat —

niciun cuvânt nu-i ajungea la creier. Era incapabilă să citească. La redacţie o înţeleseseră, îi dăduseră concediu, iar Lucie se străduia să-i facă treaba, în ciuda faptului că gemenii ei nu aveau decât câteva săptămâni şi-o ţineau trează în fiecare noapte.

— Bună ziua, zise o voce din spatele ei, în timp ce Marianne punea la loc ultimul roman de Louise Erdrich. Se întoarse şi rămase nedumerită un moment, încercând să recunoască persoana, dar nu reuşi să-şi dea seama despre cine era vorba.

— Ne-am întâlnit la Bichat, precizăfemeia, sunt medic. Doctor FlorenceMarchand.
Marianne dădu din cap, a, da,sugerând că o recunoştea, aşa căFlorence continuă: — Prietenuldumneavoastră mi-a trimis un mesaj

acum câteva săptămâni, spunându-mi că urma să fie transferat la Saint-Louis. Cum se simte? Suportă bine tratamentul?
Marianne vru să răspundă că da, era bine — în ciuda greţurilor, a durerilor, a nopţilor nedormite — şi că da, avea

o perioadă bună, dar văzând-o pe Florence stând aşa în faţa ei, fără halatul alb, cu privirea aceea binevoitoare, iată pe cineva care îşi face sincer griji, scăpă toate cărţile pe care le ţinea în mână, buf, şi izbucni în plâns, trosc-pleosc.

înghiţi pastila de diazepam cu spuma de la cappuccino. Florence o ajutase, dându-i cutia. Intraseră la cafeneaua Francoeur pentru ca Marianne să-şi revină. Florence o privi suflând în băutura prea fierbinte, cu genele încărcate de lacrimi. încercă să-i

spună câteva cuvinte de îmbărbătare despre spitalul în care era internat Virgile şi despre medicii care îl îngrijeau, dar Marianne nu reuşea să zică nimic, muşcându-şi doar obrazul pe interior.

— A slăbit foarte mult, izbuti ea să rostească în cele din urmă. Şi îi este tot timpul rău, în ciuda tuturor medicamentelor pe bază de morfină care i se dau.

— Aţi vorbit cu medicii despre asta?

Marianne clătină din cap.

— Nu, nu, Virgile nu vrea. Spune că o să fie bine, că o să se termine curând. Şi că în câteva luni vom uita totul,

ocupaţi fiind cu bebeluşul, adăugă ea ducând ceaşca la buze.
— Bebeluşul?
Marianne îşi şterse pudra de cacao care i se lipise de vârful nasului.
— Ne-ar plăcea să avem un copil. Şi încercăm de ceva vreme. Dar de când s- a îmbolnăvit, pentru el a devenit o

adevărată obsesie. Mai rău ca înainte. Nu mai vorbeşte despre nimic altceva.
Tăcu o vreme, sorbind din cappuccino.
— Am impresia că se agaţă de asta ca să reziste, înţelegeţi?
— Da, înţeleg.
De fapt, Florence ştia bine despre ce era vorba, ea care făcuse doi copii ca

să nu se prăbuşească şi care fusese literalmente salvată de maternitate.
— Ar trebui să mergeţi acasă să vă odihniţi puţin, zise, terminându-şi paharul de Perrier. Ceea ce trăiţi este epuizant şi veţi avea nevoie de toată energia pentru a vă susţine prietenul.

Mâzgăli un număr de mobil pe spatele notei de plată, puse o bancnotă în suport şi se ridică.

Trebuie să plec, dar ţineţi-mă la curent,

adăugă, punând o
mână pe umărul
celeilalte femei. Şi
mai ales, dacă aveţi

nevoie de ceva, orice,
nu ezitaţi să mă sunaţi

.Florence locuia la etajul trei al unei clădiri elegante de pe strada Caulaincourt şi în ziua aceea, în timp ce se afla încă la cafenea cu Marianne,

în apartamentul său se pregătea ceva despre care ea n-avea nici cea mai mică idee.
Plecând de la Francoeur, îşi verifică telefonul — un mesaj text de la fiul ei, două de la soţ şi unul vocal de la fiica ei —, dar în loc să urce unde era fără

îndoială aşteptată, mai rămase puţin prin cartier. Coborî până la Jules-Joffrin. Se amestecă prin mulţimea de oameni. Se lăsă purtată de efervescenţa sfârşitului zilei, de paşii celor ce se grăbeau să ajungă acasă, printre cărucioare cu bebeluşi

plângând de oboseală, amici
întâlnindu-se să bea ceva, comercianţi
ocupaţi şi îndrăgostiţi care se sărutau
pe gură la colţ de stradă, ea ridicată
pe vârfuri, el cu o mână în jurul taliei
ei şi alta pe servietă.

Florence se opri la pescărie — fileuri
de doradă şi salată de arici de mare
—, apoi la un vânzător de vinuri
fermecător căruia îi arătă cu degetul o
sticlă de şampanie rosé, cu căpşuni,
dacă aveţi, şi în final la brutărie, unde
alese nişte prăjiturele — tarte cu

zmeură, ecler au spéculoos, prăjitură opéra şi flan coco.
Când ajunse la etajul al treilea, cu braţele încărcate de pachete şi respiraţia tăiată, trebui să scotocească de câteva ori prin geantă pentru a găsi cheile, atâtea prostii avea

înăuntru, şi când în sfârşit le apropie
de broască, uşa se deschise singură,
ca prin magie, în timp ce vreo treizeci
de nebuni începură să strige
„Surpriză!”, în acelaşi timp. La naiba.
Văzu dintr-odată toată lumea aceea
adunată în camera de zi şi bucătărie

cu pahare şi cupe de şampanie în mână, unii fumând, alţii ciugulind roşii cherry sau fursecuri sărate şi rămase efectiv fără cuvinte.
Baptiste îşi croi drum printre invitaţi şi veni s-o sărute.
— La mulţi ani, ma Fio! N-ai ştiut nimic, nu-i aşa? Ce zici?

Florence rămase un timp încremenită, ca ameţită de tot acel zgomot care începu să crească — dopuri sărind, pahare ciocnindu-se, râsete — şi în cele din urmă clătină din cap.
— Nu, nu. Chiar n-am bănuit nimic.

Se uită în jur, mobile date la perete, masa din camera de zi transformată în bufet, toată nebunia pe care mai târziu trebuia s-o pună la loc.
— Chiar nu trebuia... De ce te-ai deranjat atâta, dragul meu?
— Pentru tine, ma Fio, pentru tine, zise el entuziasmat.

Şi o sărută din nou, de data asta în colţul gurii. Un sărut de-abia furat, cu delicateţe.

Elena şi Nils veniră şi ei, radioşi, cu

priviri strălucitoare.

— La mulţi ani, mama!

— Eşti aşa de frumoasă!
Trebui să tragă adânc aer în piept,
mulţumesc, dragii mei, sunteţi
adorabili, reţinându-şi emoţia ce o

cuprindea în faţa micuţilor ei deveniţi
nişte tineri atât de frumoşi. îi strânse
cu putere lângă ea, pe amândoi în
acelaşi timp, câte unul cu fiecare braţ
şi prelungi momentul cât putu de
mult.

Frigiderul era burduşit. Florence
încercă să facă puţin loc, degeaba
însă, aşa că îndesă fileurile şi salata
sus de tot, între două sticle. Puse
prăjiturelele pe care le cumpărase pe
bufetul din camera de zi, apoi se
plimbă printre invitaţi, lăsându-se

felicitată şi povestind puţin cu fiecare, în acelaşi timp imaginându- şi seara liniştită pe care ar fi putut-o petrece doar ei patru.
Elena discuta cu un cuplu de arhitecţi, prieteni de-ai lui Baptiste. Florence o urmări o vreme, o tânără relaxată,

simţindu-se bine în pielea ei, cu privirea strălucind de inteligenţă. Ce mândră era! Se duse să ciocnească cu ea.
— Pentru plecarea ta la Londra, fetiţa mea, noroc. Şi pentru viitoarele succese, noroc încă o dată.

Elena văzu chipul mamei sale înroşindu-se de emoţie.
— O, mamă, eşti prea drăguţă, zise ea, luând-o în braţe cu tandreţe. Apoi îi şopti la ureche: Ştiu, mamă... Ştiu că nu e uşor pentru tine.
Nils li se alătură cu paharul în mână şi o ciupi în treacăt pe sora lui. Ea

tresări, reacţionând imediat cu o palmă peste umăr.

— La naiba, Nils! Nu te mai maturizezi o dată? El râse, dezvelindu-şi dantura perfectă.

— Când mă gândesc că o să devii medic, mi se face frică, adăugă ea râzând.

*

Florence se aşezase pe canapea. Cu sticla de şampanie rosé între genunchi şi cupa plină de bule fine, scânteietoare. O amică veni să se aşeze lângă ea, cu paharul în mână.
— Deci, Fio, ce mai faci? Cum te simţi să îmbătrâneşti cu un an?

Dar înainte ca Florence să poată răspunde ceva, aceasta începu să vorbească despre propria viaţă, despre necazurile de la serviciu, eşecurile conjugale, copiii nerecunoscători, nelăsând-o pe sărbătorită să scoată niciun cuvânt.

Tot ce putu Florence să facă fu să ducă paharul de şampanie la gură, ridicându-l pentru a sorbi ultimele picături. Tatiana nu era acolo. De la povestea cu câinele, nu mai vorbise cu ea. Singura ei prietenă. Baptiste spunea că o să-i treacă, că o va căuta

până la urmă. Trebuia doar să-i lase timp.
Femeia de lângă ea îşi continuă monologul o vreme, cu privirea fixată pe peretele din faţă. Nu se uită nicio clipă la Florence, vorbind în timp ce rotea paharul în mână.

— Vezi tu, problema cea mai mare este că îmi detest slujba. Evident că tu nu poţi înţelege aşa ceva, tu, care-ţi adori meseria.
îşi înmuie buzele în şampania călduţă şi strâmbă din nas.

— Cum de ţi-a venit ideea cu medicina? întrebă ea punând discret cupa pe măsuţa de cafea.
— Cum mi-a venit ideea? repetă Florence. Să spunem că...
Şi, cum n-avea niciun chef să vorbească despre asta, spuse primul lucru care-i veni în minte. O poveste

cu un unchi doctor care o fascinase. Dorinţa de a salva vieţi. De a fi de folos. Chestii de genul ăsta.
— Mă duc să gust puţin din prăjituri, vrei şi tu?
— Deocamdată nu, răspunse Florence.
Atunci tipa se ridică fără să mai spună nimic şi traversă încăperea pentru a

se alătura altor persoane în faţa bufetului, trăgând de fusta prea scurtă şi clătinându-se din cauza tocurilor prea înalte.
Florence învârti cupa goală între degete. îşi amintea fiecare detaliu al acelei zile. Acea zi în care îşi anunţase

mama că urma să se înscrie la medicină.
Era dimineaţă, după o noapte de furtună. Cerul părea spălat, de un albastru proaspăt, vrăbiile ciripeau vesele, iar în camera de zi, o rază de soare prinsese în reflexia ei firele de

praf suspendate în aer. în casă nu era
nici cel mai mic zgomot, în afară de
picuratul robinetului de la bucătărie.
Florence luase micul dejun în grabă şi
în linişte, în timp ce Suzanne
Marchand stătea cu nasul în ceaşca de
cafea — cămaşă de noapte lălâie, păr

răvăşit de nesomn, mâini subţiri, slabe — sorbind cu zgomot la intervale regulate şi plescăind din limbă după ce înghiţea. Florence îşi adunase tot curajul pentru a-i da vestea.
— Mamă, o să mă înscriu la Facultatea de Medicină, spusese ea. Din Paris.

Suzanne Marchand nu-şi ridicase nasul din ceaşcă, mulţumindu-se doar să mai ia o înghiţitură, iar Florence insistase, mamă? Ai auzit? Şi, în faţa tăcerii lui Suzanne, fusese obligată să continue, dar o să vin să te văd în fiecare weekend. Faţa femeii se

luminase brusc, dând la iveală zâmbetul acela larg de nebună.
— Pică de minune, porumbiţa mea! În weekend nu avem filmare, toţi actorii sunt liberi!

Florence plecase ochii, râcâind marginea mesei cu unghia. îşi făcea atâtea griji pentru mama ei. Oare informaţia îi ajunsese la creier? N-avea cum să ştie, dar se îndoia. Totuşi, când se ridicase ca să-şi ia geanta şi să plece la şcoală, Suzanne

adăugase, de data asta cu un aer solemn:
— O să fii un medic foarte bun, porumbiţa mea. Pentru că din cauza mea, ştii cel puţin ce înseamnă boala.
Suzanne Marchand se dusese să-şi golească ceaşca în chiuvetă, îşi

aprinsese o ţigară — Gitane, forever
— şi-i aruncase fiicei sale o ocheadă
complice.
— în seara asta, porumbiţo, vom
sărbători vestea, mai zisese ea, făcând
două rotocoale de fum perfecte.
Vestea despre noua ta viaţă.

Florence încuviinţase veselă, da, sigur că da, vom sărbători, mamă, şi, uşurată ca de o povară, o trăsese spre ea puţin cam tare, un sărut apăsat pe fiecare obraz, înainte de a dispărea.
— Am fugit. Pe diseară, mamă.

De la fereastră, muşcând capătul ţigării, Suzanne îşi privise fata cum se îndepărta pe alee. La revedere, porumbiţa mea. Pe mai târziu. Abandonase apoi mucul ţigării pe podeaua bucătăriei şi, cu dosul mâinii, îşi ştersese o lacrimă trecătoare.

Toată dimineaţa probase cele mai frumoase rochii, una după alta, şi se machiase ca pentru o seară de gală, fard sclipitor, pudră de orez, tuş şi ruj de buze. îşi dăduse şi unghiile cu ojă, cu mare atenţie. Apoi plecase să rătăcească pe străzile din Milly-la-

Foret, oprindu-se prin toate locurile ei preferate — fabrica de plante aromatice congelate Daregal, farmacia, casa lui Jean Cocteau. Se oprise şi la supermarket, de unde furase un rulou de bandă adezivă şi o pereche de şosete drăguţe de culoarea lavandei.

întorcându-se de la liceu, Florence cumpărase o sticlă de Chablis, chiftele de vită şi două bucăţi de tartă cu lămâie. Ştia că mama ei se va bucura, se dădea în vânt după toate bunătăţile astea.
— Mamă, eşti acasă? întrebase ea intrând. Vino să vezi ce ţi-am adus!

Casa rămăsese tăcută. Florence urcase la etaj, repetând, mamă? Eşti acasă? Dar nu primise niciun răspuns. Uşa de la dormitor: închisă. Bătuse atunci de două ori, încet, apoi apăsase pe clanţă. Şosetele de culoarea lavandei, împodobite cu o bandă fină

de dantelă albă, spânzurau în gol.
împreună cu Suzanne Marchand. Care
se legăna încet, cu mâinile
bălăngănindu-se, în faţa oglinzii. Cu
gâtul prins într-o funie de cânepă
furată de la Bricostore. îşi lipise
pleoapele cu scotch — ca să fie mai

puţin înspăimântătoare, desigur —, iar la picioarele ei zăceau o Biblie şi o ceaşcă de cafea plină ochi. Ca şi cum n-ar mai fi avut timp s-o bea. Ca şi cum, brusc, fusese necesar s-o termine odată. Florence mai găsise şi un bilet, scris cu cerneală violet, în

care îi spunea că va trebui s-o ierte, că ea chiar încercase, dar — se scuza că nu fusese cea mai bună mamă din lume. îi mai scrisese şi că era foarte mândră de vestea că fiica ei avea să urmeze Facultatea de Medicină. Şi că se bizuia pe ea să-şi găsească un soţ

care s-o iubească ca o mamă, un tată
şi un amant la un loc. Asta era tot.
Câteva rânduri derizorii de adio, apoi
imensa gaură neagră, inima smulsă
din piept cu mâinile goale. Câteva
rânduri pe care le semnase Guilia
Antonelli, mama ta care te iubeşte.

Când Florence încercase s-o reanimeze, inima îi bătuse atât de tare, încât un moment crezuse că erau bătăile mamei ei, dar era prea târziu, nu mai avea puls. Iar Florence leşinase.

Mai târziu, în noapte, se trezise în grădină, lungită în iarba înaltă. Se trezise acolo singură sub bolta înstelată, înconjurată de ferigi care năpădiseră grădina, iederă uscată şi ruguri de mărăcini încâlcite. Trandafirul părăsit îi zâmbea. Şi

mimoza lui Suzanne — ofilită deja de tot. Nicio mână n-o să mai îngrijească această grădină, își spusese ea. N-o să mai semene, n-o să mai ude, n-o să mai aibă grijă să pliveacă buruienile. Şi totuşi, viaţa avea să meargă mai

departe. Trebuia. Şi ea o ştia prea bine.
Florence se ridică de pe canapea cu capul greu, ca după o noapte de nesomn, îşi trecu degetele de-a lungul gâtului, simţind petele de roşeaţă zvâcnind. Păţea frecvent asta, din

cauza şampaniei. Fugi la baie şi luă o pastilă de Zyrtec, antihistaminicul ei obişnuit, pe care-o înghiţi cu puţină apă de la robinet, aplecată peste chiuvetă. Când se ridică, îşi întâlni reflexia în oglindă. Se opri. Apoi, cu două degete, îşi întinse pielea de pe

obraji, de pe pleoape şi frunte. O, la, la. Ce bătrână arăt.
Oftă — o tuşă rapidă de anticearcăn sub fiecare ochi, ce nu vezi nu te poate afecta — şi i se alătură lui Baptiste în camera de zi, care vorbea cu vechiul lui prieten urolog, Jacques

de Valois. Păreau că se distrează de minune.
— O cunoşti pe ultima dintre cuceririle lui Jacquot? întrebă el, punând o mână pe umărul lui Florence, cu ochii uşor sticloşi.

Florence dădu din cap că nu şi luă o prăjitură de pe bufet. Era trecut de miezul nopţii. Podeaua era lipicioasă. în jur, zeci de sticle goale, de scrumiere pline şi invitaţi care-şi recuperau hainele, mulţumim pentru tot, a fost super, aruncând în trecere

câte o privire spre încăperea în dezordine. Şi încă o dată la mulţi ani, Fio. Apoi câteva râsete în casa scărilor, trepte coborâte cu pas greu, uşor ezitant şi uşa clădirii închizându-se cu un sunet sec.

După ce plecă toată lumea, Florence deschise larg ferestrele. Se aplecă peste pervaz şi respiră aer curat. Noaptea era senină. Frunzele castanilor foşneau uşor, copiii şi soţul ei vorbeau în bucătărie. Casa îşi regăsise calmul — în sfârşit.

Cerul avea o culoare metalică — un cenuşiu foarte luminos. Marianne urca pe bulevardul Choisy, văzând cum se ridică în faţa ei un ansamblu de turnuri de un gri-perlat. Se găsea în inima Cartierului Chinezesc din arondismentul XIII, plin de

restaurante şi supermarketuri
asiatice, de tarabe pline de fructe
exotice — mangustan, kaki, Jackfruit,
pitaya — şi de toate acele legume pe
care le găseşti în bucătăriile celor mai
dubioase localuri — varză Shanghai,

ridichi albe, ciuperci shiitake, ceapă verde asiatică.
Verifică adresa de pe cartea de vizită.
— Tipul ăsta face minuni, du-te să-l vezi din partea mea, îi spusese Olive şi-i dăduse adresa unui şaman chinez

de aproape o sută de ani, care părea să fie foarte priceput.
Marianne ezitase la început, ce-i cu toată povestea asta, dar cum medicii nu reuşeau să-i aline durerile lui Virgile, până la urmă se hotărâse să-l caute. Şamanul respectiv locuia la

etajul douăzeci şi unu al unuia dintre
turnuri şi, pentru a ajunge la el,
trebuia să străbaţi până la capăt un
culoar îngust ce duhnea a tutun şi a
insecticid contra gândacilor, unde
becul era aproape smuls, abia
ţinându-se de-un fir. Ezită un moment

în faţa uşii, dar până la urmă, sună. O dată (nimic). Apoi încă o dată (zgomot vag de veselă, urmat de nişte paşi lenţi, târşâiţi).
Bărbatul care-i deschise n-avea mai mult de 1,60 înălţime. Avea chipul plin de riduri, câteva fire de păr alb

pieptănate pe spate şi era îmbrăcat
într-o haină albastră din lână, cu guler
Mao, pantaloni asortaţi şi saboţi de
lemn. Pe obraz, avea o aluniţă din care
ieşeau câteva fire albe de păr. întinse
o mână fragilă şi se uită fix în ochii lui
Marianne.

— Vin din partea lui Olive, se grăbi ea să spună, tulburată de privirea bătrânului, care parcă îi citea gândurile.
— Sunt la curent, răspunse omul cu o voce nazală care o surprinse şi, cu arătătorul, îi făcu semn spre cămăruţa

din stânga. Luaţi loc. Acolo. Vin imediat.
Părea să arunce cuvintele cu o catapultă. Dintr-odată, Florence se simţi prost.
Absolut nelalocul ei, în acea farmacie absolut dubioasă. Intră totuşi în camera în care domnea un miros

ameţitor de unguent Puterea Tigrului şi de bucătărie chinezească şi aşteptă cuminte. Tavanul era plin de muşte moarte şi de ţânţari striviţi. Tocmai se zgâia la el, când bătrânul şaman reveni, aducându-i o ceaşcă

tremurând pe farfurioara ei, plină cu un lichid verzui.
— Ţineţi. Asta. Până vorbim.
Mariane luă ceaşca, ţinând mâna sub farfurioară, şi o puse pe genunchi, evident suspicioasă. Chiar o enerva toată treaba asta.

— E ceai, precizã şamanul, iar ea rânji ciudat.
Şi ca să nu se facă de râs, bău câteva guri la repezeală, întrebându-se totuşi dacă nu cumva se otrăvea singură.

*

Ieşi de acolo cu un flacon plin cu o pudră galbenă, pe care urma s-o

dizolve în orice băutură voia şi cu un săculeţ de ierburi pentru decoct. Bun. Nu risca nimic. în cel mai rău caz, fusese doar o experienţă, îşi spuse ea şi, înainte de a face cale întoarsă, se opri la una dintre nenumăratele tarabe din drum. Mâncă o supă

fierbinte de ravioli cu creveţi, soté de
vită cu legume şi un bol de orez
parfumat, asezonate cu un suc de
litchi extrem de dulce. Rareori îi
fusese atât de foame. Ca şi cum în
corpul ei s-ar fi deschis un gol uriaş.
înghiţi mâncarea din toate

farfurioarele cu lăcomie, cu degetele pline de sos dulce-acrişor şi soia. Era delicioasă. Boabele de piper trosneau între dinţi şi pe limbă i se amestecau arome de ghimbir, usturoi, chili şi carne caramelizată. Fu cât pe ce să-i trimită un mesaj lui Virgile — o să

venim aici amândoi, când ieşi, o să-ţi placă la nebunie —, dar se opri, prea superstiţioasă ca să facă aşa ceva. În schimb, luă micul flacon din geantă şi turnă un vârf de pudră galbenă în sucul de litchi — să vadă şi ea cum e. Florence gustă vinul şi dădu din cap în semn de aprobare.

— E foarte bun, mulţumesc.
Chelnerul umplu paharul Tatianei cu un gest rapid şi profesional, ridicând sticla scurt, prin răsucire, apoi trecu la Florence.

— Degustare plăcută, doamnelor.

Cele două ridicară paharele, privindu-

se în ochi.

— în sănătatea ta, a noastră.
Florence ştia că Tatiana considera
vulgar să ciocnească, aşa că în prezenţa

ei evita s-o facă, deşi era de părere că gestul adăuga urărilor o notă de veselie, în sfârşit, Tatiana avea păreri foarte ferme. Chestie de caracter. Important era că se întâlniseră.
— Vinul e delicios, o să-ţi placă, zise Florence, care alesese acea cafenea

din Abbesses pentru toate amintirile frumoase pe care le aveau împreună. Era prima dată când se vedeau de când murise Yves-Claude. în ultima vreme de-abia se încrucişaseră prin spital. Florence tot încercase s-o contacteze, dar Tatiana inventase

mereu câte o scuză, prea multă
treabă, o urgenţă, făcând totul ca s-o
evite. Chiar şi atunci când recuperase
cenuşa câinelui din birou, aceasta nu-i
spusese nimic, niciun cuvânt, băgase
pur şi simplu mica urnă în geantă,
apoi pantofii ei cu toc se auziseră

ţăcănind pe culoarul spitalului — da, Tatiana opera cocoţată pe tocuri, ce nebunie — se mai auzise şi un: Tatiana? Tatiana, unde mergi? Dar ea alerga deja pe scările de incendiu, cu lacrimi în ochi şi respiraţia tăiată, îndreptându-se spre parcare pentru a

se încuia în vechiul ei Jeep de ocazie. Acolo, cu capul sprijinit de volan, plânsese în hohote, răguşit şi animalic, mai multe minute. Apoi se oprise brusc.
Cu o mână tremurândă căutase printre plicurile cu CD-uri răvăşite pe

scaunul pasagerului, până când găsise
Lieder de Schubert şi, introducându-l
în player, dăduse volumul la
maximum, îşi scosese pantofii şi se
grăbise spre periferie.
Auf dem wasser zu singen, spunea
liedul, să cântăm pe ape, era exact

unde ar fi dorit ea să se găsească, pe apă, cu Jeepul despicând valurile fără să se clatine, propulsat în plină viteză spre linia orizontului.
Autostrada era pustie, vocea de bariton a lui Dietrich Fischer-Dieskau făcea maşina să vibreze şi geamurile

să tremure şi Tatiana închisese ochii de mai multe ori. O secundă, ori două. Niciodată nu se mai simţise atât de singură.
Condusese cu pedala de acceleraţie la podea, aşa că, aproape patru ore mai târziu, se pomenise în faţa casei

familiei sale, la o aruncătură de băţ de Perros-Guirec. Privise cerul strălucitor, de un albastru-orbitor. Lăsându-şi pantofii în maşină, mersese în picioarele goale prin grădina neîngrijită, privind în jos, ca şi cum ar fi căutat ceva. Fusese văzută făcând

turul grădinii de mai multe ori. într-un final, se oprise în faţa bătrânului prun cu crengile răsucite ca degetele unei vrăjitoare: acolo, chiar sub acel pom plantat de bunicul ei cu câteva decenii în urmă, împrăştiase cenuşa lui Yves-Claude. Rest in peace, prietene,

spusese ea, făcându-şi solemn semnul crucii. Pusese apoi o piatră ovală pentru a marca locul şi sărutase pământul, care-i lăsase un gust de ţărână umedă pe buze. Făcuse cale întoarsă ignorând oboseala şi limitele de viteză.

— Ştii că Nils s-a tatuat? zise Florence. Doamne, când am văzut... un tatuaj, chiar aici, adăugă şi indică partea de sus a bicepsului. Un cap mare de dragon japonez.
Tatiana ridică din umeri, luând prima gură de vin.
— Ce-i ăsta? Nuits-Saint-Georges?

Florence confirmă cu un zâmbet complice. Prietena ei rareori se înşela asupra vinurilor.
— Nu ştiu dacă înţelegi, continuă Florence, dar pentru mine e ca şi cum mi-ar fi mânjit fiul cu acele lor. Când am văzut, am vrut să-l bag într-o baie

cu clor şi să-l recuperez a doua zi nou-
nouţ: ideea că e permanent mă
înnebuneşte. în cazuri de-astea îmi vin
în minte bătrânii dintr-un azil, cu
pielea lor flască,

unghiile prea lungi şi tatuajele

zbârcite şi mă...

Tatiana nu avea copii. îşi asculta

prietena, dar în realitate nu-i păsa.

— Asta era chestia importantă pe care voiai să mi-o spui? Florence se zăpăci. Bău o gură de vin.

— Nu, nu. Nu e asta.

încercase să se poarte cât mai normal posibil, dorindu-şi să aibă un dialog fluid ca un râu, fiecare cu noutăţile ei, bla, bla, bla, însă date fiind circumstanţele, păruse că se învârte în jurul cozii, ascunzându-şi disconfortul sub un potop de cuvinte. Tatiana o

privea destul de rece, fără să spună nimic, aşa că la un moment dat, se hotărî să renunţe la fraza pe care şi-o pregătise cu grijă.
— Aş vrea să-ţi dăruiesc o pisică, dacă ţi-ar face plăcere.
În faţa lipsei de reacţie a prietenei sale, încercă să se explice:

— Ştiu că niciun câine nu-l va putea înlocui pe Yves-Claude. Dar tu iubeşti atât de mult animalele. Şi apoi, o pisică e foarte practică pentru şoareci.
Tatiana izbucni într-un râs năvalnic, cu capul dat pe spate şi ochii de culoarea cărbunelui luminaţi de o

sclipire diabolică. Asta era Tatiana ei. Cea pe care o cunoscuse pe băncile Facultăţii de Medicină şi împreună cu care traversase toţi acei ani fără nicio problemă, sau aproape. O prietenie de lungă durată. O loialitate neştirbită.

Florence şterse cu degetul mare urma de ruj de pe buza paharului şi, simţind că reuşise să dezgheţe atmosfera, moleculele reîncepând să circule normal, continuă cu un mic zâmbet.

— Şoarecii pot fi groaznici, ştii, nu? Nu sunt ca şobolanii, dar îţi jur că nu sunt deloc distractivi.
Adevărul era că de ceva vreme — după ziua ei de naştere, mai precis — Florence începuse să audă râcâieli în perete şi în tavanele false. Mai ales

seara, când stătea în pat, încercând să adoarmă. Chestia asta o înnebunea. Şoareci în pereţi, poţi crede aşa ceva? Ca să-i alunge, bătea în perete de parcă ar fi atras atenţia unor vecini prea gălăgioşi; astupase toate găurile şi pasajele posibile şi închisese în

borcane ermetice pastele, lintea, biscuiţii, cerealele, pe scurt tot ce-ar fi putut fi la îndemâna şoarecilor. Partea cea mai rea era că micile bestii se hrăneau cu mai nimic, n-aveau nevoie de mai mult de trei grame pe zi. Sau aşa citise. Şi totuşi se reproduceau în

draci, de vreo opt ori pe an. Aşa că atunci când găsise pe podeaua bucătăriei mici boabe negre ca de orez, adică excremente de şoarece, chemase imediat o firmă de deratizare. Oamenii fuseseră chiar drăguţi. E adevărat că în momentul

ăsta nu ducem lipsă de şoareci şi şobolani în Paris, spusese tipul de la telefon, dar a doua zi venise să pună prin tot apartamentul nişte cutiuţe pline cu o pastă roz- bombon, menită să omoare bestiile.

Florence îşi imagina şoarecii murind în spatele tavanelor false, căzuţi pe spate cu picioarele în sus şi putrezind, aşa că pusese întrebări în legătură cu eventualul miros. Tipul îi răspunsese că nu trebuia să se îngrijoreze. Că rozătoarele urmau să ingereze

substanţa şi aveau să moară în altă parte — chiar aşa afirmase. Mai adăugase că se vor usca, aşa că nu exista niciun risc în privinţa mirosului. Florence rămăsese cu gura căscată. Sunteţi sigur că n-o să miroasă deloc?

A mortăciune? Omul se enervase puţin, contrazicând-o politicos.
— Vedeţi dumneavoastră, lucrez în domeniu de vreo treizeci de ani. Puteţi să mă credeţi pe cuvânt.
Totuşi, câteva zile mai târziu, remarcase un miros ciudat de otravă

în bucătărie. Crezuse iniţial că e vorba despre fileul de cod pe care-l prăjise în ajun, dar pe măsură ce orele treceau, mirosul se intensifica, aşa că până la urmă, se uitase sub chiuvetă, unde zărise trei ghemotoace de praf (strănutase din reflex), care se

dovediseră apoi a fi trei şoareci morţi (treizeci de ani în domeniu, ziceai?). îl blestemase în gând pe tip, apoi, fără chef, îşi pusese nişte mănuşi de cauciuc şi se înarmase cu mătura. Pusese şoriceii fleşcăiţi într-o pungă de plastic, dăduse fuga la tomberon şi

lăsase să-i scape un mic ţipăt de dezgust atunci când îi lăsase să cadă în gunoi, trântind uşa în urma ei. Povestea cu şoarecii o făcu pe Tatiana să râdă cu lacrimi.
— Cum eşti tu maniacă, îmi dau seama ce-ai trăit! Oh, Doamne, îţi jur

că... Sper cel puţin că ai scăpat de ei pentru totdeauna.
Apoi, ştergându-şi tuşul scurs cu vârful degetului mijlociu, acceptă ideea cu pisica.
— Până la urmă, de ce nu?
Florence primi un mesaj pe telefon. în timp ce-l citea, schiţă un zâmbet.

— Scuză-mă două secunde, zise ea, scriind ceva cu arătătorul şi ţinând degetul mic uşor ridicat. Un pacient, adăugă. în fine, nu chiar al meu. Dar neam simpatizat şi am rămas în legătură.
Telefonul îi vibră din nou. Un emoticon cu un zâmbet vesel.

— Iese mâine, explică ea. E internat la Saint-Louis cu un limfom. Urâtă treabă.
Tatiana o urmărea atentă, părând să aştepte continuarea.
— M-am întâlnit cu iubita lui acum ceva timp, locuiesc în cartier, mai

spuse Florence. Am băut o cafea împreună.
— Aha, şi?
— Şi nimic. Asta-i tot. Am stat de vorbă, am ajutat-o cu o cutie de diazepam şi acum mă ţin la curent.

Tatiana râse scurt, aşezându-se mai bine în scaun.

— Ce? zise Florence.

— Nu, nimic.

— Cum nimic? De ce râzi?

— Mă rog, pentru că — Tatiana se aplecă în faţă cu pieptul lipit de masă şi privirea ironică — pentru că trebuie să-ţi bagi ca întotdeauna nasul unde

nu-ţi fierbe oala. Doamna „salvează lumea întreagă”.
Florence o cunoştea bine pe Tatiana şi ştia că era genul destul de gelos şi totuşi remarca ei o răni. De fapt, era adevărat. Mereu voia să-i ajute pe ceilalţi. Chiar dacă nu i se cerea. Din

empatie, bineînţeles — neîndoielnic, era una dintre marile ei calităţi —, dar şi din dorinţa de a i se răspunde cu aceeaşi monedă, de a fi iubită. Şi, pur şi simplu, ca să aibă un sens în viaţă. Tatiana insistă să plătească ea consumaţia, e în regulă, fac eu cinste

de data asta, iar în momentul în care ajunseră pe trotuar, păru uşor jenată, ca şi cum regreta că fusese aşa de tăioasă.
— Nu te supăra, am zis şi eu aşa. Ştii bine că te ador, Fio.
O privi drept în ochi, ştii, nu? Şi fără niciun avertisment, o pupă apăsat pe

gură. Florence se dădu înapoi derutată. Nu mai ştiu cum să reacţioneze, încotro să se uite, ce să facă cu mâinile. Tatiana râse uşor, nu face faţa asta, să nu exagerăm, apoi îşi scoase pachetul de Nicorette şi luă două pastile.

Şi nu-ţi face griji pentru Nils. în ziua de azi toată lumea se tatuează. Asta nu

înseamnă că puştiul
tău e un băiat rău

— .Tipul ăsta e un vrăjitor, zise Virgile trecând pragul apartamentului. Un adevărat vrăjitor.

îşi scoase căciula roşie de lână, o puse pe măsuţa de la intrare şi se uită în jur. Marianne umpluse vazele cu flori, dăduse parchetul cu ceară, spălase geamurile şi dulapurile şi umpluse frigiderul cu o grămadă de chestii delicioase. Dormitorul mirosea a curat

şi a soare, perdelele verde-fistic erau impecabile, iar pe noptieră trona un teanc de cărţi nou-nouţe.
Marianne îl urmări pe Virgile plimbându-se prin apartament, cu privirea zăbovind ici şi colo, ca un invitat ce descoperă locul. Se opri la

fereastră şi se bucură că toate erau la
locul lor, că nimic nu se mişcase în
lipsa lui — acoperişurile zincate,
hornurile din cărămidă roşie,
macaralele din depărtare, dealurile
din Ile-de-France. Dădu drumul la apă,
îşi umplu paharul şi adăugă un strop

de pudră şamanică. Agită paharul ca s-o dizolve şi apoi înghiţi poţiunea dintr-odată.
— Poate părea aiurea, dar de când am început să iau chestia asta, durerile miau dispărut de pe-o zi pe alta. Când îmi faci cunoştinţă cu el?

— Virgile, ţi-am mai spus de două ori; o să-l cunoşti. Mai aşteaptă puţin să-ţi revii.
Era atât de tipic pentru el. Să fie atras de genul ăsta de lucruri, ca pilitura de fier de un magnet. Virgile îşi suflecă

mânecile tricoului şi-şi încordă
bicepsul, făcându-l să se umfle.
— Vezi, sunt într-o formă de zile mari.
Marianne îşi dădu ochii peste cap, OK,
ai câştigat, apoi îl îmbrăţişă, lipindu-
se de el. Dar în loc de respiraţia caldă
a lui Virgile, simţi un fior de gheaţă de

pe ceafă până pe şira spinării — fir-ar
să fie, slăbise atât de mult.
Virgile îşi reluase viaţa ca şi cum
nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu vorbea
niciodată despre boală, spital,
oboseală sau orice altceva. Probabil,
hotărâse să uite totul. Să meargă mai

departe. Să celebreze viaţa şi iubirea. Pentru asta, îi gătea lui Marianne chestii speciale, îi aducea flori la buchet sau în ghiveci, făcea planuri pentru o vacanţă pe malul mării (Grecia ori Portugalia) şi aproape în fiecare zi, cumpăra haine de bebeluşi.

Prima dată când Marianne văzuse pachetul în mijlocul camerei, cu toate acele pijamale miniaturale, şosetuţele şi hăinuţa, se supărase.

— Ce-i cu astea, Virgile? Nici măcar nu sunt însărcinată!

— Ştiu. Şi ce dacă?

— Chestiile astea pot să fie de rău

augur.
Marianne era convinsă de asta. Nu trebuia să ispiteşti soarta. Ce idee proastă. Virgile, pe de altă parte,

izbucnise în râs, lasă c-o să umbli tu după ele mai târziu, şi despachetase lucruşoarele unul după altul, având grijă să taie toate etichetele. El care nu mai avusese nici urmă de erecţie după chimioterapie.

*

în fiecare zi, Virgile făcea plimbări lungi prin cartier. I se spusese că îi sunt benefice, aşa că mergea cât de mult putea, uneori câteva ore, făcând totuşi pauze regulate, deoarece oboseala îl copleşea adesea. Se oprea în faţa brutăriei, respira aromele de

croasanţi şi de miez cald, apoi, în ritmul lui, urca străzile din Montmartre, pierzându-se printre ele, se sprijinea de poarta pentru trăsuri a vreunei case şi asculta conversaţiile din spatele ei. Apoi îşi continua drumul. întâlnea turişti cu nasul în

ghidurile de călătorie, doamne în vârstă care-şi plimbau căţeii, mame tinere cu bebeluşi şi, când cobora dealul, visa cu ochii deschişi în faţa vreunei vitrine de librărie în care erau expuse noutăţi. Pentru moment, nu prea putea citi. Adormea după doar

câteva pagini. Aşa că nu intra în librărie. Chestia asta îl întrista, dar nu-şi plângea de milă, se forţa să-şi continue plimbarea. Să privească în jur. Să se bucure de fiecare secundă, de cel mai mic detaliu. Resimţea totul cu o intensitate sporită — vânzătorul

de fructe care clădea cu stângăcie o
piramidă de mandarine, cerşetoarea
care
saluta trecătorii, măcelarul care-şi
ştergea mâinile pe şorţul plin de
sânge şi apoi, porumbeii ologi,
castanii ce începeau să se

desfrunzească, căldura mizeră ce
ieşea din gura de metrou.
într-o zi, urcând pe strada
Caulaincourt, se întâlni cu Florence
Marchand, care avea braţele pline de
bujori roşii ca focul. Era pierdută în

gânduri, aşa că nu-l văzu de prima dată.
— Ce buchet! exclamă Virgile. Minunaţi bujori.
— Ia te uită, răspunse Florence. Cum vă merge? Vă simţiţi bine de când aţi ieşit de la Saint-Louis?

Virgile îi trimise cel mai frumos
zâmbet al lui.
— Grozav. Mă simt perfect. De altfel,
ar trebui să trec pe la dumneavoastră,
să văd ce putem planta pe balcon.
Săptămâna viitoare, poate?
Fără să mai aştepte răspunsul,
mângâie una dintre florile de bujor cu

palma făcută căuş, apoi o duse la nas, inspirând. Bujorul — îşi aminti în acelaşi moment — îşi trăgea numele de la Pan, zeul vindecător, zeul medicinei. Păli şi privirea i se înceţoşă.
— Ce se întâmplă? întrebă Florence. Nu vă simţiţi bine?

— Mirosul bujorilor, răspunse el, ştergându-se la nas, îmi aduce aminte de ceva. Dar mă simt bine, nu vă faceţi griji. Rămâne pe săptămâna viitoare?
Florence îşi puse buchetul pe celălalt braţ şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr.

— Da, e perfect, drăguţ din partea dumneavoastră. Pe săptămâna viitoare, atunci. Şi nu uitaţi să vă odihniţi, e important.
— Să mă odihnesc? râse el. Dar nu fac nimic altceva!
Virgile se dăduse cu fondul de ten al lui Marianne, ca să nu arate prea rău.

Insistase să meargă, ceea ce îi făcuse
să se cam certe pe acel subiect.
— înţelege, Marianne, sunt secole de
când n-am mai ieşit să mă distrez.
Doar nu vrei să stau închis în casă
pentru tot restul vieţii!

Marianne nu mai ştiuse ce să spună. Era adevărat că viaţa trebuia să-şi continue cursul. Era bine să reînceapă să iasă, să se distreze, să danseze, să râdă, să se ţină în braţe. Şi totuşi, fără să ştie bine de ce, privea toate lucrurile astea cu un fel de reţinere.

Spre deosebire de Virgile, nu reuşea să facă faţă. Să pretindă că situaţia e sub control. Că nimic rău nu se întâmplase. Şi de când Virgile ieşise din spital, trebuia să recunoască faptul că era mereu în gardă. Să nu facă prea mult zgomot. Să nu

mănânce ori să bea prea mult. Să nu trăiască prea intens, ca şi cum cel mai mic exces ori comportament nepotrivit ar fi avut puterea să facă totul să se prăbuşească — ca şi cum universul lor ar fi devenit dintr-odată la fel de fragil precum coaja de ou.

Petrecerea se ţinea undeva în Montmartre, nu departe de ei, dar niciodată n-ar fi bănuit că ar fi putut exista un astfel de loc. Era o casă veche, cu două etaje, luminată în întregime cu lumânări şi plină de antichităţi, de reproduceri după

picturi celebre, de flori artificiale şi animale împăiate (zebre, tigri, cerbi). Camera principală fusese transformată în sală de bal — în momentul în care ajunseră tocmai răsuna de un rock îndrăcit — şi se deschidea spre o grădină magnifică.

Din care puteai admira tot Parisul. O mulţime de lampioane fuseseră agăţate în copaci sau aşezate în iarbă şi mirosea a smochini, tei şi pere. Faţada casei era acoperită de plante agăţătoare şi rochiţa-rândunicii; se

mai zăreau şi câţiva rugi de nalbă,
crescuţi sălbatic, viu coloraţi.
într-un colţ al grădinii, un bărbat
cânta la clavecin. Nu i se vedea faţa.
Purta un costum alb de piele şi o
mască surprinzătoare — un cap de
ţap. Câteva zeci de persoane se

adunaseră în jurul lui şi-l ascultau în extaz. Marianne şi Virgile se apropiară, uimiţi de masca animalieră.
în acest timp, chelneri îmbrăcaţi în costume cu vestă se agitau împingând măsuţe pe roţi pline de mâncare. Marianne şi Virgile nu mai văzuseră

niciodată aşa ceva, purcei la proţap,
păsări la rotisor, peşte afumat,
piramide de brânzeturi şi un dezmăţ
de dulciuri — savarine uriaşe,
mormane de choux à la crème
caramelizate, cupe pline ochi de frişcă

şi de fructe de pădure, găleţi cu mousse de ciocolată.
— Am făcut bine că am venit, nu? întrebă Virgile.
— E o nebunie, răspunse Mariane, care nu-şi credea ochilor. Unde mă aflu, Doamne?
Virgile o privi tandru.

— Aici, zise el arătând spre inimă. Eşti aici, frumoasa mea cea mai frumoasă.
Era o seară blândă de toamnă. Lumea purta tricouri şi geci subţiri. Virgile era singurul cu căciulă pe cap. Căciuliţa lui roşie de lână, care împreună cu faţa slăbită, îl făceau să

semene mai mult ca oricând cu comandantul Cousteau.
— Mă întorc imediat, zise Marianne. Mă aştepţi aici?
Văzuse pe cineva cunoscut şi voia să-l salute. Virgile o sărută pe încheietură, da, sigur, şi aşteptă ca una dintre măsuţele pe roţi să treacă pe lângă el,

pentru a lua un copan de bibilică
prăjit, pe care-l asezonă cu un polonic
de mousse de ciocolată. Divin. Se mai
servi de trei ori şi mai dădu peste cap
şi vreo trei pahare de votcă. Zgomotul
începea să-l năucească. Ţapul de la
clavecin cânta acum Scarlatti şi făcea

notele să valseze în arii cu o asemenea grație și veselie, că Virgile se surprinse că-i dau lacrimile. Făcu câțiva pași ca să se calmeze și inspiră profund. Noaptea se lăsase deplin. Peste tot prin grădină, lampioanele

luminau cald, ca nişte veioze pentru copii.
Virgile mai luă o votcă şi începu să se plimbe printre invitaţi, oprindu-se când să asculte o frântură de conversaţie, când să ciocnească cu vreun necunoscut, ori pur şi simplu să

salute. Capul începea să i se învârtă uşor. Era atât de fericit să vadă toată acea lume. Acele vieţi din jurul lui. Acele vieţi fericite şi lipsite de griji, care lăsau timpul să se scurgă fără să le pese. Acele vieţi care poate uneori se îndreptau în direcţia

greşită, lăsându-şi visele să se spulbere pe trotuar şi apoi regretele, acele mi-ar fi plăcut atât de mult să fac asta, să fiu aşa, şi dintr-odată i se făcu rău. El ştia ce contează. Să trăieşti viaţa cât poţi de intens. Cu emoţia ca unică busolă. Şi mai ales,

mai ales — să trăieşti fiecare secundă până în măduva oaselor.
— Dar e dragul de Virgile, strigă o voce. Vino încoace!
O văzu pe Olive făcând cu mâna. Era împreună cu Kamel şi cu încă vreo două trei persoane pe care nu le cunoştea.

— Deci cum te simţi, frumosul meu? întrebă ea în timp ce Virgile săruta pe toată lumea.

— Perfect. Şi mai ales foarte fericit să

vă văd.

— Şi noi la fel, îţi dai seama.

Olive îl îmbrăţişă cu tandreţe,

şoptindu-i cuvinte pline de afecţiune.

— Afurisitule, ne-ai tras o sperietură

soră cu moartea.
îi dădu drumul dintr-odată, ca pentru
a alunga emoţia, apoi îl privi cu un aer
poznaş.
— O cunoşti pe Juliette?

— Nu, n-o cunosc, răspunse Virgile,
întorcându-se spre tânăra de lângă el.
Dar sunt încântat s-o cunosc acum.
Privirea i se opri şi îngheţă.
Cântăreaţa pe care o asculta întruna
de luni întregi, Juliette Armanet, se

găsea chiar în faţa lui, vorbind liniştită cu prietenii lui.
— Dumnezeule, am băut prea mult, zise el, ţinându-se de umărul lui Kamel.
— Ha, ha, eram sigur că o să rămâi cu gura căscată, îl ironiză Olive. Eşti atât de sensibil, dragul meu.

Virgile înmărmuri câteva secunde,
fără să poată să scoată vreun sunet,
apoi fu condus înăuntru, unde hard
rockul lăsase loc muzicii disco şi
ritmurilor retro. Hai, Virgile, pe ring.
El nu opuse nicio rezistenţă şi dansă
mai multe piese la braţul cântăreţei

sale preferate, rock, slow, mambo,
charleston, tot ce vrei şi ce nu vrei.
Dumnezeule, era de-a dreptul ireal.
Nu înţelegea nimic din ce i se
întâmpla. Absolut nimic. Pur şi simplu
lăsa lucrurile să se desfăşoare.

Nu-şi dăduse seama că, de la o vreme, Olive şi Kamel nu mai erau prin preajmă. îi căută prin mulţimea de dansatori, dar nu-i văzu; atmosfera era impregnată de izul de sudoare, mâini şi picioare se agitau, înjur erau zâmbete deschise, mirosind a alcool.

încercă să-şi croiască drum, dând din coate şi împingând, când un tânăr de o frumuseţe californiană, cu braţele având un bronz auriu, de mare, se proţăpi în faţa lui.

— Dansezi?

— Hm... ne cunoaştem de undeva?

întrebă Virgile.

— Nu încă, răspunse băiatul, dar se

poate aranja.

Şi, fără ca Virgile să aibă timp să protesteze, îşi lipi buzele de ale lui, îşi strecură limba înăuntru şi o lăsă câteva secunde să exploreze.
— Ajunge! Ce-i cu tine, omule? făcu Virgile respingându-l.
— M-am îndrăgostit! exclamă celălalt râzând.

Făcându-i cu ochiul, dispăru printre dansatori, la fel de repede cum apăruse. Virgile se şterse la gură cu dosul mâinii, al naibii tupeu pe el, dar se răsuci imediat, căutându-l o vreme din priviri. Tânărul îl tulburase —

limba lui avea gustul lui Andy, fostul lui iubit, fotograf.
Exagerase în mod clar cu votca. Trebuia s-o găsească pe Marianne imediat. Totul se învârtea şi se clătina în jurul lui, era înspăimântător. Ştia însă prea

bine — o simţea — toate astea aveau
să se sfârşească în scurt timp. Totul
urma să se oprească. Pământul din
învârtit, râurile din curgere, luna din a
ne sfida. Hai, Virgile, nu mai bate
câmpii. Poate ar trebui să ia puţin aer.
înaintă clătinându-se şi se opri lângă o

fată care se fâţâia în ritmul muzicii. Miros de şampon de piersici, brăţări scânteietoare.
— N-ai văzut-o cumva pe Marianne?
Fata îi zâmbi continuând să se mişte şi ridică din umeri. Virgile se îndreptă atunci cum putu spre grădină şi abia

ajuns afară, vomită tot ce înghiţise, bibilica, votca şi ciocolata. Nimeni nu văzuse nimic. Mai făcu câţiva paşi, ţinându-se de burtă. Vederea i se înceţoşă. Se prăbuşi la rădăcina unui copac asaltat de un parazit.

Marianne îl căutase peste tot, ridicând aici o pălărie, dincolo reverul unei haine, îi scuturase pe unii şi pe alţii, întrebându-i dacă nu văzuseră o căciulă roşie — nu pe jos, imbecilule: un bărbat cu căciulă roşie. Dar toţi răspundeau cu un zâmbet dezvelind

şiruri regulate de dinţi albi, nu, nu
văzuseră nimic, nicio căciulă, niciun
Virgile, nimic, doar petrecerea pe care
o transpirau prin toţi porii.
în cele din urmă, află că unui bărbat i
se făcuse rău în grădină şi că medicii

erau deja la faţa locului. De departe, îl văzu pe Virgile întins pe targă.
— Mă auzi? zise ea aplecându-se spre faţa lui. Virgile? Mă auzi?
O adiere de vânt îi făcu părul să fluture uşor, iar o şuviţă îi gâdilă faţa lui Virgile. Acesta nu păru să reacţioneze.

— Mă aude? îi întrebă ea pe paramedici şi cel îngenuncheat lângă ea dădu din cap, cred că da, da, apoi luă butelia de oxigen.

*

Era în jur de două dimineaţa când Virgile fu urcat în maşina Salvării. Portierele fură trântite şi vehiculul se

îndreptă direct spre spitalul Saint-Louis, fără sirenă. Nu funcţiona.

Când, mult mai târziu, petrecerea se termină în sfârşit şi locul

rămase gol, în sala de
bal erau împrăştiate o
mulţime de obiecte.
Brichete, o pereche

sau două de cercei,
nişte chei, mucuri de
ţigară strivite. Iar
într-un colţ, o căciulă

roşie de lână —
călcată în picioare

.Florence intubase pacientul, îi injectase anestezicele şi fixase fiecare pleoapă cu o bucată de leucoplast ca să evite uscarea ochilor. îi plăcea să

lucreze în blocul operator. Departe de lume, afară din timp. îi plăcea mai ales acel moment în care pacientul se cufunda în somnul artificial, sub lumina la fel de artificială, cu toate semnele vitale monitorizate (ritmul cardiac, tensiunea arterială, nivelul de

saturaţie) — viaţa sub control absolut
pentru câteva minute sau ore.
în timp ce medicamentele se
răspândeau prin corpul pacientului
(bărbat, 42 de ani, 75 de kilograme),
se uită la chipul acelui necunoscut
întins pe masa de operaţie, aflat

realmente în mâinile lor. îşi aşeză palma pe fruntea lui, îndepărtându-i o şuviţă de păr cu un gest delicat.
— E în regulă, Florence? Pot începe? întrebă chirurgul.
Era unul dintre cei drăguţi. Se apreciau reciproc foarte mult.

Petrecuseră chiar un weekend
împreună cu partenerii lor.
— Da, din partea mea e în regulă,
confirmă ea şi în acel moment îşi simţi
mobilul vibrând în buzunarul
halatului.

Pacientul dormea deja adânc. Când se va trezi, nu-şi va aminti nimic din toate astea. Asemenea copiilor sub patru ani, după cum se spune. Florence găsise întotdeauna nemaipomenit faptul că aceştia nu-şi mai amintesc nimic din perioada de

dinainte de a sufla cele patru lumânări
de pe tort. Ea însăşi îi vedea parcă
aievea pe Nils şi Elena, la doi-trei
anişori, jucându-se în camera de zi din
strada Caulaincourt, îşi amintea
perfect ferestrele deschise larg,
soarele pătrunzând printre copaci şi

dând frunzelor o culoare verde-transparent şi apoi umbrele lor proiectate pe pereţi. Elena purta mica ei salopetă roşie preferată şi se amuza încercând să prindă umbrele cu un minciog, în timp ce Nils râdea în hohote, acoperindu-şi gura cu ambele

mânuţe — ai văzut, mama! exclama el şi Florence îi zâmbea, complice, apoi sufla spre amândoi sărutări imaginare. Să nu-mi spună cineva că nu-şi mai amintesc nimic despre toate acelea! gândise ea deseori. Şi căsuţele din Lego, poveştile cu lupi, purceluşi şi

vrăjitoare, giugiulelile, tristeţile şi
apoi — apoi, dacă mor înainte de a
patra lor aniversare, nu voi mai exista
deloc pentru ei? Black-out complet?
Ştergere totală a memoriei?
Chirurgul făcuse prima incizie şi se
pusese pe treabă, umblând prin

măruntaiele pacientului. Florence îşi scoase mobilul. Era un mesaj de la Marianne. Strânse din dinţi. La naiba. Virgile fusese din nou internat la Saint- Louis în noaptea aceea, află ea, cu febră patruzeci la cinci dimineaţa şi

diagnostic de septicemie severă la şapte.
Chirurgul înălţă capul şi-şi retrase mâinile. Ceru comprese.
— Aspiraţi aici, nu mai văd nimic, e prea mult sânge.
Florence verifică semnele vitale, totul OK din partea mea, în regulă, în timp

ce sângele era aspirat cu zgomot. Citi apoi post-scriptumul: „Virgile a ţinut să aflaţi. Nu v-a uitat şi spune că va trece pe la dumneavoastră în curând”. Marianne îi mai scrisese şi numărul salonului. în cazul în care ar fi vrut să treacă pe la el.

Când ieşi din blocul operator, îşi dădu jos halatul, saboţii şi boneta şi părăsi rapid vestiarul. Pe culoar se întâlni cu Tatiana, care tocmai îşi terminase consultaţiile.

— Unde fugi aşa, Fio? Ce s-a întâmplat?

— La Saint-Louis.

— A, da? De ce?

Florence se îndepărtase deja câţiva metri.

— Pacientul despre care ţi-am povestit. A făcut septicemie.

Camera lui Virgile era şi mai mică decât precedenta. Marianne avea chiar impresia că se micşora cu fiecare ce oră ce trecea. Când Florence Marchand împinse uşa şi intră, Virgile se ridică, încercând să pară stăpân pe sine.

— Am avut o mică problemă, zise el cu o voce înfundată. Aţi aflat, nu?

Florence încuviinţă şi o salută pe Marianne cu un semn din cap.

— Dar o să-mi dea nişte vitamine şi-o să mă pun repede pe picioare, adăugă el râzând.
Marianne coborî privirea. Ce spune el acolo? De-a ce se joacă? Florence, pe de altă parte, ştia. Reacţie de apărare, de supravieţuire. Toate acele

mecanisme pe care creierul le declanşează atunci când realitatea ni se pare inacceptabilă. Ea însăşi trăise aşa ceva — îşi amintea acum — când la cinci sau şase săptămâni după naşterea fiului ei Nils, epuizată de nopţile nedormite şi dezechilibrele

hormonale, rămăsese fără lapte. Totuşi, preţ de mai multe zile, se încăpăţânase să-şi alăpteze bebeluşul care urla de foame. (Baptiste, între timp, coborâse la farmacie, cumpărase lapte praf şi biberoane şi hrănea bebeluşul în puţinele ore în care ea

dormea.) A nega evidenţa e una dintre reacţiile frecvente atunci când ne confruntăm cu disfuncţionalităţi ale corpului nostru. Florence o constatase de multe ori, atât la ea, cât şi la pacienţi — şi acum o vedea la Virgile.

Marianne ieşise din cameră ca să stea puţin singură pe hol. Repeta la nesfârşit fraza pe care urma s-o pronunţe. Ezită. O refăcu de câteva ori. Apoi formă numărul lui Henri Lifar. De două ori îi intră mesageria

vocală, dar insistând, într-un final i se răspunse:

— Alo, da?

— Bună ziua, domnule Lifar, sunt

Marianne. Prietena lui Virgile. Tăcere.

— Vă sun pentru că fiul dumneavoastră e la spital. Cu septicemie. Trecu peste celelalte

amănunte, deoarece ştia că Virgile se împotrivise.

— Cred că ar trebui să veniţi să-l vedeţi.

Niciun răspuns.
— Domnule Lifar, sunteţi acolo? Mă auziţi?
Dar îi răspunse o voce de femeie; Henri Lifar îi dăduse telefonul soţiei sale.
— Sunt mama lui Virgile, zise ea. O să vin. Daţi-mi doar numărul salonului.

Apoi, cu un ton solemn şi funebru care o îngheţă pe Marianne, adăugă: Mulţumesc că ne-aţi anunţat, domnişoară.

Când se întoarse în salon, Florence

plecase şi Virgile
adormise. Se apropie
de el şi—1 sărută pe
frunte. Febra îi

scăzuse uşor. Părea
liniştit. Doar adormit,
nu bolnav. îi ridică
braţul, se ghemui

lângă el şi probabil că
aţipi şi ea câteva
momente — doborâtă
de oboseală ca pe o

canapea prea moale,
căzută într-un somn
bântuit de viziuni
bizare. Când deschise

din nou ochii, văzu
trei mierle mici, negre
ca smoala, care se
aşezaseră pe pervazul

ferestrei. Se apropie
fără zgomot şi întinse
mâna spre ele. Bună.
Păsările nu schiţară

nicio mişcare. O
priveau fix. Ai fi putut
spune că se holbau la
ea

.Şi-ar fi dorit atât de mult să se mai
plimbe amândoi pe drumuri de ţară,
culegând garoafe, maci şi urzici,
ar fi vrut să-i simtă mângâierile —
încă o dată,
să-i miroasă pielea — încă o dată,

să plângă cu el la filme triste, să râdă
la glume şi apoi să mănânce împreună
primele boabe de zmeură din an.
Şi-ar fi dorit atât de mult să se aşeze
împreună pe o terasă, în mijlocul lumii
gălăgioase, cu Virgile chemând
chelnerul, hei, nu vă supăraţi, aş dori

să beau marea într-un pahar drăguţ de
cocktail — ar fi schimbat un sărut
sărat, cerul ar fi roşit şi ei ar fi privit
rândunelele plecând liniştite spre
ţările calde.
Ar fi vrut atât de mult să-şi legene
pruncii ore întregi, în picioare, în

întuneric, în timp ce el ar fi adormit în patul de lângă ea. Să se îngrijoreze împreună pentru viitor, să se certe seara şi să se împace dimineaţa, să-şi petreacă vacanţele pe malul Mediteranei; ar fi cumpărat găletuşe şi lopăţele albastre din plastic, copiii

ar fi învăţat să înalţe castele din nisip,
să adune scoici şi să picteze pietricele,
să stea cu capul sub apă şi Virgile ar fi
fost fascinat de râsetele lor, de dinţii
de lapte minusculi şi de năsucurile lor
arse de soare.

Şi-ar fi dorit atât de mult să
îmbătrânească lângă el. Pe ea ar fi
durut-o oasele, pe el spatele. S-ar fi
refugiat într-o căsuţă simplă şi în
fiecare dimineaţă s-ar fi întâlnit în
bucătărie, târşâindu-şi picioarele, cu
mâinile lor osoase care şi-ar fi spus

bună dimineaţa cu delicatețe, abia atingându-se. Ar fi râs de pielea lor uscată ca pergamentul. Nu s-ar fi gândit la nimic, deschizând doar cafetiera şi bucurându-se de ziua ce începea. Să îmbătrânească fericiţi, într-o casă în care păsările ar fi venit

să ciugulească firimituri de la micul dejun luat pe terasă, unde ar fi putut citi ore întregi, aşezaţi sub pergolă şi contemplând pomii fructiferi ce-ar fi îmbălsămat grădina la crepuscul.

Azi oraşul e cenuşiu şi
murdar, iar în
apartamentul lor din
Montmartre începe să

miroase a mucegai.
Marianne se uită pe
geam. Nu mai sunt
nici nori, nici păsări.

Doar vid. Nimic
altceva. Aude
telefonul, telefonul ei,
şi când răspunde, cele

trei cuvinte răsună ca
trei cartuşe trase spre
un cer fără culoare:
Virgile e mort

.Marianne petrecu prima noapte la părinţii ei. în patul de o persoană din camera ei de copil, înconjurată de desenele ce înfăţişau baloane cu aer cald, de mirosul minelor de creion şi coperte, de romanele citite în adolescenţă frumos aliniate în

bibliotecă şi de bătrânul urs de pluş de pe noptieră. Se refugiase unde putuse.
Când apăru la micul dejun, Sam o luă în braţe, ceea ce nu mai făcuse de o grămadă de ani, şi o strânse tare. îi simţi inima bătând lângă a lui şi fu

atât de emoţionat, încât lăsă să-i scape cu voce tare cuvintele care i se învârteau prin minte.
— Sunt mândru de tine, să ştii. De ceea ce ai făcut pentru Virgile. De felul în care l-ai susţinut. Şi l-ai iubit.
Apoi vocea i se sugrumă şi nu mai putu continua.

Alice ieşi din baie, scuturându-şi cu o mână părul încă ud, halatul lejer lăsând să i se vadă o parte din umăr. Probabil nu se demachiase în ajun, aşa că fardul verde îi lăsase o urmă sub ochi. Veni s-o sărute pe Marianne. Nu pronunţă niciun cuvânt, mulţumindu-

se să-i mângâie părul. Mirosul de gel de duş cu iasomie invadase camera.

*

Ca să alunge energiile negative, Alice aprinse câteva lumânări, puse un disc în surdină — Summertime, Janis Joplin — şi făcu clătite. Adăugă rondele de banană deasupra, presără puţină nucă

de cocos pe ele şi le aduse la masă, împreună cu un ceainic aburind. Se aşeză lângă fiica ei şi turnă ceai.
— Voiam să-ţi spun ceva, începu ea, dar vocea îi sună răguşită.
Se adună, calmează-te, încercând să articuleze cât de bine putea.

— Cu Sam — cu tatăl tău — am discutat mult. Despre ceea ce aţi fi vrut să faceţi, tu şi Virgile. Ca urmare: te vom ajuta cât vom putea. Poţi să contezi pe noi.
Marianne îşi înmuie vârful degetului în fulgii de cocos, apoi îl bagă în gură,

cu privirea dusă. Dacă ar fi ştiut ce chin urma să-i fie viaţa... Oare putem decide ceva la un moment dat? Putem alege ceea ce ni se întâmplă — viaţa pe care o s-o avem?
Să vezi cum lumea ta se prăbuşeşte — înţelesese puţin ce înseamnă asta din

experienţa cu spitalul, cu boala şi chimioterapia, dar la morgă fusese cu totul altceva. îşi amintise cuvintele astea, trebuie să vezi moartea pentru a înţelege, pentru a-ţi da seama cu adevărat, pentru a intra în doliu — în timp ce altele spuneau, în cazuri de

felul ăsta, fiecare face ce simte, ce poate — dar nu ştia de ce le alesese pe primele, se forţase chiar să le facă să prindă viaţă. îşi lipise buzele de fruntea lui. Doamne, cât regretase acel gest, să sărute acea piele tare şi rece ca piatra, abia scoasă din camera

frigorifică, cu ce o ajutase oare, mai
era Virgile acolo, înăuntru?
Virgile al ei. Unicul. Poetul.
Dispărutul. De câte ori încercase apoi
să-l sune? Câte mesaje îi trimisese,
doar să se asigure că nu va primi
niciun răspuns? Şi apoi, la morgă,

acea frază pe care i-o şoptise la ureche, foarte încet: dacă nu va fi al tău, nu voi face niciodată un copil. O frază care se dizolvase apoi în aer, ca să se formeze din nou câteva secunde mai târziu, lovind-o în plină figură, ca

un bumerang. Da, asta e, gândise ea.
Nu va face un copil cu altcineva.
Virgile care nu mai respiră. Virgile
care nu mai râde. Care zace în
sertarul lui îngust de la morgă.
Făcu un pas în spate, strânse în mână
flaconul de Lexomil — câte pe zi,
oare?

Puţin mai târziu, la o coadă la supermarket, zăbovi lângă un bebeluş care dormea în cărucior, în faţa ei, cu capul pe o parte, complet relaxat, cu nişte urme de varicelă pe mânuţe şi în partea de sus a frunţii. Apoi zări un altul, puţin mai departe, care bătea

din picior pentru o pungă de
bomboane. Se uită apoi la
cărucioarele încărcate cu scutece,
carne tocată, biscuiţi pentru gustare
— toată acea viaţă de familie
obişnuită. în al ei, cereale şi o sticlă de
lapte, gel de duş pentru toată familia,

un bax de bere şi un pui mare, la rotisor. Mai ales fără mâncare semipreparată. Nimic în porţii pentru o singură persoană. Nimic care să-i trădeze singurătatea — monstruoasă, odioasă, hidoasă.

Viaţa ei semăna cu o grădină devastată, distrusă de furtună. Copaci trăsniţi. Straturi de flori distruse. Nu mai rămăseseră decât tulpinile calcinate, resturi de crengi şi pământ răscolit. Chiar dacă ştii că totul o să crească din nou — în mod diferit. Sub

altă formă. Cu alte plante, alte culori, alte soiuri. Cum va creşte oare grădina ei interioară? Ce parte din ea mai era vie?
Pentru a rezista, Marianne se concentra asupra sarcinilor cotidiene, a aspectelor concrete. Făcea ordine în

apartament şi spăla rufele strânse în coş, organiza înmormântarea şi contacta persoanele apropiate şi mai puţin apropiate, încercând să nu uite pe nimeni. Nu-şi mai punea întrebări, nu mai analiza nimic. Raţiunea îi părăsise creierul. Şi se gândea iar şi

iar la Virgile care, în zilele de dinaintea morţii, nu avusese decât un singur lucru pe buze:
— Vreau să recuperezi gârneţii. Vreau să facem acea inseminare artificială şi să rămâi însărcinată, orice s-ar întâmpla.

De multe ori începuse să plângă şi apoi se enervase, opreşte-te, taci, eşti nebun, iar Virgile îi ştersese lacrimile cu degetul mare şi adăugase:
— Trebuie s-o faci, Marianne. Pentru că aş vrea să mai trăiesc puţin. Cu tine.

Primul rând rămăsese liber. Nimeni nu îndrăznise să se aşeze, chiar dacă biserica era plină ochi. Un furnicar de lume, tineri şi mai puţin tineri, purtând culori deschise şi cu ochii roşii de plâns. în aer plutea miros de tămâie şi flori proaspăt tăiate, iar din

vitraliile colorate madonele cu mâini
împreunate priveau implorator.
Marianne stătea în al doilea rând, cu
Alice şi S am de o parte şi de cealaltă.
în timp ce lumea continua să vină,
aşezându-se pe margini, se întoarse de
mai multe ori. îi zări pe Olive şi

Kamel. Lucie şi prietenul ei. Apoi Tom, Andy, William, Benoît şi alţii pe care nu-i cunoştea. Părea că din clipă în clipă se aştepta să-l vadă apărând, Virgile al ei, într-un frumos costum deschis la culoare, cu pălărie de paie asortată, croindu-şi drum prin

mulţime — lăsaţi- mă să trec, mă scuzaţi, am întârziat!
Lui Marianne îi era greu să rămână nemişcată. Simţea furnicături în tălpi, iar în stomac ceva ca un început de râs nervos. Avea impresia că era atât de prost îmbrăcată, cu taiorul prea

ţeapăn şi pantalonii prea strâmţi — şi acea tristeţe mult prea mare pentru ea.

*

Cei patru angajaţi de la pompe funebre intrară în biserică, cu sicriul lui Virgile pe umeri. Aveau părul tuns scurt şi bine pieptănat, braţele solide

şi unghiile tăiate. La trecerea sicriului, lumea îşi trase nasul, fiecare împăturindu-şi amintirea preferată despre Virgile ca pe o bucăţică de hârtie preţioasă. Fiecare se temea că într-o zi îi va veni rândul, că va sta

întins într-o cutie de stejar de culoare deschisă.
Sicriul fu aşezat în faţa altarului. Lângă el era o fotografie a lui Virgile aşezată pe un şevalet de lemn. El, stând sub o magnolie, fumând o ţigară, cu privirea spre cer — o

fotografie făcută la Varengeville-sur-Mer, cu ani în urmă.
Se spuseră câteva rugăciuni. Alice citi un text de Patti Smith. Prietenii se succedară pentru a rosti câteva cuvinte pline de emoţie. Marianne ezită până în ultimul moment, apoi

păstră scrisoarea împăturită în buzunarul de la pantaloni — doar cum simt, cum pot.
în timpul ceremoniei, familia Lifar rămase tăcută. Niciunul dintre ei nu ţinu niciun discurs, trecură doar unul după altul prin faţa sicriului. Tatăl îşi

făcu cruce. Mama îşi înăbuşi un hohot în mâneca hainei. Urmară cele două surori, cu batista la nas. Niciunul dintre ei nu-l mai revăzuse pe Virgile. Ajunseseră prea târziu.

Când ieşi din biserică,
Marianne văzu un stol
de grauri pe cer;
zburau în cadenţă

perfectă, formând un
nor ce se întindea, se
umfla, se aplatiza,
asemenea unei forme

fără contururi de Dali.
Poate că Virgile era
printre ei. Ziua o să-l
vadă zburând spre

zona rurală ca să
ciugulească omizi,
cireşe şi bucăţi de
mere, pentru ca seara

să se întoarcă la
adăpostul oraşului,
strecurându-se sub un
acoperiş şi încălzindu-

se la lumina marilor
magazine. Aşa. Acolo.
Foarte aproape de ea
.Florence ajunse la cafeneaua
Francoeur cu mai mult de un sfert de

oră înainte şi se aşează la o masă lângă
fereastră. îşi deschise cartea, citi de
mai multe ori aceeaşi frază şi sfârşi
prin a o închide la loc, incapabilă să se
concentreze. în jur, lumea pălăvrăgea
şi râdea, se auzea cafetiera zumzăind,
ceştile se ciocneau, iar chelnerii se

apostrofau, cerând nota pentru masa doi, POS-ul pentru zece şi totul i se păru străin şi îndepărtat. Zgomotul cotidianului. Ceru un pahar cu apă, da, cu o cafea, mulţumesc, sau poate invers, şi înghiţi al doilea Clorazepat pe ziua aceea. îşi puse mâinile pe

masă. De ce trebuia ca acel gol să fie atât de prezent, ca moartea să dea târcoale mereu ca un corb bătrân? De ce medicina nu era capabilă să salveze? Cei doi nici măcar nu avuseseră timp să aibă un copil împreună. Şi se iubeau la nebunie,

totuşi, asta sărea în ochi de la
depărtare. Aveau toată viaţa înainte.
Cum va putea tânăra aceea să
suporte? Ce va face cu acea prăpastie
căscată în faţa ei în mijlocul drumului?
Dar cu singurătatea? Florence ştia
prea bine în ce fel o salvaseră copiii.

îşi amintea trupuşoarele lor calde
lipite de ea, respiraţia mirosind a
lapte de mamă, catifelat şi dulce, şi
zâmbetele cu gingii roz, fără dinţi, sau
felul în care se întindeau cu atâta
forţă încât le tremurau mânuţele. Şi

apoi toată acea viaţă ce se ordonase în jurul lor, pentru ei, ani întregi. Marianne intră în cafenea şi o zări imediat. îi făcu un mic semn cu mâna şi se îndreptă spre ea. Se ţinea foarte dreaptă, cu părul ridicat în coc. Nu părea nici strivită, nici distrusă. Se

sărutară pe obraji, apoi Florence o strânse în braţe. Marianne îşi sprijini o clipă obrazul de umărul ei; o clipă în care zgomotul din jur se îndepărtă şi respiraţiile lor se sincronizară.
— Ce faci? întrebă Florence desprinzându-se şi aşezându-se la loc.

Marianne simţi cum i se umezesc ochii. Trase scaunul şi se forţă să zâmbească.
— Bine.
Florence comandă două pahare de vin şi întreţinu conversaţia. Se limită la chestii concrete, se interesă dacă are

nevoie de ceva de cumpărat, ori dacă poate s-o ajute cu hârţogăria administrativă, cu vreo reţetă ori cu un număr al unui psiholog. Marianne îi mulţumi şi promise că va apela la ea la nevoie. îi vorbi de asemenea despre întâlnirea pe care o

avea cu avocatul Lardet. Un tip OK, foarte competent în meseria lui — dreptul medical şi specialist în bioetică.
— îl cunoaşteţi?
Florence dădu din cap că nu.
Marianne continuă. Ignace Lardet

acceptase să se ocupe de dosar. O asigurase de toată competenţa sa şi de faptul că aveau şanse, dar nu-i ascunsese că victoria era departe de a fi evidentă.
— Ne bazăm pe Convenţia Europeană asupra Drepturilor Omului, îi

explicase el, dar trebuie totuşi să vă pregătiţi pentru cazul în care vi se va refuza restituirea gârneţilor. Deoarece, ştiţi, cred, inseminarea post-mortem este interzisă în Franţa.

Marianne ridică paharul de vin din faţa ei. îl duse la buze, dar îl lăsă jos fără să fi băut din el.
— Vreau să ştiu un lucru, zise ea, privind-o pe Florence drept în ochi. Dacă asta n-o să meargă, mai există vreo posibilitate să...?

Florence fu luată prin surprindere. înţelese imediat. Se străduí să-i susţină privirea, dar nu prea reuşi.
— Cred că nu trebuie să ne pierdem speranţa, răspunse ea în cele din urmă. Aparent, aveţi un avocat bun. Şi apoi, epoca în care trăim pare

favorabilă schimbărilor din societate, nu?
Marianne dădu din cap. Să nu ne pierdem speranţa, da. învârti între degete piciorul paharului, luă o înghiţitură, apoi adăugă:

— Dar dacă n-o să meargă, ştim oricum unde se află gârneţii lui Virgile.

Avocatul Lardet se dedică trup şi suflet cazului. Era un om de încredere, onest şi muncitor, cu un apetit clar pentru provocări. îşi începea ziua la şapte, la sala de sport, alergând nouă

kilometri pe un covor de cauciuc —
anii şi viaţa sedentară făceau
kilogramele astea să se adune prea
uşor —, apoi se punea pe treabă la
cabinet, uneori avea întâlniri pe teren,
alteori pleda la tribunal. Nu avea nici
nevastă, nici copii. Doar clienţi şi o

mamă în vârstă, pe la care trecea aproape în fiecare zi, după serviciu. El şi Marianne se înţeleseseră foarte bine încă de la început. Ei îi plăceau devotamentul şi meticulozitatea lui, modul perfecţionist de a aborda lucrurile, iar el era impresionat de

temperamentul ei războinic — o războinică în numele iubirii, gândea el —, dar şi de felul în care ea îşi ţinea capul şi de pistruii adorabili.
Adesea luau prânzul împreună în cartierul Batignolles, la doi paşi de cabinetul lui şi discutau despre cum

avansau lucrurile — printre altele, şi despre o văduvă care obţinuse gârneţii soţului ei defunct sau alta, a cărei cerere fusese respinsă —, dar mai aveau şi alte subiecte, de pildă amintiri din copilărie, ori din vacanţe, iar ea începuse să-i spună pe nume.

Marianne alterna stările de exaltare, convinsă că va câştiga, pentru că va pune atâta energie în joc, încât nu o vor refuza — cu ce drept ar fi făcut-o? — cu momente în care se simţea total descurajată, demotivată până la a nu se mai putea ridica dimineaţa din pat,

având impresia că se luptă cu morile de vânt. în acele momente nu se putea abţine să nu-l asalteze pe avocat cu tot felul de întrebări.
— Spune-mi sincer, Ignace: care e probabilitatea să câştigăm şi să-mi

restituie gârneţii lui Virgile? Crezi că facem toate astea degeaba?
— Fac tot ce pot pentru a avea câştig de cauză, o asigura el. Important e să nu vă pierdeţi cu firea.
Atunci ea deschidea meniul, închizându-l la loc aproape imediat, ai

dreptate, să nu mă pierd cu firea, să lupt neobosit şi, în mijlocul gălăgiei din braserie, comanda singurul lucru pe care-l mai putea mânca, pentru că-i amintea de serile cu Virgile.
— O salată César, vă rog. Cu multe crutoane.

Ignace Lardet parcurgea rapid meniul pe care îl ştia pe dinafară, apoi îi spunea chelnerului:
— Acelaşi lucru, dar fără crutoane sau sos César. Doar cu puţin oţet balsamic.

Un prieten ziarist o contactase pe Marianne ca să scrie un articol despre ea. La început refuzase, nu era genul care să-şi spele rufele în public, dar Ignace Lardet îi sugerase să se mai gândească, articolul putea genera o mişcare favorabilă din partea opiniei

publice, factor care nu trebuia neglijat. Cam fără tragere de inimă, Marianne îl sunase pe tip şi stabiliseră o întâlnire. La ea acasă. Din fericire, omul abordase subiectul şi pusese întrebările cu delicateţe. Articolul era riguros structurat şi bine scris. Şi,

cum se întâmplă de obicei în cazul unui subiect de interes, o sunaseră şi alţi ziarişti şi se scriseseră şi alte articole. Toţi abordau latura etică a inseminării post-mortem, vorbeau despre legislaţia europeană, evoluţia structurilor familiale şi provocările

legate de paternitate, dar mai ales despre povestea ei cu Virgile. Despre dragostea lor nebună. Ieşită din comun. Apoi despre voinţa şi curajul ei. Portretul unei femei frumoase. Avea şi un spaţiu alocat pe France 2 la ştirile de la ora 20:00.

Trecură mai multe săptămâni, până
când lumea se cam plictisi de subiect
şi veni iarna. într-o seară, cerul se
acoperi cu nori groşi şi întunecaţi şi
temperatura scăzu brusc. Lumea se
grăbi spre casă, lămpile stradale
îngheţară şi maşinile dispărură.

Coşurile fumegau ca niciodată. în acea seară, n-a fost nevoie decât de câteva ore pentru ca oraşul să se trezească învelit în zăpadă şi în linişte.
Florence ieşi prima din restaurant şi Baptiste o urmă, închizând uşa după ei. Ajunşi afară, se grăbiră să-şi

încheie paltoanele, să-şi pună
mănuşile şi căciulile şi să-şi lovească
mâinile una de alta pentru a se încălzi.
— Ce frig e, zise Florence. Ce bine că
n-avem mult de mers.
Respiraţia i se prefăcea în aburi. Nu
mai fusese atât de frig de mulţi ani.

Baptiste îi frecţionă spatele cu afecţiune şi amândoi izbucniră în râs.
— Ce seară frumoasă am petrecut, restaurantul ăsta e minunat.
Whisky-ul limpede şi strălucitor le dăduse o dispoziţie bună, erau veseli, relaxaţi şi fericiţi că sunt împreună. În timp ce urcau pe bulevardul Clichy,

Baptiste o luă de braţ şi Florence se strânse lângă el. Soţul ei o sărută în colţul gurii, chiar acolo unde anii îi desenaseră un rid discret. Lui acest detaliu i se părea fermecător şi teribil de emoţionant. Câte putem citi pe o faţă ridată, bucurii, tristeţi, oboseală,

tot ce se imprimă acolo de-a lungul anilor şi nu putem ascunde — când îmbătrânim, spunea el adesea, nu mai putem minţi în legătură cu ceea ce suntem, ne stă scris pe faţă.

Era aproape miezul nopţii. Florence şi Baptiste trecură pe lângă un cuplu cu

un cărucior în care se afla un bebeluş
înfofolit în păturică; i se mai vedeau
doar ochişorii mari şi speriaţi. Nu
căsca, nu plângea, avea doar o privire
fixă ca de drogat. Femeia se grăbea cu
ambele mâini pe bara căruciorului,
corpul aplecat înainte şi o ţigară în

colţul gurii. Uneori îi spunea ceva bărbatului şi atunci ţigara se bălăbănea în sus şi-n jos, apoi rămânea din nou nemişcată, când femeia trăgea cu sete din ea. Bărbatul mergea în urma ei, clătinându-se uşor şi repetând cu voce stinsă:

— Jessi, mergi prea repede. Flăcăul e bine, la căldură.
Cu câteva zile în urmă, o sunase Marianne.
— N-a mers, o anunţase ea cu o voce surprinzător de calmă. Consiliul de Stat mi-a respins cererea.

Florence o ascultase enumerând argumentele celor care motivaseră decizia şi înţelesese, desigur — nu este recomandat să ajutăm în mod deliberat la naşterea unui orfan de tată, se specifica, trebuie evitat de asemenea ca nou- născutul să devină

un substitut al celui decedat —, dar în acelaşi timp nu putuse să nu-şi spună că era o chestie revoltătoare. Era posibil să i se refuze acest drept şi în orice altă ţară, în Spania sau Belgia, de exemplu.

— N-o să-mi dea gârneţii lui Virgile, adăugase Marianne, o să-i distrugă. Peste puţină vreme, după câte am înţeles.
Florence nu răspunsese, dar în acel moment simţise că ameţeşte, ca şi cum dintr-odată raţiunea ar fi părăsit-

o, ca şi cum din acel moment nu mai avea niciun fel de control asupra întregii poveşti.
— Eşti bine, Fio? întrebă Baptiste. Nu mai spui nimic.
Aproape ajunseseră acasă, mergând în continuare braţ la braţ. Jessi, bebeluşul şi tatăl afumat rămăseseră

în urmă. Florence încetini şi se strânse lângă Baptiste.
— Am sunat-o pe Monique, mărturisi ea. Mă întâlnesc mâine cu ea la Port-Royal.
Baptiste se opri şi se întoarse spre ea.

— Cum adică, ai sunat-o pe Monique? Eşti nebună sau ce? Doar am vorbit ieri despre asta, te poate costa slujba de la spital. Şi probabil dreptul de a profesa medicina.
E drept că avuseseră această discuţie în ajun şi se certaseră până noaptea

târziu. Totuşi se împăcaseră înainte de culcare, căzând de acord că era mai bine să nu se bage. Şi atunci de ce ea revenea asupra deciziei?
— Dar de ce, Fio? Ce te-a apucat?
Florence nu spunea nimic. Stătea în faţa lui cu amândouă mâinile în

buzunare şi capul între umeri.
îngheţată. Baptiste o fixă un moment,
părând să aştepte continuarea, dar
Florence îi pronunţă doar prenumele,
Baptiste, ascultă, cu aerul aceluia care
anunţă o veste greu de digerat. El îşi
muşcă buzele şi bărbia începu să-i

tremure uşor, ca atunci când era foarte emoţionat. O cunoştea aşa de bine. Ştia că va merge până la capăt, dacă luase acea decizie.
Florence vru să-i ia mâna, încearcă măcar să înţelegi, te rog, dar Baptiste şi-o trase cu un gest brusc.

— Nu, lasă-mă, Fio. Eu mă duc acasă.

Paşii lui răsunară pe trotuar până departe, astfel încât Florence avu impresia că nu se

mai auzea nimic
altceva pe lume. Un
scuter trecu în viteză,
iar pilotul şi pasagerul

său bălmăjiră nişte
urale de alcoolici. Un
cuplu se grăbea spre
intrarea la metrou,

împărţind o ţigară.
Mai era şi un tip care
făcea jogging în
pantaloni scurţi şi

maiou, ce nebun.
Florence rămăsese
complet descumpănită
de ceea ce tocmai se

întâmplase. îşi trase
fularul peste nas şi
suflă înăuntru pentru
a se încălzi. Era cea

mai friguroasă noapte a anului

.Ajunsă în casele oamenilor, ochii mei
vor fi orbi, limba mea va tăinui
secretele care mi se vor încredinţa.
De când depusese jurământul la

Facultatea de Medicină din Amiens în 1994, Monique Rozan îşi recita adesea în minte aceste cuvinte ale lui Hipocrate. Avea o integritate morală şi o onestitate pe care le aplicase fără efort în practica medicală.

Când închise telefonul, se gândi la tatăl ei şi la tot ce făcuse Florence pentru el. în urmă cu nişte ani. Acesta suferea de o boală degenerativă incurabilă — maladia Charcot — şi putuse să moară în casa lui, înconjurat de cei dragi, împăcat cu sine şi cu

viaţa pe care o avusese. Scăpase de scaunul cu rotile, de escare, de dificultăţi de vorbire, dinţi căzuţi şi gură ce mirosea a moarte. Florence Marchand fusese alături de el până în ultima clipă, ajutându-l să moară în pace. Dăduse dovadă de o umanitate

ieşită din comun, asumându-şi riscuri mari. Asta nu se uită. Evident că nici Monique Rozan n-o făcuse. Şi ştiuse mereu că va veni vremea să-i întoarcă favoarea.

*

Florence o sunase pe Monique în pauza de masă. Trebuiau să se vadă.

— Da, e urgent, spusese ea. Pentru un pacient. Mă rog, nu chiar, o să-ţi explic. Eşti liberă azi?
Monique Rozan era ginecolog la Port-Royal şi se ocupa cu precădere de fertilizări in vitro; aşadar, era bine cunoscută la sediul CECOS din

Cochin, unde erau conservaţi gârneţii lui Virgile Lifar. îşi dădură întâlnire pe seară la cafeneaua Bullier, la intersecţia bulevardelor Montparnasse şi Port-Royal. De pe terasa cafenelei se vedea Observatorul, cu impresionanta lui

cupolă şi galaxiile îndepărtate, vizibile prin lunete. Monique ceru un ceai Lapsang Souchong. Florence, jenându-se să comande un pahar de vin singură, comandă un Perrier.
— Lămâie? Gheaţă? întrebă chelnerul.
— Da, amândouă, mulţumesc.

Apoi, trecu direct la subiect. Moartea lui Virgile, gârneţii conservaţi la CECOS şi Marianne. Proiectul ei de inseminare şi justiţia care se punea de-a curmezişul. Da, îi cerea o nebunie. Să depăşească limitele. Să facă ceva ilegal. Florence, pe de altă

parte, nu ezitase niciun moment când fusese vorba să-i ajute tatăl.
— Îţi aminteşti?
— Bineînţeles că-mi amintesc.
De fapt, în capul ei se amestecau amintirea tatălui, atât de frumos chiar şi în ziua morţii, gesturile pe care le făcuse Florence, consideraţia de care

dăduse dovadă, privirea ei caldă şi
cinstită, felul în care îşi aşezase mâna
peste a tatălui ei în momentul fatidic
— felul în care această femeie (mamă
de familie) îşi lăsase la o parte
interesele personale pentru un bine pe
care, probabil, ea îl considerase

superior? Altfel ce anume o putuse
împinge s-o ajute, să se pună în
pericol?
Ceaiul îi arse gâtul lui Monique. Avea
gust de foc de şemineu şi ace de pin.
în timp ce stătea cu nasul în ceaşcă,
un alt fragment din jurământul lui

Hipocrate veni să se amestece cu vaporii de ceai, înceţoşându-i gândurile — limba mea va tăinui secretele care mi se vor încredinţa şi poziţia mea nu va ajuta la încălcarea moralei sau la înlesnirea crimei. Dar ea încălcase deja aceste principii.

Chiar şi acceptând această întâlnire cu Florence. îşi termină ceaiul, se ridică şi îşi puse fularul croşetat, cu ochiuri mari.
— Ne vedem în curând, zise ea. Sărută-l pe Baptiste din partea mea.
Monique Rozan avea 54 de ani. Făcuse un calcul rapid în cap, încă

treisprezece ani până la pensie. Şi mult, şi puţin. Nu înţelegea exact ce se întâmplă, toate i se amestecau în cap, dar paşii ei nu ezitau — bulevardul Observatorului, la semafor zgomotul scuterului pufăind şi trosnind, grăbeşte- te, treci prin faţa

maternităţii Port-Royal, mai mergi
puţin; cunoştea pe toată lumea la
CECOS, avea cheile, ştia codurile.
Florence îi ceruse să recupereze
gârneţii pacientului
Lifar Virgile şi, chiar

dacă asta era
împotriva principiilor
sale, a majorităţii

principiilor sale, cel puţin, urma s-o facă

.Marianne stătea în spate. Florence conducea şi Tatiana era în dreapta ei, ţinând pe genunchi o pisicuţă neagră cu ochii de un verde-smarald.

— Cum îl cheamă? întrebă Florence.

Tot ca pe unul dintre foştii tăi?

Motanul mieună şi se frecă de pieptul

Tatianei.

— Ha, ha, nicidecum, răspunse ea. Pe ăsta îl cheamă Stromae. Aceeaşi frumuseţe, aceeaşi fragilitate. I se potriveşte, nu?
îşi pusese ochelari mari, fumurii şi îşi legase pe cap o eşarfă de mătase ca Susan Sarandon în Thelma şi Louise şi

în vreme ce peisajul trecea cu
repeziciune pe lângă ele, bătea cu
degetele în pachetul de ţigări de pe
bord. De când adoptase pisica,
reîncepuse să fumeze ca o apucată.
întoarse butonul radioului şi se
enervă, sst, sst, ne-am săturat de bla

bla-uri, vrem muzică. Căută şi, cum nu găsi nimic acceptabil, deschise torpedoul şi răsfoi discurile.
— Da, asta e perfectă pentru noi! zise ea agitând unul în aer.
Puse discul, dădu volumul mai tare şi vocea răguşită a lui Marianne Faithfull răsună în maşină, lărgind dintr-odată

spaţiul. The morning sun touched lightly on the eyes of Lucy Jordan/ in a white surburban bedroom/ in a white surburban town. Nicio maşină, doar câteva tiruri greoaie şi prăfuite, transportând echipamente

electronice, păsări de curte moarte,
lalele ori lăzi cu citrice.

— Eu mă identific perfect cu ea,

adăugă Tatiana.

— Cu cine? întrebă Florence.

— Păi, cu fata asta, Lucy Jordan.

Ascultă ce spune acolo. Dădu sonorul

şi mai tare.
— She could clean the house for
hours/ or rearrange the flowers/ or

run naked through the shady steet/
screaming all the way: ar fi fost în
stare să facă curăţenie ziua întreagă,
să schimbe apa florilor, dar şi să fugă
goală-n stradă, urlând îngrozitor.
Genial. îmi place la nebunie.

Se întoarse spre Marianne, adăugând:

— Nu eşti de acord cu mine?

— Ba da, sigur, răspunse aceasta.
Şi, în timp ce Tatiana continua să
fredoneze, îşi sprijini fruntea de geam,

visând cu ochii deschişi o vreme şi privind peisajul.
Florence apăsă mai tare pe acceleraţie, depăşind tirul greoi care o scotea din sărite de kilometri întregi. Se gândi la mama ei, Suzanne Marchand. Nebunia e ereditară, după

câte se spune. Florence făcuse totul ca să inducă în eroare duşmanul. îşi făurise o viaţă la fel de organizată ca un protocol medical. îi plăcea să-şi vadă casa curată şi ordonată, iubea cearşafurile ce miroseau a proaspăt spălat, chiuvetele strălucitoare,

hainele călcate. Era felul ei de a păstra echilibrul. îşi dorea flori care să nu se ofilească, pacienţi sănătoşi, un frigider mereu curat, vacanţe programate cu şase luni înainte şi copiii lângă ea. Să ţină în frâu ceea ce se putea. Să-şi păstreze controlul

asupra propriei vieţi. Să nu iasă din tipar.
Totuşi, în prezent mergea cu peste o sută patruzeci de kilometri la oră pe acea autostradă cu Marianne şi Tatiana lângă ea şi nu ştia unde aveau să ducă toate acestea, dar trebuie

spus că într-un fel se bucura. Probabil că totuşi sunt puţin ţicnită, gândi ea, depăşind o rulotă rablagită. Ea care dădea atâta importanţă familiei — familiei sale — era pe cale să rişte o grămadă pentru această femeie, Marianne, pe care de-abia o cunoştea.

Pentru ca această femeie să poată face un copil. Ca şi cum demonii trecutului sfârşiseră prin a o ajunge din urmă. în pofida a tot ce făcuse pentru a-i îngropa foarte adânc. Aruncă o privire la vitezometru şi încetini, dar nu mult, pentru că avea

senzaţia că viteza elibera ceva din ea,
o elibera — a naibii manie de a avea
totul sub control. îşi aminti atunci
extravaganţele mamei sale, lipsa de
respect, libertatea ei. Oftă. De ce
nenorocita de tristeţe, lacomă şi
tenace, de nesuportat, ştersese toate

celelalte amintiri? Semnaliză şi făcu dreapta spre popas.

— Ne oprim puţin? zise ea. Trebuie să merg la toaletă, voi nu?

— Ba da, răspunse Tatiana, care mângâia gâtul pisicii. Eşti bine, acolo în spate? Nu mai spui nimic.
Zâmbi şi dădu muzica mai încet. Marianne aţipise, cu fruntea rezemată de geamul rece.
— Nici picior de om, remarcă ea. Genial.

Trânti portiera, făcu câţiva paşi prin parcarea pustie ca să se dezmorţească şi fu instantaneu lovită de vântul îngheţat.
— Ţi-ai ales cel mai bun weekend, îi zise lui Florence. Ce frig, Doamne!
Florence o trezi pe Marianne cu blândeţe şi ieşiră şi ele, învelindu-se în

fulare. Se grăbiră să ajungă în benzinărie, la căldură. Tânărul de la casă nu le băgă în seamă, absorbit de telefonul mobil.
— Sper că aveţi o cafea bună, zise Tatiana ca să-i atragă atenţia.

Acesta ridică o privire tâmpă şi cu un semn din cap indică un automat din colţul magazinului.
— Dar nu puteţi lua decât simplă, zise el. Nu mai e lapte.
Tatiana clipi de câteva ori spre el ridicând degetul mare, luă câte un espresso pentru fiecare şi toate trei se

aşezară la tejghea în faţa ferestrei, cu paharele aburinde. Afară, vântul îngheţat ridica în aer ambalaje aruncate şi câteva frunze moarte. Pompele de benzină păreau nefuncţionale. Ca şi cum staţia ar fi fost părăsită.

— Ştii că n-am mai pus piciorul în casă de când am aruncat cenuşa lui Yves- Claude? zise Tatiana visătoare. Mi se pare ciudat să mă întorc acolo.
— Bine că nu o faci singură, răspunse Florence, punându-i o mână pe genunchi.

Tatiana luă pliculeţul de zahăr golit şi-l scutură pe limbă, lăsând cristalele dulci să se topească încet.
— Da, e bine că veţi fi şi voi acolo.
Ajunseră în Perros-Guirec după-amiaza. Casa veche a familiei părea să le aştepte. Când Florence opri, se mai

auzi câteva secunde torsul motorului — apoi liniște. Doar aburul respirației lor plutind înăuntrul mașinii. Tatiana deschise portiera și-i dădu drumul lui Stromae pe jos. Acesta o șterse imediat.

— Hello, tuturor, spuse ea în trecere,
apoi se îndreptă spre bătrânul prun
din fundul grădinii.
Respiră parfumul uscat al iernii.
Mirosea a lemn ars şi a alge uscate.
Marea era la reflux. Puse mâna pe
trunchiul prunului şi rămase aşa o

vreme, încercând să se reculeagă. Stromae explora grădina într-un du-te-vino surescitat, dezorientat. Tatiana îşi aprinse o ţigară, chemând pisica.
— Vino aici, Stromae! Vreau să-ţi arăt ceva.

Se ghemui şi şterse praful de pe piatra pe care o pusese acolo pentru a marca locul.
La cină, se răsfăţară cu homari şi creveţi dolofani. Tatiana îi cumpărase de la un amic din vecini, pescar în timpul liber.

— Homarii îi pun la congelat ca să-i anesteziez înainte de gătit, zise ea. Nu pot să-i suport altfel.
Scoase apoi sticla de şampanie pe care o ţinuse la rece şi puse în locul ei homarii.

— Nu, Fio? Chestia cu anestezia la frig e o idee bună?

Fără să aştepte răspunsul, desfăcu sticla şi umplu ochi trei pahare.

— Bun, îi dăm drumul, fetelor? Eu una
încep să mă deshidratez. Florence luă
paharele, îi întinse unul lui Marianne
şi ciocniră toate trei.

— Pentru Virgile şi pentru noi.

Tatiana puse în şemineu nişte lemne şi hârtie şi le aprinse, apoi se aşezară în faţa focului cu paharele de şampanie în mână. Niciuna nu prea avea chef de vorbă. Se mulţumiră să privească

lemnele ce trosneau şi se răsuceau, în timp ce flăcările prindeau putere. După cină, înfofolite în paltoane şi fulare groase, merseră în grădină şi se aşezară pe şezlongurile stricate. Cerul era plin de stele. Sticla de rom de culoarea ambrei se evaporă şi ea

destul de repede, fără îndoială pentru a menţine temperatura corporală la un nivel decent. Tatiana căută de mai multe ori Ursa Mare, apoi Casiopeea şi Orion, dar nu văzu absolut nimic. Era în ceaţă.

— Cred că m-am îmbătat, fetelor, zise ea într-un final, mă duc să mă culc.

Florence se ridică s-o sărute, noapte bună, draga mea, vise plăcute, apoi se aşeză lângă Marianne. Aceasta nu spunea nimic, dar neliniştea ei era palpabilă.
— O să fie bine, spuse Florence. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Marianne se smiorcăi, ştergându-şi nasul cu dosul palmei. Florence o îmbrăţişă şi îi mângâie uşor obrazul. Apoi îşi lipi buzele de fruntea ei. Mirosea a rom şi a piele moale, a foc de lemne în păr; avea impresia că simţeau acelaşi lucru. în ciuda

frigului, rămaseră mult timp afară,
aşa, îmbrăţişate. Timpul trecea uşor,
fără zgomot. Se auzeau doar gâzele
agitându- se prin tufişuri şi mugetul
mării în depărtare. Văzură mai multe
stele căzătoare traversând bolta,

lăsând în urmă o dâră incandescentă
şi de fiecare
dată îşi puseră
aceeaşi dorinţă.
Virgile era peste tot.

în fiecare părticică de
cer, în fiecare
scânteiere de stea,

adiere de vânt ori rază de lună

.Marianne s-a trezit înainte de răsărit,
la ora la care contururile lumii sunt
încă gri şi imprecise. A dormit
iepureşte, singură în aşternuturile reci

şi umede, trezindu-se des — ceva
scârţâie, vântul bate în ferestre,
mirosul de casă veche, liniştea
asurzitoare a satului. Chiciura a
desenat pe geamuri motive delicate.
Aude câteva păsări ţopăind spre
căsuţa cu hrană, lovind cu ciocul în

recipientul de metal, apoi luându-şi zborul cu un fâlfâit scurt de aripi. De jur împrejur satul e îngheţat, cufundat încă în ceaţa dimineţii. Doar câţiva nori cumulus, suspendaţi pe ici pe colo, albi, ca de spumă, semănând cu nişte grămezi de frişcă.

Florence e deja în bucătărie, preparând micul dejun — slănină prăjită, ouă jumări şi pâine prăjită, cu unt. Pune cafetiera pe masă şi zâmbeşte când o vede pe Marianne.
— Ai dormit prost? întreabă ea. Uite, serveşte-te. Cafeaua e caldă.

Marianne se aşază la masa mare, de familie şi-şi toarnă o ceaşcă, frigându-şi uşor limba.
— Tatiana nu e aici? întreabă ea, în timp ce Florence îi întinde o farfurie cu ouă şi slănină.

— E în vecini, la ferma de lângă noi. Se naşte un viţel, aşa că dă o mână de ajutor.
Marianne duce din nou ceaşca de cafea la buze, iar Florence observă toată graţia pe care o răspândeşte tânăra — privirea luminoasă, pistruii

fini, parcă pictaţi şi buzele de culoarea zmeurei, protejate de frig cu un balsam transparent. Are la gât o bijuterie foarte veche — un oval purpuriu, înconjurat de mici rubine — care îi dă un aer atemporal.

Puţin mai târziu, pe când soarele s-a ridicat de tot, Florence o întreabă pe Marianne dacă e pregătită. Câţiva tăciuni aproape stinşi clipesc încă în şemineu. Da. Sunt gata. Putem începe. Florence îşi dezinfectează mâinile, apoi scoate tubul din congelator şi

cateterul din ambalajul steril.
Marianne e întinsă pe vechea canapea
din salon şi se gândeşte la toţi cei care
au stat pe ea visând cu ochii deschişi,
punând ţara la cale, trăgând un pui de
somn; se gândeşte la copiii familiei
care probabil au sărit pe ea, făcând

să-i scârţâie arcurile. Se gândeşte, evident, şi la Virgile. Din care se pregăteşte să poarte în ea altceva decât moartea şi amintirile. închide ochii, inspiră profund şi se roagă la toţi zeii şi la toate vrăjitoarele pământului ca să reuşească.

în acelaşi moment, Florence îi pune o mână pe burtă. Introduce cateterul foarte încet. Apoi o linişteşte — gata, am terminat.
La ferma din vecini, Joseph, ţăranul bătrân cu mâini aspre şi bătătorite a adus sfoară şi un bidon mare de ulei

de măsline. Vaca maro-roşcat, cu cele 625 de kilograme şi cu durerea care o macină, de-abia respiră. Nu poate să fete. Viţelul e prins înăuntru. Vârfurile micilor copite se văd foarte bine, dar rămân aşa, adunate ca într-un buchet, absolut nemişcate. Joseph îşi unge

antebraţul cu ulei de măsline şi-l introduce în interior. Scotoceşte, încercând să scoată viţelul, dar cum acesta nu mişcă, îi leagă picioarele cu sfoară şi trage. La început foarte încet, apoi din ce în ce mai ferm. Cu fruntea îmbrobodită de sudoare, se

întoarce spre Tatiana şi ţipă, poţi să
mă ajuţi, Titou, nu reuşesc şi amândoi
încep să tragă în acelaşi timp, cu
forţă. După mai multe tentative,
reuşesc în sfârşit să extragă viţelul şi
Joseph îl trage doi sau trei metri mai
încolo pentru a-l îndepărta de mama

lui, pentru ca apoi să-i toarne o găleată de apă pe cap. Viţeluşul, murdar şi zbârcit, tresare. Joseph îi flutură o mână de paie pe la nas, animalul mişcă botul, ezită puţin şi apoi apucă paiele şi începe să le

mestece lacom. Are urechile
îngheţate.
Marianne s-a ghemuit pe canapea.
Florence i-a ridicat picioarele şi a
acoperit- o cu un pled. De câteva ori i
s-a părut că tânăra râde în somn,
murmurând cuvinte fără şir.

Florence a mai pus lemne pe foc şi a făcut o prăjitură cu mere din grădină. Mirosul de unt şi de scorţişoară parfumează casa. Odată prăjitura pusă la cuptor, a spălat ustensilele de bucătărie, le-a şters cu grijă şi a pus fiecare obiect la locul său.

Tatiana apare în prag, ştergându-şi energic cizmele pe preş. Pare frântă, dar zâmbeşte, cu părul încă plin de paie. îi trimite un sărut lui Florence şi-şi aprinde o ţigară.

— Gata? Aţi terminat?

Florence încuviinţează cu o mişcare scurtă din cap.

— Şi-ai mai făcut şi prăjitură? se miră Tatiana. O sărută pe obraz, râzând.

— Mama noastră, a tuturor!

Marianne deschide ochii şi, timp de câteva secunde, nu ştie unde se află. Privirea i se opreşte pe fisura din tavan. Pe măsuţa de cafea. Apoi pe lemnele din şemineu. Vocea lui

Florence şi a Tatianei se aud din ce în ce mai tare, prind formă.
— Gata, te-ai trezit? întreabă Tatiana, aşezându-se pe braţul canapelei. Nu vrei să respiri puţin aer de mare? Doar n-am venit aici să lenevim!

Marianne se ridică încet, în timp ce Tatiana scoate din dulap trei perechi de cizme, trei pelerine impermeabile şi trei găleţi.
— Haideţi, fetelor, o să strângem scoici, zice ea. Şi, întorcându-se spre Florence: Ştiai că în trecut am

câştigat de trei ori campionatul
interregional de profil?
Plaja la reflux e imensă — şi pustie.
Tatiana e în faţă, cu găleata mare în
mână şi hotărâtă să câştige. Trebuie
spus că e genul care se bate şi atunci

când nu are cu cine. N-o interesează decât victoriile.
Florence merge împreună cu Marianne, cu paşi rari, în linişte, umerii atingându-li-se uneori. Lumina de iarnă e blândă şi palidă, cerul albastru, ca pudrat. Bate vântul.

Zburleşte părul şi crapă buzele. Sub pistruii fini, faţa lui Marianne începe să se înroşească de frig. Se aude scrâşnetul scoicilor şi al moluştelor strivite sub cauciucul cizmelor, apoi vântul mişcă dârele de spumă împrăştiate pe plajă, făcându-le să

tremure ca pe nişte pachețele de frişcă. Cele două femei nu spun nimic. Respiră doar aerul sărat. Urmăresc pescăruşii care se ciondănesc ori se bălăcesc în băltoace.
— Te simţi bine? întreabă Florence cu blândeţe.

Marianne dă din cap şi schiţează un zâmbet. Florence îşi dă seama că încearcă să fie atentă. Să nu se mişte prea mult, să nu facă efort.
— Aşteaptă-ne aici, dacă vrei, şi ne întâlnim mai târziu.
— De acord, zice Marianne şi se aşază turceşte pe nisipul umed.

Florence se îndepărtează câţiva metri, apoi se întoarce să-i facă un mic semn cu mâna. Marianne zâmbeşte drept răspuns, tremurând din cauza vântului. îşi strânge mai bine fularul, apoi priveşte timp îndelungat spre mare. Părul îi gâdilă faţa, intrându-i în

gură. îşi dă câteva şuviţe după ureche şi începe să deseneze în nisip cu degetul arătător.
Se gândeşte la Alice, care a ştiut imediat că e însărcinată cu ea. Cel puţin aşa spunea legenda de familie. De asemenea, voise întotdeauna ca

Marianne să-i spună pe nume, nu mama; o chestie pe care o moştenise din anii '68, ceva cu egalitatea între generaţii, vechea autoritate contestată, Marianne nu înţelesese niciodată prea bine, chiar dacă, cu timpul, se obişnuise.

La celălalt capăt al plajei, Tatiana strânge tot mai multe scoici în găleată. Repereză şi micile găuri ce indică prezenţa moluştelor-cuţit, ascunse în nisip şi se apleacă în faţă, băgându-şi mâna în buzunarul pelerinei impermeabile, apoi aruncând

nişte cristale de sare grunjoasă deasupra. Graţie acestei tehnici, în câteva secunde moluştele ies din nisip. încet, dar sigur, iar Tatiana exclamă:
— Ce-mi place! Curată magie!
Apucă apoi moluscă, o pune în găleată şi ţipă la fete:

— Am găsit o grămadă! Soté cu usturoi, va fi genial!
Marianne are fundul ud. I s-a făcut frig. Se ridică şi începe să meargă. Adună câteva scoici nu prea adânc înfundate în nisip şi se amuză strivind cochiliile goale de moluşte-cuţit. Adoră sunetul pe care îl scot. Se

apleacă apoi să culeagă un crab mic, îl
lasă să se agite puţin în căuşul palmei,
apoi îl pune înapoi pe nisip, privindu-l
cum se îndepărtează şontâc-şontâc.
Dar asta, fără să se oprească din
drum.

Marea începe să crească. Tatiana
strigă că găleata ei e aproape plină,
aşa că fetele trebuie să se grăbească
dacă vor s-o ajungă din urmă.
Florence face haz de necaz, nicio
şansă, eşti prea bună, draga mea, apoi
culege o sticlă de plastic pe jumătate

strivită şi o sanda veche, abandonată.
Câţiva metri mai încolo, un pescăruş
ciuguleşte furios o pungă de
supermarket.
— Gata! ţipă Tatiana ridicând găleata.
Am terminat!
Florence aplaudă fericită şi aleargă
spre ea. Amândouă râd din tot sufletul

şi încep să danseze, cu mişcări cam stângace din cauza găleţilor. Pescăruşii zboară în cercuri pe deasupra lor şi ţipă ca apucaţii. Văzându-le cum dansează în depărtare, faţa lui Marianne se luminează. Zâmbetul ei frumos e din

nou acolo, ochii îi strălucesc şi inima începe să-i bată normal. îşi strecoară câteva scoici în buzunar şi se uită spre mare — în acel moment, la orizont, cerul e din nou perfect senin.

Mulţumiri

9

Mulţumesc în mod special lui
Constance Trapenard pentru
încrederea pe care a avut-o în mine şi
pentru entuziasmul nepreţuit. De
asemenea, lui Maylis de Kerangal
pentru sfaturile oferite pe parcursul

scrierii acestui roman şi lui Laurence
Tardieu pentru lectura avizată.